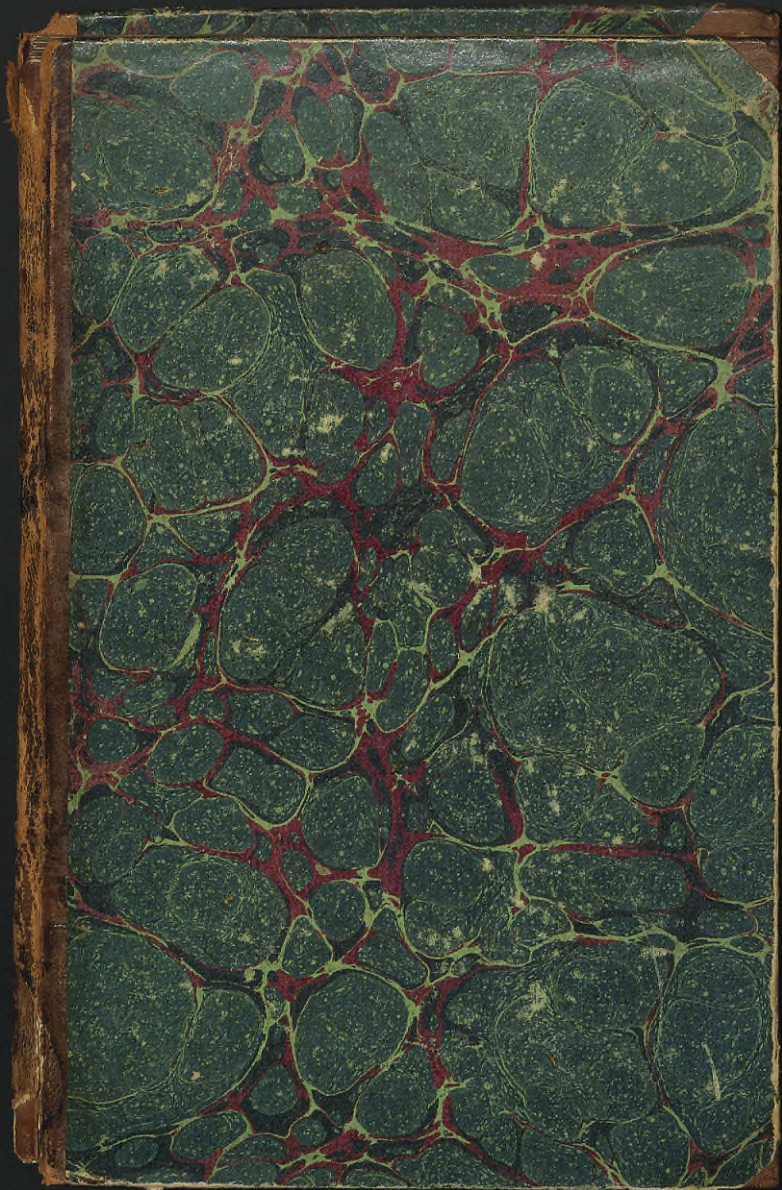

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

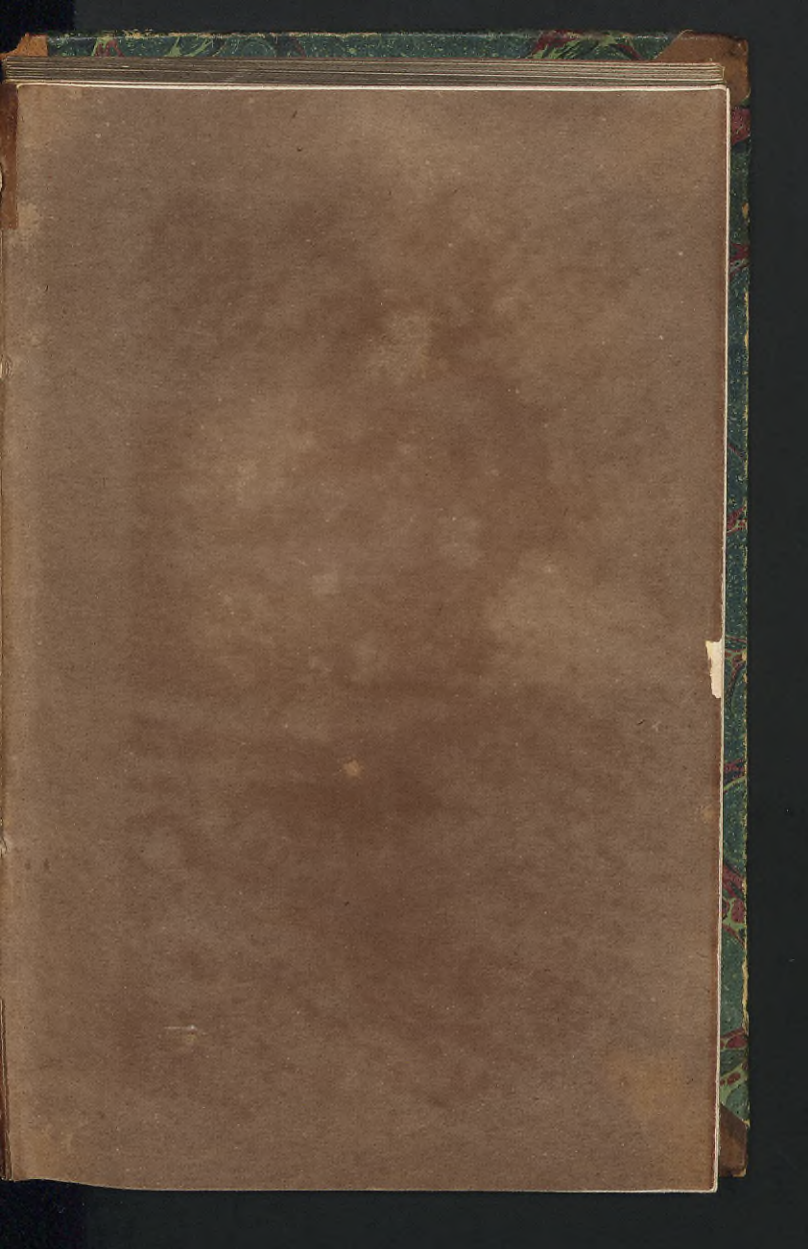

TRÅNEMÅLA
SÄMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

Allmänna Sektionen

Teol.

Sv.

Hymnol.

Sekt.

[Herrnhut.]

Sions Sånger.

Begge Samlingarna.

Psalm. 149, v. 1, 2.

Sjungen Herranom en ny wisa; de heligas församling skall lofwa Honom. Israel glädje sig af den honom gjort hafwer; Sions barn ware glade öfwer sin konung.

Ny, ofwersedd upplaga.

Stockholm,
tryckt hos A. E. Norman,
1867.

Stains & Damp

George Sanderson

Printed in London

Printed and published by George Sanderson, 15, Abchurch Lane, London, E.C. 4.

For further information apply to the publishers.

Förord.

Af ålder hafwa dessa sånger, som wi här utgifwa i en ny upplaga, varit kända, lära och dyrbara för Guds barn i vårt land — för dessa fattiga själar, hwilka, utblottade på all egen tröst, hafwa funnit sin enda tillflykt i det blod, som renar af alla synder. Wi tro ock med deras utgifwande gå många bönstningar till mötes, både bland deras äldre wänner, hwilka, huru mycket de än kunna värdera de goda andliga sångböcker, som på sednare år utkommit, likwäl uti dessa Sions sånger funnit en kraft, ett djup, ett ljus i evangelii hemlighet, som gjort dem särdeles kära och dyrbara för deras hjertan, och äfwen bland de många unga själar, hwilka, under denna nådefulla tid af andeligt uppvaknande inom vårt land, mera nyligen kommit till trons ljus och lif.

Då dessa sånger äro af olika författare kunna wi wist icke säga, att i hela samlingen af 223 sånger alla äro af lika värde. Några af dem äro mera att anse såsom fromma känsloutgjutelser; men andra, och wi kunna säga de flesta, innehålla en djup evangeliskt wisdöm.

Sedan några år har den 1846 i Stockholm utgifna upplagan ej varit tillgänglig i bokhandeln. Den i Umeå 1861 utkomna har hufwudsakligen blifwit spridd i Norrland och ej funnits att tillgå i öfriga delar af landet. Detta, jemte uppmaningen af flera för Guds rike nitälskande personer, har för-

anledd of att utgifwa denna nya upplaga. Wi hafwa of, på samma personers intrådan, ansett nödigt att låta göra åtskilliga mindre ändringar af föråldrade uttryck och felaktigheter i formen, der sådant kunnat ske utan stada för innehållet. Dessa hafwa blifwit gjorda af en wan och warsam hand.

Det skall of utan twifwel glädja mången wän af dessa sånger att känna namnen på deras författare. Of nu hafwa wi genom en af våra äldste lärare fått en förteckning på dessa namn, hwilken wi i denna upplaga införa — ett dyrbart register på troende själar från en försluten tid, de flesta för of obekanta till namnet, men hwilka wi dock i dessa sånger igenkänna såsom kära nådesyskon. Märkeligt är att se, det icke så få af dem warit lärare i vår swenska kyrka — of blifwit landsförwista för sin bekännelse af den tro på Kristus, som i dessa sånger uttalar sig.

Mätte nu Herren sjelf gifwa sin wälsignelse äfwen åt denna upplaga af Sions sånger, att de allt framgent må blifwa till hjelp, tröst of uppmuntran för ewighetswandrare till det himmelska Sion, der alla våra Sions-sånger härnere skola uppgå i den ewigt nya sången wid Guds of Lammets thron.

Stockholm i Juni 1867.

Utgifwaren.

Så mycket undertecknad kunnat finna, äro de i denna upplaga gjorda ändringarna så warsamt utförda, att de i ingen mån stada det goda innehållet, men göra of formen en betydlig förbättring.

C. D. Rosenius.

Innehåll.

Guds Röst och Rådetskallelse	N:o	1.
Jesu Förbön	"	9.
Syndens Kännedom	"	10.
Evangelii Råderöst	"	25.
Längtan efter Råd	"	33.
Om Jesu Födelse	"	58.
Om Jesu Lidande	"	61.
Om Jesu Blod	"	93.
Om Jesu Uppståndelse	"	97.
Om Jesu Himmelsfärd	"	98.
Om den oförstördade Råden	"	99.
Om den sanna och lefwande Tron	"	101.
Om Jesu omfattande med Tron	"	102.
Om Trons Enfaldighet	"	117.
Om Rådets Undsäende	"	123.
Om Tillståndet i Råden	"	129.
Herdesånger	"	138.
Om Andlig Wårdslöshet	"	140.
Om Andlig Waksamhet	"	141.
Förtröstan uppå Herren	"	142.
Tröst i Bedröfwelsen	"	143.
Bönesånger	"	145.
Bönesång till Sjös	"	191.
Tacksägelsesång till Sjös	"	192.
Bönesång före den Heliga Nattwarden	"	193.
Tacksägelsesång efter den Heliga Nattwarden	"	194.
Barnasång	"	195.
Lofsånger	"	196.
Måltidsånger	"	202.
Morgonsånger	"	204.
Aftonsånger	"	212.
Dödsånger	"	218.
Om den Himmelsta Herrligheten	"	220.

Register.

Sångerna uppsökas efter deras Nummer.

A.	No		No
Aå, att tro och intet . . .	137	David säger, det är . . .	142
Aå, bästa tid af alla . . .	220	Den ena dagen kort . . .	212
Aå, dyre själarvän . . .	114	Den högsta tröst . . .	82
Aå, englar skylen eders nu . . .	88	Den, som vill enfalldig . . .	31
Aå, Frälsare lär . . .	161	Det dyra ord står fast . . .	45
Aå, harpan ostämnd är . . .	211	Det enda nöje, som jag . . .	136
Aå, huru angeläget . . .	188	Det ord enfalldighet . . .	117
Aå, hur länge skall jag . . .	14	Dig, Herre, påminn . . .	145
Aå, hur länge skall dock . . .	35	Din själ, min Jesu . . .	149
Aå, hwad lär mitt hjerta . . .	52	Ditt blod, Guds dyra . . .	183
Aå, hwad ränter hjertat . . .	17	Ditt kors, o Lam, ditt . . .	112
Aå, hwad är, som här . . .	92	Du dyre Jesu Christe . . .	34
Aå, hörens syndare, hur . . .	7	Du, dyre Jesu, är . . .	68
Aå, jag usla mull och . . .	39	Du, Guds Lam, som . . .	43
Aå, Jesu, dyre själarvän . . .	66	Du Jesus korsfäst är . . .	128
Aå, Jesu, hwad kärlek . . .	72	Du, Jesu, som ej wänder . . .	189
Aå, Jesu, ingen frid . . .	96	Du korsfäste Jesu, som . . .	159
Aå, kommen, kommen . . .	54	Du kärleksfulla Lam . . .	184
Aå, låt ditt helga blod . . .	160	Du nederslagna själ . . .	25
Aå, min dyre Frälsare . . .	154	Du älskare af syndare . . .	177
Aå, när får jag slåda . . .	108	Dyrköpta själ, som förjer . . .	29
Aå, om du, o menska . . .	28	Död, o död, du ljuswa . . .	218
Aå, se, jag arma föft . . .	91	G.	
Aå, se menniskan, o, själ . . .	90	Enfalldigt få tro . . .	118
Aå, Sions berg, du . . .	55	En gång jag, Jesu, fick . . .	140
Aå, fäll är den själ . . .	100	En nådedag är åter . . .	216
Altamildaste Guds . . .	176	En syndare jag är, som . . .	12
Arma själ, som ligger . . .	2	Ett barn är öf födt . . .	58
Arma själarvs enda tröst . . .	153	Ett satta ljusligt wäder . . .	126
Att intet se, dock tro . . .	151	F.	
B.		Fast synden och ondskan . . .	9
Befinna dig, min . . .	69	Fröjd i höjden, på att . . .	97
Bort, I orosfulla . . .	144	Förnuftets usla trålar . . .	113
Brist i skyden, arma . . .	86		
Brist ut i tåreflod . . .	71		

G.

	N:o
Gud ske lof, nu är . . .	198
Guds dyraste Lam, från . . .	75
Guds Lam, din dödd, ditt . . .	77
Guds milda Lam, min . . .	150
Guds milda Lam, som . . .	168

H.

Haf tack, o, Jesu dyre . . .	192
Halleluja, lof, ära . . .	199
Hela werlden är . . .	5
Helge Ande, lär of tro . . .	174
Herre Zebaoth . . .	62
Ho är eländig, him . . .	24
Ho är som Jesu nåd . . .	22
Ho är så huld, så mild . . .	131
Hulde herde, föd de . . .	163
Hur ljuswa och hur . . .	130
Hur wäl man sig . . .	121
Hwad bedröfwes du . . .	143
Hwad under i höjden . . .	59
Hwad är det kärleks hjerta . . .	80
Hwarföre förjer du, o . . .	30
Hwem gjorde dig, Guds . . .	85
Här, min Jesu, öppnar . . .	182
Hör, o själ, som efter . . .	120
Hör, syndare, är det nu tid . . .	4

I.

Ja, Gud har rätt, jag . . .	10
Jag arma stoft och . . .	152
Jag föddes i synd . . .	115
Jag högst wördar jären . . .	74
Jag ser ett Lam helt . . .	221
Jag tackar dig, o hjelte . . .	201
Jag wördar Jesu blod . . .	95
Jag är ett blomster uti . . .	48
Jesu, all min lust och . . .	127
Jesu, du Guds enda . . .	83
Jesu, du Guds rena . . .	46
Jesu, du är sletswa . . .	171
Jesu, Frälsare, bered . . .	169
Jesu, i ditt namn jag . . .	191
Jesu, jag will din . . .	67
Jesu, Jehovah, jag söker . . .	41
Jesu kors är godt för . . .	87
Jesu, lifwets kraft och . . .	155

N:o

Jesu, låt din helga pina . . .	173
Jesu, låt för mig ej . . .	47
Jesu, skall jag längre . . .	19
Jesu, själaherde wår . . .	138
Jesu, som för mig . . .	167
Jesu, wårdes mig nu . . .	180
Ifrån den dag jag första . . .	23
I senhertade att tro . . .	84
I werlden har tilldragit . . .	61

K.

Korset är den pelare . . .	99
Kära själ, låt upp ditt . . .	57
Käre, löp ² ej oförwäget . . .	3

L.

Lam, Lam, o, Lam . . .	124
Land, land, o, land . . .	98
Lofswadt ware Jesu namn . . .	135
Lofwa Herren Gud min . . .	194
Lär mig, min dyre . . .	64
Låt ditt stora fidosår . . .	139
Låt mig dig med trone . . .	79
Låt of prisa Lammet's . . .	196

M.

Milda marterlam . . .	158
Min blodbrudgunne . . .	175
Min dyre Jesu, du som . . .	195
Min dyre Jesu, lär du . . .	179
Min Frälsare god, jag . . .	93
Min Frälsare, Jag . . .	42
Min Frälsare, min . . .	21
Min fröjd, min krona . . .	56
Min Jesus jag insluttit . . .	116
Min Jesus släpper icke . . .	133
Min Jesus, som . . .	103
Min Jesu, du ser . . .	18
Min Jesu, efter du mig . . .	111
Min Jesu, som dig låtit . . .	78
Min Jesu, som dig låtit . . .	146
Min Jesu, uppdrag . . .	214
Min fargade brudgum . . .	132
Min själ, se allt är . . .	215
Min själawän, Som . . .	190
Min syndastuld den . . .	187
Min äreklänning, byra . . .	102

	N:o
Mitt hjerta, waf opp . . .	209
Mitt hjerta är hårdt . . .	15
Mitt Lam, jag tadar . . .	73
Mitt Lam och . . .	165
Mitt Lam, som dig lät . . .	109
Mitt fargade Lam . . .	105
Må jag min Jesu . . .	50
Mättigaste segerhjelte . . .	164

N.

Natten är försluten . . .	210
Nu lofwa, min själ, din . . .	205
Nu må jag wäl, se'n . . .	129
När får jag min strud . . .	51
När kommer den dag . . .	219
När Jesu du min . . .	104
När någon har af lagen . . .	123
När skall dock morgon . . .	26

D.

D, du nådens . . .	122
D, dyraste Guds Lam . . .	107
D, Fader, hwilkens . . .	63
D, Guds menlösa Lam . . .	186
D, Helge Ande, wärdes . . .	181
D, huru ljust och godt . . .	49
D, Jesu Christ, min . . .	33
D, Jesu Christ, min . . .	166
D, Jesu, ditt ljus . . .	40
D, Jesu, lät ditt dyra . . .	157
D, Jesu, lät min . . .	178
D, Jesu, mitt allt . . .	106
D, Jesu, wärdes nåd . . .	101
D, ljuswa båd . . .	60
D, själwän, du som . . .	147
D, store Gud, jag uöla . . .	20
D, syndare, kom hit . . .	65
D, syndare, läten med . . .	70
Dmsfider har jag då . . .	110

P.

Pris ske dig, o Gud . . .	134
Pris ware dig, min . . .	206

S.

	N:o
Se, du min Jesu är . . .	148
Se, Frälsaren i höjden . . .	53
Se här, min Jesu . . .	170
Se, natten är förbi . . .	207
Si, Jesu syndare tar . . .	27
Si Jesu får, hure de . . .	32
Sjelfständiga ord . . .	38
Sjungen, sjungen med . . .	200
Solen som en brudgum . . .	208
Styrk mig nu, o, Jesu . . .	193
Syndares påminnelse . . .	141
Säll och salig den som . . .	185
Så gråte nu mitt hjerta . . .	76
Så går du åter neder . . .	217
Så ljustig wän finns . . .	8
Så tag, min Frälsare . . .	172
Så är nu fullbragt . . .	89

T.

Tack, Herre, som . . .	203
Tack, Jesu, som mig . . .	86
Tack, min dyre Frälsare . . .	204
Tack, o Jesu, att du . . .	213
Tag, o Jesu, lof och . . .	197
Tack, syndares wän . . .	202
Tillåt mig, Jesu kär . . .	44
Törstig hjort ej hwilar . . .	37
Twå bud framför allt . . .	125

U.

Upp, själar, upp, ack, sen . . .	222
Upp, upp, min själ och . . .	223
Uti syndens snara . . .	13
Utur djupet högt jag . . .	11

W.

Waf, syndare, opp . . .	1
Will du, arma själ, nu . . .	6
Wi tacka dig, Gud, för . . .	81
Wårt hjerta är wäl . . .	94
Wår öfwerherde till oss . . .	162
Wälsignad likwäl och . . .	119
Wärdes för mitt arma . . .	156

Författarne till Sions Sång.

Ahlman, Eric, N:o 100.

Ahlmark, Erland, N:o 190.

Berckling, Eric, N:ris 112, 165, 185, 186.

Berggren, Pehr, harponist hos drottning Lovisa Ulrika, affatt då han spelade och sjöng 205, som han komponerat, N:ris 125, 157, 167, 174, 205, 214.

Bramberg, B. J., N:o 148.

Bredmark, Anders, prost, N:ris 12, 70, 168.

Briant, Jonathau, prest, landsförwist, dog som biskop i Brödräfsamlingen, N:ris 132, 156, 161.

Brisman, Brynolf, prost i Sarsta i Stara stift, N:o 61.

Brisman, Brynolf, (öfvers.) N:ris 27, 138, 187, 221.

Christiernin, Catharina, N:o 95.

C. G. L., N:o 146.

Ekestubbe, Ulla, N:o 139.

Ekestubbe, Ulric, N:o 68.

Gerhard, Paul, N:o 166. Öfvers. af Kahl.

Gren, Arvid, N:ris 24, 50.

Gren, Olof, pastor i Enkhuset i Stockholm, N:ris 22, 31, 127.

Gradin, Arvid, prest, landsförwißt 1750. Blef medlem af Brödrasörsamlingen. N:ris 73, 76, 116, 126, 129, 158, 160.

Grubb, Gunilla, N:ris 47, 104, 199.

Hedenqwist, Maria, N:o 13.

Hellman, Joh., N:ris 33, 36, 45, 67, 111.

Hollatzen, N:o 32. Öfvers. af And. Odell.

Holmberg, Johan Christoffer, N:ris 4, 8, 10, 29, 46, 56, 90, 91, 107, 151, 163, 173, 180, 201, 209.

Kahl, Johan, kammarstrifware, drunknade, N:ris 11, 15, 16, 18, 19, 20, 28, 37, 39, 40, 48, 53, 57, 60, 62, 77, 79, 81, 83, 88, 92, (öfvers.) 93, 96, 97, 98, 118, 134, 136, 140, 144, 145, 153, 162, 169, 175, 178, 179, 181, 182, 193, 194, 203, 208, 212, 215, 218, 223.

Kahl och Hellman, N:o 101.

Kahl och Nyberg, N:ris 204, 222.

Karthelin, Nils, N:ris 49, 200.

Kjerman, Anders, N:o 172.

Kolmodin, Olof, pastor i Flo af Stara stift, N:o 75.

Kryger, Joh. Fredr., N:ris 30, 63, 103.

Lehberg, N:ris 206, 211.

L. E., N:o 133.

Luther, doktor, N:o 149.

Nilsman, Anna, N:o 130. Öfvers. af Werfwing.

Nirtman, Anna, greswe Zinsendorphs sednare fru, N:o 80.

Nordencreutz, Ulrica, fröken, N:ris 143, 216.

- Nordenskjöld, Anna, fröken, N:o 1.
- Nyberg, Lars, prost, landsförwist 1746, blef missionär i Norra Amerika, gifte sig der med en inföding, återkom som enfeman efter 30 års bortowaro 1776 och blef pastor i Flo af Stara stift, död på Mittiotalet, N:ris 2, 3, 5, 9, 14, 17, 25, 38, 44, 55, 64, 69, 71, 84, 87, 89, 94, 99, 110, 113, 115, 117, 135, 137, 141, 142, 152, 154, 155, 164, 176, 191, 197, 198, 202, 210, 213, 219.
- Nyberg och Odell, N:o 192.
- Okänd författare, N:o 195.
- Odell (Odelius) Anders, prest, wäckt, då han såg en spindel fånga en fluga i sin wäf, landsförwist, N:ris 6, 21, 23, 26, 34, 35, 41, 42, 52, 54, 119, 120, 121, 147, 184.
- Odell och Kahl, N:ris 170, 217, 220.
- Ribe, Eva, N:o 196.
- Rosenia, Catharina, N:ris 114, 171.
- Rosin, Gustaf, prest, landsförwist 1746, N:o 183.
- Roslind, N:o 207.
- Rutström, A. G., Theol. doktor, N:o 66.
- Röp, N:o 189. Öfvers. af Kahl.
- Sorbonia, Sophia Dorothea, N:o 43.
- Spangenberg, Aug. Gottlieb, N:o 122. Öfvers. af Kahl.
- Strandberg, prost i Thorsåhälla, N:o 159.
- Strömfelt, Christina, fröken, N:ris 72, 108.
- Strömfelt, Dorothea, fröken, N:ris 85, 86, 150.
- Strömfelt, Hedda, fröken, N:ris 78, 82, 106, 109, 131.
- Strömfelt, Ulla, fröken, N:ris 105, 188.

Zenggren, Anders, N:o 128.

Werfving, Pehr, prest, landsförwist, gick till Brödras församlingen, N:ris 65, 74.

Zinzendorph, grefwe, N:ris 7, öfvers. af Beckling, 51, öfvers. af Holmberg, 102, öfvers. af Hellman, 123, öfvers. af P. Zenggren, 124, öfvers. af Gradin, 177, öfvers. af Maria Hedenqvist.

Guds Röst och Nådefällelse.

Mel.: En syndig man etc.

1. **W**at, syndare, opp, Och sof ej så trygg i
din dwala. Din själ och din kropp Stå
begge för döden nu fala. Håll stilla ditt lopp. Be-
gynn med ditt samwete tala. Mansafa ditt hopp,
Det lär dig så litet hugswala.

2. Tänk hwarje minut På målet och wandrin-
gens ända. När lifwet går ut, Så skall du till
afgrunden lända, Om du ej till slut Har lärt att
till Jesus dig wända. Här gäller ej prut, Din själ
kan en olycka hända.

3. O, elände swårt När själen sjelf lyfter sig
mörda. Wår lifstid är kort, Desmer bör man Fräl-
saren wörda. När hjertat blir sårt Och själens
kraster förstörda, Och man skall gå bort, Blir gräs-
ligt att känna sin börda.

4. Ett grymt öfwerdåd Sin tid och sin salighet
sälja, Förakta Guds nåd, Sin Frälsare mistro och
qwälja. Ett ömkeligt råd, I synden sin glädje att
wälja; Förslösa Guds nåd; Ho kan wäl den skadan
förtälja?

5. För frälsning och frid Är bättre sin Gud att
få loswa. Och Herren är blid Och färdig att dela
sin gåfwa; Men här gäller strid; Man får ej i syn-
den då loswa. Man måste i tid Sig draga ur
werlbenes klåfwa.

6. Besinna dig då Så blindt uti werlden ej
swäfwa. Du kan ej bestå, Om du will Guds Ande

förqwäfswa; Hans hjelp kan du få, Att hinder för själen att häfswa. Åh, sticka dig så, Att satan för dig måste bäfswa.

7. Du syndenes träl! Säg, hvarsföre will du wäl dröja, Att låta din själ Nu straxt under nåden sig böja? Du will utan skäl I synder och lustar dig nöja. Hur går det likwäl, När domen ditt hjerta skall röja?

8. Jag spår dig förut: Det går dig ej wäl, när det gäller, Du får ej godt slut. Guds dom och ditt samwet' dig fäller. Hwar stund och minut, Att waka för själen det gäller. Guds nåd ej förstjut, Den ensam tillrätta allt ställer.

9. Barmhertige Gud! Din Andes arbete ej spara, Låt nådenes ljud Mig draga ur syndenes snara, Och fridenes bud Din kärlek hos själen förklara. Skåd mig din strud Och hjelp den osläckad bewara!

MeL: Kom, o Jesu! huru etc.

2. **N**rma själ, som ligger säker Uppå lustans mjuka bädd Och med synden sorglöst leser, Är du ej för döden rädd? Åh, du wägar mycket nog, Tänk om du på stunden dog, Säkert du till kulan drog.

2. Du en enda själ blott eger, Kom då detta wäl ihåg. Ingenting mot henne wäger, Lade du än på en wäg Hela werldens gods och gull, Som är endast stoft och mull, Utas sorg och oro full.

3. Kan du någonting wäl gifwa Till att lösa fri igen Själ, då hon månde blifwa Här förlo-rad? Nej, min vän. Uppå jorden ingen man Fin-nes, som den frälsa kan Från den heta lågans brand.

4. Nu med slit bestinna detta. Wafna upp utur din dröm, Fruktar du ej foten sätta I den heta

swafwelström? Snart kan lampan slocka ut; Fatta då ett fast beslut Att nu wälja lifwet ut.

5. Walet är i dina händer. Dig stå lif och död nu för. Om du dig till Herren wänder, Öppen finnes himlens dörr; Men om du dig satan ger, Du i qwalet störtas ner, Och han åt din ofärd ler.

Den uppvaknade Själen.

6. Swad, jag tycker mig bli waken? Är det sanning eller ej? Är jag klädd, säg! eller naken? Är här någon, ad! så säg? Ty, jag lif den blinda man, Som för trån tog folkets an, Ej mitt tillstånd känna kan.

Jesu Swar.

7. Jag är redo dig meddela Ögonsalwa, att du må Se mer om synen fela, Eller uti töcken gå. Lyft allenast ögat opp Att bese ditt lefnadslopp, Pröfwa dig från tå till topp.

Själen.

8. Ad! jag häpnar, ryser, fasar, Skälswer som ett aspelöf, För stark nordan, när den rasar, Att jag warit här så döf Och så användt nådens tid, Hwilken Herren Gud så blid Mig förlänt att söka frid.

9. Ett förfräckeligt register Ser jag för mitt öga stå, Fullt med missioner brister, Syndastulder stora, små, Swarwid håren resa sig. Straffet lagas till åt mig, Binan blir odrägelig.

10. O, I berg och klippor höga, Hwilkas klintar klyfwa styn, Döljen för den Högstes öga, Skynlen för hans starpa syn Mig, som eder kallar på Och om hjälp anlita må; Låt mig den åtnjuta så.

11. Ad, min ögons källor wåta, Bryten lifsom strömmar fram; Kunde jag blodsdroppar gråta, Wore intet mot den skam Och den synd, jag öfwat har

Mot min Gud och hulde far, Allt från mina unga dar.

12. Svasa pilar hjertat såra, Skarpa spjut mig genomgå. Synd, som kunnat mig bedåra Så med falska dunster blå, Dina lustars söta win, Som du skänkte åt mig in, Där endast pinan min.

13. Arme, o, hwart will jag lända? Är det möjligt undansly? Fore jag till werldens ända, Der som dagen bërjar gry, Hwarest morgonrodnans rand Länder himlen som i brand, Fattade mig dock din hand.

14. Jag fördenkfull dig till fota, Store Gud, mig kastar ner. Dina domar mig wäl hota, Idel synd jag hos mig ser; Men will du till rätta gå Med ett wisnadt blad och strå, Ho kan då för dig bestå?

15. Dig det hörer till att wara Nådig, mild mot syndare, Hwillet mången fått förfara, Den hvars synd gjort honom we. Att du är i sanning god, Det försäkrar Jesu blod, Denna dyra helsofod.

16. Jesu, ståda an min jemmer, Du som mig ur sömnen wäckt; Se, hwad ångslan hjertat klämmer, Och det snart i stycken bräckt. Låt då min elända själ Icke gå en satans träl, O, du min Immanuel!

17. Späda trones gnista slocknar, Om du den ej blåser an. Mörkret öfwer själen tjochnar, Om jag, dyre frälserman, Går af dig den hjelp undfår, Som går fram ur dina sår, Dem jag innerligt åtrår.

18. Jag är blind, ditt ljus meddela. Stadd i töcken, gif ditt sten. Jag är sargad, såren hela, Gjut derin din olja ren. Jag är döf, gif hörsel god; Krank, o, blif min helsofod; Swag och modfälld, stärk mitt mod.

19. Jag är törstig, du är brunnen; Hungrig jag, du liffens spis. Jag är såret, du är sunnen Herden,

som är god och wis. Jag en gren, war du min rot
Och ett fäste för min fot, Fria mig från lagens hot.

20. Hjertat mitt är kallt och fruset, War min
wärma, eld och sol. Jag är mörkret, du är ljuset;
Fångnen jag, du nådastol. Död jag är, war du mitt
lif; Kraftlös jag, o, starkhet gif. Styrkan din mitt
allt förblif!

Met.: Jesul djupa sären etc.

3. **A**äre! löp ej oförwäget; Tänk dock, hwadan
kommer du? Männ' det ej är angeläget
Sluta af sin räkning nu? Hwad will en gång blif-
wa af, När du först inwid din graf Bli af synda-
sömmen waken Och får se, att du är naken?

2. Åh, hwad mörker, midt på dagen, Menstkan
nu har råkat i. Åh, hur mången blir bedragen Ut af
satans listeri. Så att hwarje syndens träl Tror
sig må otroligt wäl, Tills han utur säkerheten Ru-
sar in i ewigheten.

3. Tänk, om han dock kom tillbaka Utur af-
grundsgropen opp, Sen han någon tid fått smaka
Frukten af sitt döda hopp, Och sig börja på igen
Wandringen till himmelen. O, han wore angelägen
Wända om till rätta wägen!

4. Nu, när Jesus nåd utropar Åt sin köpta få-
rahjord, Som sig sänkt i syndagropar, Då blir
ingen bättring spord. Syndaren är fräck och djers,
Hastar städs till sitt förderf, Ålstar mest, det mest är
galet Och för kärnan wäljer skalet.

5. Tiden nötes bort i sqwaller, Brädspele, tär-
ning, dans och kort; Och fast nattens skugga faller,
Håller man dock ännu fort. Åh, med synd af tusen
slag Sökes satans wälbehag. Hwarför stola köpta
själar Wara mörkrets usla trälrar?

6. Jesu dyra namn blir hädat Och misbrukat

tidt och jemnt, Jesu ord blir och försmädat Och ansföres uti skämt. Satan blir åkallad mest, Som dem i sin boja fäst. Åh, betänken hwad I gören: I ju wed till elden fören.

7. O, hwad ängslan en gång blifwer, När så döden bryter in Och på wäggen hastigt strifwer: Mene, tekel, upharstin. Ropar: "syndare, nu kom Fram och swara för Guds dom. Denna stunden, denna dagen Skall din själ bli från dig tagen".

8. Hedningar på sista dagen, Som på hafswets där bo Och knappt wetat utaf lagen, Mindre än af Jesu tro, Skola en gång stiga fram Och fördubbla deras skam, Som wäl hafwa christna hetat, Men af hjertats tro ej wetat.

9. Dagligt hörer man förkunnas: "Käre, bättra dig och tro; Hör hwad sällhet dig förunnas, Du skall få till själen ro." Åh, men lustans falska röst Har så dårat med sin tröst, Att de rätt ej ordet höra, Mindre wilja ordet göra.

10. Kära själ, bestinna detta, Wet, att det går aldrig wäl, Om du kallas inför rätta Med en insöfd, säker själ. Fall för Jesu fötter ned, Bed om nåd, om lif, om fred. Will du ej ta dig till wara, Löper du en ewig fara.

Mel.: O syndig man, som etc.

4. **S**ör, syndare, är det nu tid att sofwa, När Jesus sjelf will lösa syndens kläfwa Och stänka dig all nåd så oförstyllt; Ty lagen Han för dig har sjelf uppfyllt.

2. Lyft ögat upp ur syndasömmen söta, Se Jesus dig med nåd och frid will möta. Fast du i synd och otro ligger dödd, Will Han dock nu dig frälssa af all nöd.

3. Han går till dig, der du i blodet ligger Helt

öfverhöljd med synd, fördömd och stygger. Och ropar: "Kom, wak upp och tag emot Min blod och död till giltig syndabot."

4. Ack, hör du ej hur nådigt Han dig ropar? Med tålmod och nåd dig öfverhopar: "Kom hit, jag ej din synd tillräkna will; Men henne straxt för blodet gifwa till."

5. O syndare, har du ett menstohjerta? Behjerta då din Jesu ångst och smärta, Som Han utstod för dig, då än du war Hans fiende och hat till Honom bar.

6. Nu ropar Han: "Kom hit, jag will dig freda, Du som mig har tillfogat dödens sweda. Jag will af nåd till wänskap dig uppta Och tålmod med dina synder ha.

7. Allenast du ditt hjerta ej förhärbar Och uti synd och öfwerdåd framhärbar; Men waknar upp och ser din själanöd, Din myckna synd och din förtjenta död."

8. Ack, syndare, låt nåden dig uppväcka, Låt Andans staf och tuktan wäl upptäcka Ditt hjertas grund, som så förbränd är, Att du ej tror din Frälsare så kär.

9. Han säger: "hwad har jag dig gjort för illa? Mitt kära barn, hwi löper du i willa? Swarmed har jag, ack säg, betungat dig, Att du i synd will rymma bort från mig?"

10. Ack, kom igen, jag intet will tillwita; Men syndens band af kärlek sönderslita. Wand endast om och kryp till korset fram Och se uppå det slagtabe Guds Lam."

11. Ack, ack, will du mot udden längre spjerna? Förfölj ej den, som älskar dig så gerna. Ack, fall nu ned din frälserman till fot Och flynda dig att göra syndabot.

Me l.: Hela werlden fröjdas etc.

5. **H**ela werlden är förderfwad, Fången uti satans band; Fastän nåden är förwärfwad, Attas den ju ej ett grand. Af, hur mången går så djerf Till sitt yttersta förderf.

2. Hwad månd' orsaf dertill wara, Att Guds nåd så blir förglömd, Att så mången tanflös skara Går att ewigt bli fördömd? Har för syndens smittosot Aldrig funnits läkebot?

3. Ingen menfka har nu nöddigt Gå för synd sin sällhet qwitt, Sedan Jesus öfwerflöddigt Lät utrinna blodet sitt; Men att de ej hafwa ro, Är att de ej detta tro.

4. O, att själarne betänkte, Huru som de dagelig, Uti otrons djup nedsänkte, Mer och mer förderfwa sig Uti synden, hwilken är Ett med djefwulens begär.

5. O, att de, som synden tjena Med allt hjerats wälbehag, Och som sina lemmar låna Att fullborda syndens lag, Kände med förkrossadt mod, Att de kostat Jesu blod.

6. Syndare, jag eder beder Uti Jesu Christi namn, Att I kasten eder neder I Guds Faders kärleksfamn, Och inför hans nådes thron Tiggen nåd utaf hans Son.

7. Bedjen utaf allt ert hjerta Att så känna syndens gift Och att slippa all den smärta, Hwilken kommer af des drift. Om I gån i otro bort, Blifwer straffet ewigt, swårt.

8. Jag will fråga, hur I kunnen Nöjde tjena synden än, Hwarför I er själ misfunnen Eder dyre själawän, Han, som dock har dött för er Och all nåd så fritt betet?

9. Hören hur Han kärligt ropar: "Åt! wänd om, o Israael, Jag med nåd dig öfwerhopar; Jag, som är Immanuel, Will för intet gifwa dig Råd och frid ewinnerlig."

10. Jesu, wäc du kraftigt alla, Som på denna werldens ö Wandra uti willerwalla; Ty de måste eljest dö. Låt ditt ljuswa: "kom, ac kom", Göra, att de wända om.

Mel.: Bort mitt hjerta etc.

Jesus.

6. **W**ill du, arma själ, nu gifwa På en fråga mig ditt swar? Kan du än med nöje blifwa Uti syndens bojor qwar? Skall du alltid gå så här Och ej weta hur det är, Om du är i himlen tecknad, Eller bland de dömda räknad?

2. Huru länge will du låta Din så trogne Frälsare Med så ljuswa ord och såta Fåfängt locka dig och be? Skall min kärleksrika röst Aldrig öppna så ditt bröst? Skall jag aldrig så den fägnad Utt få bli din ro och hägnad?

3. Huru länge will du qwälja Dig på ett så plågsamt sätt? Och den ofrid dig utwälja, Som du kunde slippa lätt? Kan du vara nöjd att så Med ett deladt hjerta gå? Swarken werldens egen vara Eller nåden rätt erfara?

4. Åt så tillslut ej ditt öra Eller stäng ditt hjerta så. Tag dig ide för att göra Allt hwad hågen faller på; Men i hjertans stillhet bed Mig om nåd, så will jag ned I ditt arma hjerta sända Råd och Andans ljus upptända.

5. Så skall du med lust så märka, Huru liffens ord förmå Tron uti ditt hjerta werka Och all smitta af dig två. Du skall se, hur synden stygg Kastas

bort bakom din rygg. Det skall dig också blifwa gifwet Se ditt namn i himlen skrifwet.

6. Du skall få med lust erfara, Huru godt och ljusligt är Att mitt barn i trone wara Och att jemt stå korset när. Du skall finna, att det är Godt och ljus för anden här Att också tro och heligt wandra, Såsom nådebarnen andra.

Den uppväckta Själen.

7. Store Gud! jag faller neder I mitt hjertas uselhet Och, så godt jag kan, dig beder: Wiså mig barmhertighet, Drag mig till din kära Son, Annars wet jag ingen wån, Öppna mig förståndets öga Till att se din kärlek höga!

8. Milde Jesus! som så brinner Till mig utaf kärligt mod, Sök mig, till des du mig finner, Böj mitt hjerta med ditt blod. Släpp mig intet, förr än som Jag till dig rätt wänder om. Wiså mig din öppna sida, Och hwad du måst för mig lida.

9. Helge Ande! tröttna icke Wid att klappa på mitt bröst. Wårdes lust i hjertat sticka Till att höra nådens röst. Låt uti mitt matta mod Rännas kraft af Jesu blod. Wärm mig upp, som än är kaller. Amen, jag mig dig befaller.

Mel.: Tader Herranom, som etc.

7. **A**ck! hören syndare, hur lifsens Förste Till eder ropat på sitt kors: mig törstar.

2. Männ' efter edert blod och själawåde? Nej, att I mån uti hans blod få nåde.

3. Att I ur sårens öppna hellsobrunnar Mån njuta all den nåd, som Han er unnar.

4. Nu ropar också en stor blodwittnens fara, Att ingen mun nu knappast tyst kan wara.

5. De ropa öfwer allt på gator, gränder: Si Jesus står med städs utsträckta händer.

6. Och vill er nu till sina barn insamla, Att
I ej mer i mörkret skolen samla.

7. Att I en gång till bergen ej mån ropa: O
fallen dock utöfver öf tillhopa!

8. Och skylen öf för Lammets ansigt klara,
Hvars röst wi ej hörsamme welat wara.

9. Ty låten er i tid med Gud försona. Han
will för blodets skull er alla stona.

10. O, kommen med er synd till Jesus kära.
Han will er hem på sina axlar bära.

11. Gländet, synden, må er ej assträcka; Fast-
mera längtan i er själ uppväcka

12. Att falla er Försonare till fota, Som we-
lat all er syndastada bota.

13. En dom till lifs är alla dömda ämnad Af
domaren, åt den all hämnd är lemnad.

14. Är du en syndare af draswen mätter Och
söker ej dig sjelf att göra bätter;

15. Men ligger såsom dödd för Jesu fötter, En
sådan blir af Honom ej utstötter.

16. Ja, är du kall som is och hård som stenen
Och har ej mera lif än torra grenen,

17. Du blir dock hulpen här och undfår lifwet,
Af den sig sjelf för öf i döden gifwit.

18. Si, saligheten mände Han förwärfwa, Att
I, som barn, hans rike skullen ärfwa.

19. Han will er städs wid handen sakta föra
Och icke tröttas att er klagan höra.

20. Han will på sina armar eders bära Och för
de wisa frymtare er ära.

21. Att I som syndare er låtit sinna Och nu
af längtan efter Honom brinna.

22. Af, låten er till själawännen leda, Han
will ert hjerta till sitt bo bereda.

Guds Röst och Nådekallelse.

23. Han skall er på det huldaste omarma; Hans rätt skall beta: jag vill mig förbarma.

24. De, som nu se sig an helt nakna, tomma, Och som förlorade till Jesus komma,

25. I andans fattigdom hans fötter tvätta Med tårar, dem vill Han med tröst upprätta.

26. Så kommen, syndare, och hyllen Sonen, Nedfallen nu i bön för nådethronen.

27. Åh, flyn till blodet, som för er har runnit, Guds barn ha alla deri frälsning funnit.

Met.: Swad är det åt, etc.

8. **S**å ljuslig vän finns aldrig uppå jorden, Som Jesus, den vår broder huld är worden Och på sig tog vårt arma kött och blod. Slik Herre finns ej någonstads att tjena, Som med sin tjenare vill sig förena; Ja, Han är god.

2. Han är så mild, så kär, så huld, så frommer, Att Han tar mot den, som till Honom kommer. Ja, fast han än i synden varit dödd, Han tronas lif i själen sjelf uppväcker, Dets synder Han med blodet sitt betäcker, Tar bort all nöd.

3. Hör, syndare, nu är det tid att komma, Nu gäller taga nåden sig till fromma, En annan tid försent det vara kan. Åh, kom då straxt, i samwetet rätt waken, Kom som du är, så blind, så fattig, naken, Till denne man.

4. Säg ej, att du dig först vill rena, smycka; I fattigdom gör du hos Jesus lycka; Rättfärdigt folk kan Han ej ta emot, Som tycka sig ej helt fördomda vara, Men mena det-med dem har ingen fara. En farlig sot!

5. Hör, kära själ, åh, gif dock Kristus äran! Till dig så är hans kärliga begäran, Att du helt blind och usel träder fram. Båd' ondt och godt,

det bästa du bedrifwit Är allt som synd uti hans bok uppfrifwet; Ja, idel skam.

6. Ack, så bekänn din synd för Jesus kära; Hans lidande du då gör högsta ära. Bemantla ej din ondskas öfverdåd; Förskansa ej mot Andans straff ditt hjerta; Begråt din synd med verklig ångst och smärta Och bed om nåd.

7. Må otrons synd du framför allt bestinna! För den du dig en syndaslag måst finna; Ty den som ej på Jesus hjertligt tror, Han twungen är att hålla på att synda, För otrons skull med döden sig befrynda, Och har ej ro.

8. En syndare att bli låt dig behaga; Låt känslan af din oro dig nu draga Till Jesus fram och till hans nådastol. Säg: Jesus, här är den för-lorad' sonen, Som wänder om och faller ned för thronen; Lys mig, min sol!

9. För dig, o själ, månd' Jesu hjerta brinna; Han will ditt hjertas återkärlet vinna. Ack, fatta lust att gifwa Honom ja. Betänk dig ej, men stragt i trone swara: "Jag will din brud i lif och död nu wara." Halleluja!

10. Si, Jesus stragt dig till sin brud upptager Och kröner dig med salighetens lager. Ack, ack, för-sjut den himlawännen ej. Förhärda ej ditt hjerta, si, din konung Tillbjuder dig sin nådeslöta honung; Säg icke nej!

Jesu Förbön.

Met.: Himmelriket litnas etc.

9. **F**ast synden och ondskan ha hunnit sin höjd, Och otrones frukterna grönska, Fast syndaren är i sitt fängelse nöjd Och gör hwad hans hjerta månd' önska. Så warar dock Frälsarens förbön.

2. Du lefwer i wällust, i högfärd och pragt, I föttets och ögonens lustar, Och wisar din Jesus i otro föratt Och dig uti slården förlustar. An warar dock Frälsarens förbön.

3. Du önskar i swordom så ofta din själ I djupaste asgrunden neder; Men Jesus Han ömmar ändå för ditt wäl Och därför så hjertligt Han ber: "Låt trädet få stå detta året!"

4. Ja, fastän du gifwit din fattiga själ Och hjerta till djefwulens boning, Så wisar din Frälsare fram såsom stäl Att Fadren sitt blod till förstoning Och säger: "Jag köpte o' denne!"

5. Ack, stode Han icke rättfärdig och ren Och både så der alla stunder, Så hade den syndiga werlden wäl re'n För detta i otro gått under, Se der hwad hans förbön dock gäller!

6. S'en har Han sitt offer för synden fört ut Af kärlet för menniskors fromma, Så ber Han o' för dem till lefnadens slut; Att de må till del deraf komma. Det stebde ej utan hans förbön.

7. Hans förbön uträttar, att själen blir rörd, När liffens ord hon får höra, Att bönen i himmelen nådigt blir hörd, Som frigjorde syndare göra. Han manar så godt för o' alla.

8. Hans förbön uträttar att syndares tro I frestelsen icke upphörer; Att själarne hafwa i Frälsaren ro; Att satan dem icke förförer. Så nödig är Frälsarens förbön.

9. Hwad är som orsakar att syndare få Bli ständigt wid korset i trona, Samt att de sist så uti himmelen gå Och mottaga helgonens krona? Ej annat än Frälsarens förbön.

10. Ack! dyrt köpte själar, låt detta er gå Till hjertat och eder uppväcka; I kunnen för intet all

salighet så. Si! Jesus er handen will räcka. Låt
Honom ej bedja förgäfwes!

Syndens Kännedom.

Mel.: Min högsta stätt, o Jesu etc.

10. Ja, Gud har rätt: jag syndig är Och
dömd till helwet's-glöden, Jag har
ej trott på Jesus kär, Som gått för mig i döden.
Jag trott mig wara from och god; Nu har jag fått
ett annat mod, Se'n jag fått se min wada.

2. Åh! hwad för sorg, hwad samwetsqual, Nu
ängslar själen arma Med mina synder utan tal.
Ditt kärleksblod det warma Låt, Jesu, rena hjertat
mitt, Att jag blir mina synder qwitt. Åh, Jesu!
dig förbarma.

3. Si, mina synders myckenhet Mitt hjerta så för-
sträcka, Att jag numera intet wet, Hwarmed jag mig
kan täcka. Jag styr till dig, o Jesu huld, Med all
min nöd och all min skuld. Åh! tag du mot mig
arma.

4. Tillförne har jag tröstat mig Och fruktat in-
gen fara; Jag syndade rätt hjertelig Och mente mig
dock wara Så sällt Guds barn som någon ann'. Nu
ingen tröst jag finna kan, Se'n samwetet uppwaknat.

5. Mitt stöd war då min bön och sång, Med
otro i mitt hjerta; Jag gick till strift så mången
gång, Fast utan syndasmärta. Öwärdig gick jag till
Guds bord, Hos mig blef ingen bättring spord, Ty
jag war döb i synden.

6. Guds dyra ord jag hörde wäl, Dock fick det
icke werka Ett Andans lif uti min själ, Det kan
jag nu wäl märka. Jag kände wist Guds kärleks
slag, Men lefde köttet till behag, Fast ordet mig för-
dömde.

7. På Jesu dyrt utgjutna blod Jag gansta litet tänkte. Jag vägte till i öfvermod, I syndens dy mig sänkte. Hans kors ej rörde kläder min', Fast mindre tog det längre in; Ty hjertat war förstocadt.

8. Nu ser jag satans stygga bild I mitt förwända sinne, Jag ser, att jag från Gud är skild, Att mörkret hor derinne; Hwar får jag hjälp, hwar får jag tröst, Hwem stillar oron i mitt bröst, Som är af sorg förkrossadt?

9. Men nu är öppnad hjertats dörr, Som så tillsluten varit; Nu erfar jag, hwad aldrig förr Jag i min själ erfarit: Jag trodde förr, att jag war from, Nu har Guds stränga lag och dom Gjort mig till skam och intet.

10. Ej hjälper mer, för mina brott, Att lofwa bot och ljuga; Ej föresats, ej uppsåt godt, Att syndens wälde truga; Ej hjälper ångst, ej hjälper qual; Domselden mina synders tal Slätt intet kan utplåna.

11. Min synd ju oförlåten är, Den jag månd' förr bedrifwa. Ej någon utan Jesus kär, Densamma kan tillgifwa. Jag faller därför till din fot: Din blodswett blif' min syndabot; Ty du mitt straff har lidit.

12. Åh! så förlåt, o Jesu, mig, Att jag så blind har varit, Att jag har så försmädat dig Och fram i otro farit. Ja, för din död, o Jesu god, Förlåt min synd och med ditt blod Ställ du tillfreds mitt hjerta.

Mel.: Kom, o Jesu, huru etc.

11. Utur djupen högt jag ropar, Utur afgrundsqualens dy. Synd på synd jag stånbigt hopar. Åh, hwart skall jag usle fly? Jag på

sjelfwa brädden står, Jesu, mig all kraft förgår, Om din hjälp jag snart ej får.

2. Du har sagt: sök, skall du finna. Du har sagt: bed, skall du få. Du har lofwat trägen vinna Och skall från ditt ord ej gå; Jag då ropa ej upphör, En gång det ditt hjerta rör, Att du nåd med mig och gör.

3. Det mig hästigt grämer, sårar, Att jag dig så platt förglömt. Ad, jag fäller bittra tårar, Att jag icke bättre gömt Ordet, som du gifwit mig Till en lyfta på min stig, Jesu, jag dock slyr till dig!

4. Jag är sjuk, ja, helt borttagen, Skänk mig helsan, Jesu kär. Mig, med syndsöpetälstan slagen, I ditt blod gör ren och skär. Herde, si, ett sargadt får, Som i wilda öknen går, Här din herdesamman åtrår.

5. Du förlåtelse ju skänker Att den, som kan tro på dig. På din hjälp jag städse tänker, Säg ett ord, som hjälper mig. Jag hwar morgon väntar tröst, Och hwar suckan i mitt bröst Är en bön att snart bli löst.

6. Israël uppå dig hoppas, Ty Förlossaren du är. Bed för trädet; låt det knoppas, Att det goda frukter bär. Ympa in det i sin stam, Watta med det blod, som fram Är ditt hjerta flöt, Guds Lam!

Met.: Nu tackar Gud allt oss etc.

12. **E**n syndare jag är, Som uti mörkret samlat, Stor syndaskuld jag bär, Den jag uppå mig samlat. Jag blef wäl twagen ren Uti vårt helga dop; Men ad, jag har dock se'n Gått till de ondas hop.

2. Jag blindwis rasat fram, Som willad häst i striden, Utöswat synd och stam, Förslösat nådatiden;

Jag varit djersk och stolt, Och min dyrköpta själ
Har jag åt synden sålt, Att vara satans träl.

3. Ack, jag med ängslan wet, Jag wandrat breda
vägen Och om min salighet Ej varit angelä-
gen; Falskt tröstat mig derwid, Att Gud Han är ju
god, Och haft en osäll frid Uti mitt syndamod.

4. Så har jag lupit bort Den dyra nåbedagen,
Fastän den är så kort — Af kött och werld bedra-
gen; Och icke haft i att, Hwad det har kostat dig
Ur denna syndens makt Att så förlösa mig.

5. Nu synden lif har fått, Och jag har blifwit
waken. Nu har jag rätt förstått, Hur stygg jag är
och näfen. Jag will då träda fram Med mitt be-
klända bröst Till dig, Guds milda Lam, Att be
om hjelp och tröst.

6. Min dyre Jesu, du, Som burit synder mi-
na, Ack, låt mitt hjerta nu Få kraft utaf din pina.
Ehuru stygg jag är, Jag will nu falla ner Och af
dig, Jesu kär, Om nåd och rening ber.

7. Ack, låt ditt dyre blod Mig, Jesu, aldrig
tryta. Låt denna reningsflod Städs i mitt hjerta
flyta. Låt dina helga sår Städs fröjda hjertat
mitt. Jag nöjd och glad då går, Min syndabörda
qwit.

8. Så håll mig, Jesu kär, Städs wid din öpp-
na sida; Jag då ej mer begär, I hela werlden wi-
da, Af köttelig fröjd och ro, När Jesu, du är min.
Ack! styrk min swaga tro, Slut mig i såren in.

Met.: Jesus är min hägnad etc.

13. Uti syndens snara Finner jag mig vara;
Ty jag har ej ro. Jag är naken, rin-
ga Och har kläder inga. Ack, hwar stall jag bo?
Gifs mig råd Att tigga nåd, Så will otron slå
mig neder. Hjelp mig, Gud, jag beder.

2. **N**ä, hvar skall jag börja? Fåfångt är att förja. Jesu, med mig stå; Lös upp otrosbanden; Jag har byggt på sanden, Ja, på hö och strå. O, Guds Lam, Träd för mig fram, Värm mitt döda, falla hjerta, Med din dö och smärta!

3. **T**ag emot mig arma; Värdes dig förbarma, Jag här vilse går. Jag är stadd i nöden Och är nära döden; Hjelp ditt usla får. Öppna sjelf Din nådes elf Och låt blodet hjertat rena, Mig med dig förena.

4. **F**rälserman allena, Du vill ej förmena Den sig wänder om Och vill sig nedböja, Blodets kraft upphöja. Käre Jesu kom! Drag mig fram Till korssets stam, Låt mig höra: du är wunnen, Återlöst och funnen.

5. **A**men, lof och ära Will jag då hembära Dig, o Jesu min! Låt mig ej bli trötter, Ligga wid din fötter, Tills jag somnar in I din sann, Min glädjehamn. Då jag får dig der frambära tack, lof, pris och ära.

Met.: Kom, o Jesu, huru etc.

14. Nä, hur länge skall jag dock Ångsligt ro-pa? Dro, sorg och nöd mig blott Öfwerhopa: Ångest öfwer synden swär, Sorg af lagen, Warar hela dagen.

2. **F**ienden på tusen sätt Mig anfäktar, Att jag snart af hjertans sorg Helt försmäktar. Anden utaf sudan snart Helt förqwäfwes; Dock thas allt förgäfwes.

3. **M**änn' då Gud för syndens nöd Mig förstjtit? Männ' Han har min själadöd Fast bestutit? Skall jag utur denna själs Uselheten Gå i ewigheten?

4. **S**triften många tröstespråk Wäl anförer, Men jag fruktar sådant mig Ej tillhörer. Ja, jag rådes om jag dem Till mig tager, Jag mig då bedrager.

5. Gud förbärma dig af nåd Och mig stona;
Skänk för Jesu skull mig och Lifsens krona; Får jag
snart din nåd och tröst Icke smaka, Blifwer jag
tillbaka.

Mel.: Förblindade werld etc.

15. Mitt hjerta är hårdt, Det faller mig
svårt Att bära en sten I fargade
bröfvet, På korsade ben; Låt, Jesu, din dö, Be-
wela och trösta Och blif du mitt stöd!

2. Jag usel i allt, Blind, döfstum och halt, I
främmande land Helt sorgbunden wankar; Ty rädd
mig din hand. Ledsaga du mig, Som går i de
tankar Att söka upp dig.

3. Ack, Frälsare om Du snarligt dock kom, Att
göra mig sund Och själen min gifwa En säkrare
grund; Att Adams natur Förbytt kunde blifwa I
nytt kreatur.

4. En syndig och swag Till nåd än upptag. Din
död werke lif I halfdöda benen Och krafter dem gif.
Uppfriske ditt blod Förtorkade grenen Och göre
den god.

5. Af mödan du haft Gif anda och kraft, Si
hjertat är sjukt! Din nåd det dock göre Fristt, böj-
ligt och mjukt. In i dina sår Din Ande det före,
Der helsa det får!

Mel.: Den som frister är etc.

16. Finns en syndig lusta till, Som på mig
ej winner? Tänka hwad jag tänka will,
Synd sig med insinner. Tala hwad jag tala må,
Lungan mig förräder. Jag må ligga, wandra, stå,
Synden wid mig låder.

2. Hjertat är så hårdt som sten, Aldrig är jag
nöjder. Aldrig är min wilje ren Och till Jesus
böjder. Mig hans dö till tro ej rör, Ej hans

kärlek heller. Utta godt hwad Han mig gör, Det mig lika gäller.

3. Andra själar fatta mod, När hans röst hon höres. Andra smälta af hans blod. Hela hjertat röres Utaf kärlek, fröjd och frid, Wid hans dödd och pina; Men mig qwälja all min tid Gamla synder mina.

4. Jesu, andra ära dig, Om din kärlek sjunga; Men när jag tillreder mig, Bunden är min tunga. Andra albrig glömma bort Suckar till dig sända; Men den tid är alltför kort, Jag kan så använda.

5. Jag mig förefätta plär Ej mot samwet' göra; Men så snart tillfälle är, Låter mig förföra. Jag, som lyda will Guds lag Och ej straff förtjena, Hjertat plär till köttis behag, När det gäller, låna.

6. All begärelse som är Mig till ondt nu retar, Emot synden, allt för kär, Jag wanmäktigt stretar. Ty har jag i Gud ej ro, Har ej ro i werlden; Nåden kan jag icke tro, Ej ha frid i stjärden.

7. Skall nu då mitt öfwerdåd Ewigt mig få stjelpa? Nej, än är ett enda råd, Som kan åter hjälpa: Falla dig, Guds Lam, till fot, Be du dig förbarmar; Du tar syndare emot Med utsträckt armar.

8. Ty är, Jesu, mitt begär, Dig om nåd att tigga, Att ditt blod mig twager står, Och att jag får ligga Wid ditt kors, ett nådehjon, Der se synder mina Bli förlättna för Guds thron, För din dödd och pina.

9. Låt mig bli min otro qwitt. Gif mig af dig styrka. Ack, förändra hjertat mitt, Att dig dermed dyrka, Att min tro må bära frukt Och sig sann bewisa. Lär mig lyda Andans tuft Och dig ewigt prisa!

Mel.: Jesul djupa sären dina etc.

17. Nå, hvad ränker hjertat lysen (Fast jag minsta delen sport), Gift ur hvarje tanke lysen, Så i litet som i stort. Jag kan stundom undra på, Hvarifrån det komma må; Dock mitt otrosghjerta snöda Kan ej bättre foster söda.

2. Egenkärlet, egen ära, Högmöd, falskhet, lögn och list Wi i våra hjertan bära: Jag har funnit det är wikt. Men förnuftet kommer ej Som en fiende, ad nej; Men som slipprig Leviatan, Som dock är densamme satan.

3. Nog jag kunnat mig inbilla, Att mitt hjerta varit ondt; Dock jag trott det ej så illa, Ty blef skalken ofta stont. Men nu ser jag, att det är Ens med djestwulens begär; O, att jag af egen fara Lärde taga mig till vara!

4. Jag nu härmed will förklara Mot mitt hjerta öppet krig, Jag har sett den falska snara, Som uppgillras på deß stig. Aldrig slutar jag ackord Mer med Adam; ej deß ord Tror jag ifrån denna stunden, Fången hör ju ligga bunden.

5. Nu så ligg då ewigt bunden Ormasäd, som dömd ju är; Sitt med afgrundslömska hunden Att band och sjettrar der! Jesus, som Dig korsfäst har, Hjelpe mig att alla dar Hålla dig med tron i döden, Så blir jag ock frälst ur nöden.

6. Satan, jag ställ uppenbara, Dig till trots, förtret och harm, Den fördolda, falska snara, Som du nedlagt i wår barm. O, att alla kunde se, Hvilken gruslig fiende Hjertat är, och i hvad wåda Det ock för, om det får råda.

7. Helge Ande, war wälkommen Och för wäldigt ut ditt wärf! Sänk mig ned i fattigdomen, Upptäck dagligt mitt förderf. Jesu, lär mig waka,

be, Och på dig och hjertat se; Ja, med lika olust
 skåda Hjerta, hjeswul, onda båda.

MeL: Förblindade werld etc.

18. **M**in Jesu, du ser, Jag kan nu ej mer;
 Jag kämpat mig trött Att offra mitt
 hjerta Att dig, som har dött Af kärlet till mig;
 Men ser nu med smärta, Det gifwer ej sig.

2. Jag tappat så tidt, Jag sjelf här har stridt,
 Jag ser nu jag kan Ej sjelf mig begåfwa Med lyd-
 naden sann. Jag faller till fot, Fast jag ej kan
 lofwa Stor bättring och bot.

3. Ditt nådiga nit, Din möda och slit Att
 frälsa min själ, Din önskan och längtan Att se
 mig må wäl, Förbinda dock mig Till yttersta träng-
 tan Att åtljda dig.

4. Ack, att jag likwißt Förspörjer slit brist På
 kärlet och tro, På rättstassens wandel, På lydnad
 och ro, På höjdt och nöjdt mod Och uppriktig han-
 del Och kraft af ditt blod.

5. Men, Frälsare huld, Det är ej din skuld,
 Du önskar mig din Fullkomliga glädje; Men skul-
 den är min, Min håglösa själ Dig, Jesu, tillstodje
 Att göra allt wäl!

6. Jag derföre ber Att blifwa ett ler, Ett lätt-
 formadt wag Uti dina händer. Ack, prägla då
 strax I själen din bild, Till dig jag mig wänder,
 O Jesu, så mild!

7. Mitt bristfulla lopp Förswagar mitt hopp,
 Gör samwetet sårt, Att hjertat i bröstet Dä ångslar
 mig swårt. Mig styrke ditt blod, Som förr haf-
 wer tröstat Ett sorgesfullt mod!

8. Ack, lär mig att tro Och stundeligt bo I så-
 ren, hvars saft Upprifsar med kraft. Slit synde-
 nes band, Befria du trälen Med allsmächtig hand!

9. Min Frälsare from, Du ser jag är tom:
Min föda du blif. Min hunger, ack, stilla Och vår-
da mitt lif; Du wet jag är swag Och ofta gör illa
Och felar hwar dag.

10. Ja, himmelfsta bröb, Du märker min nöb;
Min hungrande själ I armodets händer Snart
swälter ihjäl; Du ware des spiz, Att hon till dig
wänder Och offerar dig pris.

Met.: Så i Jesu namn etc.

19. Jesu, skall jag längre gå Hungrig och ej
blifwa spisad; Matt och trött, men ej
bli lifad; Törstig och ej swalka så; Bära städs ett
fängsladt hjerta Och af suckan utnött bröst; Eller
får jag för slikt smärta, Snart din nåd, din hjelp
och tröst?

2. Du wäl märker sjels, hwad ro Ett bekym-
radt hjerta hafwer, Och hwad all des fröjd nedgraf-
wer Under en förswagad tro. Angslighet, försagd-
het, tårar, Dwifhet, sorg, suckan, rop, Synden, som
beständigt sårar, Sådant wet du allt ihop.

3. Nu är det min enda tröst, Att jag efter dig
här längtar Och din blodskraft efterträngtar, Gem-
wål ber att snart bli löst Ur de swåra otrosban-
den, De der än så fångsla mig, Att jag ofta ej
kan handen Lyfta upp, min Gud, till dig.

4. Du wet hwad det är för lust Att ditt namn
alltjemt berömma Och din kärlek aldrig glömma;
Men städs dricka liffens must, Den du ymnigt sjä-
len gifwer, När hon troget älskar dig Och alltjemt
wid korset blifwer, Glömmet werlden, synden, sig.

5. Men min swaghet är så stor, Att, fast jag
fått detta smaka, Går jag åter stragt tillbaka Från
ditt kors, förr'n jag det tror. Mitt åt werlden

wända sinne Hos dig jemt ej hwila will; Mit af slården fyllda minne Blömmar hwad dig hörer till.

6. Nu har jag dig sagt min nöd; Låt och hjertat mitt bli lättadt, Samt tillfylllest nöjdt och mättadt Af dig, Jesu, lifsens bröd. Rädd mig fram din öppna sida, Lifsens sanna helsobrunn, Att jag tröft för all min qwida Tager der med trones mun.

7. Uppfyll min uttömda själ, Som än ser sig mycket fattas Och allt mer och mera mattas, Då hon sig med otro qwäl. Anden, sären, koret, blodet, Loda ju mig fram till dig; Ty låt nåden styrka modet Och din dödd upplifwa mig.

8. Låt af kärlek, kraft och tro Hjertat mitt beständigt brinna, Gif att jag allt mer må finna Uti dig en ständig ro. Låt din kärlek så mig twinga Och ditt kors mig göra böjd, Att jag dig i stort och ringa Tjenar här med lust och fröjd.

Met.: O, Herre Gud, gör nåd med mig etc.

20. O store Gud, jag usla mull, Af synd och mycken jemmer full, I stoftet mån-
de falla Att dig om nåd åkalla. Åh, tänk på din barmhertighet Och se ej till den brist, jag wet, Som wid mig arma lådar, Och du bäst, Herre, stådar. Mitt hjerta är af synd uppfylldt, Och med min wandel jag förskyllt Stort straff och högsta wrebesdom, Om det ej wore, Herre from, Din lust att dig förbarma.

2. All ting dig äro uppenbar; Du ser och att jag intet har Af kraft och af förmåga, Hwarmed jag kunde wåga Att inför dig förtrösta på Och tänka att för dig bestå. Nej, jag ju dagligt syndar Och skundeligt tillstynnar Dig möda, med de willosprång, Jag från dig gör så mången gång,

Då med all den olydnad stor, Som i mitt onda hjerta vor, Med fel och brister många.

3. Hur blir en oren jordklimp ren? En blind och halt förutan mehn? En syndare rättfärdig, Fast i sig sjelf otvårdig? Hur ett besläktadt kläde stårt? Hur blir ett uselt stoft dig kärt? Må skyldig gå till rätta Att sin förtjenst framsätta! Kan brottslingen med egen dygd Sjelf styla nakenhetens blygd? Nej, ingen i sig sjelf består; Ty war, för Jesu blod och sår, Förtjenst och död, mig nådig!

4. Min största sorg och jemmer är, Att jag den kraft ej brukar här, Som synden öfverwäger, Då jag i Kristus äger; Att jag till dig, o Jesus kär! Så gansta liten kärlet bär Då dina purpurströmmar Så gansta ofta glömmar; Att jag och icke, som du will, I tron och nåden tager till, Men städs af otro faller i Den synd jag kunnat låta bli, Om jag din nåd rätt nyttjat.

5. För Jesu död, war Gud mig huld, För dig har jag bekänt min skuld Då gjutit ut mitt hjerta, Hvars synd och gör mig smärta. Du wet och känner all min kraft, Den jag än har och alltid haft, Hur wida den medgifwer, Att jag ostrafflig blifwer. Jag, swag och oren uti grund, Då lägger handen uppå mund, Ett stoft jag är, i stoftet jag Den trycker ned; haf du behag, Mig arma att upprätta.

Mel.: Ad! Sions berg etc.

21. **M**in Frälsare, min herde söta, Jag usle här inför dig träder fram Då säger just rent ut, fast mig till stam, Att Du ej än mig rätt fått söta. An är ett band, som håller hjertat fast. An brinner det ej wid ditt ögonkast. Jag är en mångbeställsam Märtha. Jag bär uti

mitt arma hjerta Jemt något, som Sig wänder om
Från dig och icke wårdar Gå in i Sions gårdar.

2. Jag är wäl stundom temligt nöjder, Att wi-
stas inför dina ögon än Dö med dig umgås så-
som med en wän; Men är i grunden dock ej böj-
der För dig rätt som en fattig syndare, Ty kan du
mig ej fulla nåden ge. Och mest så will min egen
wilja Mig qwälja och ifrån dig skilja. Jag tän-
ker så: Nu skall det gå, Min bön dock något gälle.
Men står på samma ställe.

3. Jag är wäl ofta angelägen, Att du, min
wän, skall hela hjertat få, Och leda det hwart dig
helt tackas må; Jag ser wäl det är bästa wägen.
Jag önskade densamma kunna gå, Men otron drar
mig alltid bort ändå; Ty när din nåd mig börjar
röra, Har jag så mycket annat göra, Och så jag
will Sjelf hjälpa till Och mig i werket blanda, Och
hindrar så din Anda.

4. Nu, Herre Jesu, Herde fromma, Så ser jag
ut; men om af öfwerdåd Jag har förspillt och stö-
sat bort din nåd Och se'n till dig ej wågat kom-
ma, Om jag i otro borta gått Och ej mitt eget
wäl förstått, Din kärlek dock mitt hjerta tvinge Och
mig till sans ånso bringe. Gif att ditt blod Mitt
sorgsna mod Får helt nu öfwerströmma Och mig i
fären gömma.

Met.: Nu vinner solen upp etc.

22. **H**o är som Jesu nåd så litet böjer Och
hans utgjutna blod så slätt förnöjer,
Som mig, jag kan ju Honom ofta glömma, Hans
pina, kors och döb, Hans nådes öfwerflöd Och hjerta
ömma.

2. Männ' tro en syndare så hård kan gifwas?
Hur är det möjligt utan blodet trifwas? Ett ele-

ment för själen bör det wara; Dock utan detta blod, Jag går med upprätt mod, Fast städs i fara.

3. Mitt hjerta är så argt, jag tror des like Giftns bland syndare i nådens rike. Bedräglighet sig yppar hwarje timma, Fast under sagert sten; Dock får jag syndens mehn Alltjemt förnimma.

4. Kallsinnighet och tröghet mot min Herre, Ja, slummeraktighet och köld, deswårre, Med wårdslöshet finns uti håg och sinne. En egenkärlek stor Dertill beständigt bor I hjertat inne.

5. Har ej Guds Lam jemwäl för detta botat? Jo wist; men hwarför är så djupt det rotadt? Månn' tro det kan ej äfwen blifwa hämnadt? Jo, wisserlig' tror jag, Det är af sådant slag, som bör bli lemnadt.

6. Nu, efter du, Guds Lam, har lidit pina, För dessa och för andra synder mina, Ger jag dem stikjobref, hwad skall jag släpa Mer med den last du bar? Jag icke hjerta har På nytt dig dräpa.

7. O, kärleksrika Lam, min tröst allena, Hwad blygd, att jag så länge sökt förena Din tjänst och syndens tjänst, ditt kors och werlden, Det kan dock aldrig ske, Ty will jag affsed ge All synden, slården.

8. Må af din kärlek blott mitt hjerta brinna, Af egna kärleken bör jag ej finna Mig twungen, ty då råder du ej allena. War mig för stark, Guds Lam, Slit af mitt syndaband, Mitt hjerta rena.

9. Drag kalla hjertat mitt intill din sida Och wärm det upp, min nådesol, så blida, Mitt samwets sår låt i din sida helna. Gör hjertat, Jesu god, Nått warmt uti ditt blod; Det annars stelnar.

10. Du sitter ju ännu på nådethronen, Jag kryper fram till dig, ty du är Sonen, Som hyllas skall.

Jag lysser dina fötter, Du tar mig mot så wäl,
Ej blir en enda själ Af dig utstötter.

Met.: Ad! Sions berg etc.

23. Ifrån den dag jag första gången, D
Himlaprins, ditt dyra purpur såg,
Som, stänkt med blod, kring dina skuldror låg, Så
har jag varit ljusligt fången, Och aldrig mig jag
kunnat ega rätt Att wandra fritt uppå mitt förra
sätt. Med lust, jag ej fått göra illa. Jag ofta
har måst hålla stilla, I det en röst Har i mitt bröst
Sig sakta låtit höra: "Hwi will du dig förgöra?"

2. Så ofta jag mig tänkt förnöja I sådant, som
man plägar kalla här En menlös ro, fast idel synd
det är; Din nåd begynt mitt hjerta böja Och af
Guds ord mig wisat, huru jag Wäl kunde få en
ro af bättre slag: "Ad, si Guds Lam på korset höga,
Det ser på dig med ömksamt öga, Söf fröjd och mod
Uti deß blod". Stragt nöjet, jag tänkt wåga, Mig
blifwit har en plåga.

3. När jag ock låtit satan råda, Så att han
obehindradt och till slut Sitt onda werk i mig fått
föra ut, Och jag då sedan stått i wåda, Fått stygni
på stygni af lagens skarpa tagg Och plågats utaf
bittra sammetsagg, En ljuslig nåd mig stragt hug-
swalat Och till mig gansta tröstligt talat: "Min
käre wän, Kom snart igen; Du kan ju derpå lita,
Jag will dig ej förwita."

4. När jag ock något stilla varit, Ej swäfwat
kring, ej öfwerlagt och tänkt, Men hjertat ned för
dina fötter sänkt, Så har jag stragt med lust ersa-
rit, Hur du med din igenomstungna hand Har det
försökt att tända uti brand. Men har det derwid
stundom brunnit, Ad, stragt har satan sig insunnit

Och något väckt, Som elden släckt, Swarpå jag gått
tillbaka Och nåden ej fått smaka.

5. Men nu för dig jag faller neder, O ärans
konung, min Försonare, Min dyre vän och store Fräl-
sare, Och utaf allt mitt hjerta beder Att dig få se
uti den röda strud, Swarmed du mig försonat in-
för Gud, Då du för min skull och war blifwen Af
sjelfwa Fadren öfvergifwen. Ack, ack, låt mig få
ståda dig Uti allt det elände, Som du för mig då
kände.

6. Immanuel, si, här jag ligger Inför din thron
med ett förtrosfadt bröst Och med en själ, som ej
i grund fått tröst, Och om din blodsnåd ber och
tigger. För ut det werl, som påbegyunt du har.
Gör hjertat wißt och hela salen klar. Låt mig din
hela kärlek röna Och se dig i din blodswett stöna,
Så lär jag wäl Till kropp och själ Så lär uti dig
blifwa, Att jag mig dig will gifwa.

Met.: Nu rinner solen upp etc.

24. **S**o är eländig, ljum, Och jag ej wärre?
Swars hjerta är ett rum För synd,
o Herre, Om icke mitt, som mig mänd' ofta reta
Och söga räknar på, Swad du har måst utstå I
ängsten beta.

2. Jag tror wäl, dyra Lam, Att du lät slagta
Dig för min skull; men fram! Så söga ofta Det dyra
blod, som du lät willigt rinna! Ack, säge jag det
nog Hur synden min dig slog, Mänd' hjertat brinna.

3. Ej understår jag mig Att skulden stjuta På
dig som mildelig För mig gått lutad En trettiåra
dag, och utstått möda. Nej, jag sjelf skulden är,
Som än will dela här Mitt hjerta snöda.

4. Jag will ej hylla mer, Men straxt mig kasta
För dina fötter ner, Till stoftet hasta, Belänna att

jag i mitt hjerta stygga Har låtit otrohet, Råld och lätt sinnighet Sig nästen bygga.

5. Mitt Lam, jag skämmes wid, När jag betänker Hwad gåswor du lagt ned Och ännu stänker Mig usla mull, fast jag dem wårdslöst stöter Och lefwer mången dag Mig sjelfwom till behag, Tills jag mig stöter.

6. Kan du än ha fördrag Och lålig vara Med mig, som dubbla slag Är wård förfara? Kan än för mig ditt hulda hjerta blöda? Wälan, sök ut din rätt Af mig, ste på hwad sätt Du will ha möda.

7. När må jag säga då, Att jag är werlden Korsfäst? När seger få På synden, slården? När får mitt hjerta fröjdas i de orden: Jag lefwer, dock ej jag; Kristus i går, i dag, Mitt lif är worden!

8. Du måste mig förut Enfaldig göra, Rätt fattig och till slut I grund förstöra All min rättfärdighet och egna tycke, Samt göra mig rätt böjd, För'n du blir all min fröjd Och enda smycke.

9. Jag usle nådehjon, Som tröst i blodet Nu söker för din thron Till själen, modet, Jag träder fram till korset der att ligga. Mitt Lam, gör som du will, Jag will nu vara still, Blott be och tigga.

10. Min Jesu, håll mig fast, Låt mig ej slippa, Upphöj mig med en hast På Sions klippa. Uck, skall du se din lust och måttad blifwa Af syndare, o må Bland dem jag finnas då, Som dig sig gifwa!

Evangelijs Näderöst.

Mel.: Förhåda Herren Gud etc.

25. Du nederslagna själ, Som hungrar efter tröst, Märk dock de orden wäl, Att du är återlöst. Allenast du det fatta will Och sätta

hjärtans tro dertill, Ja, som ett barn på Jesus tro,
Så skall du sinna ro ;:

2. Märk, allt som förer dig Försoningen förbi
Är satans willostlig, Förnuftsbedrägeri. Gack ej till
råds med kött och blod, Tro säkert Jesus är dig
god. Din otro är som hindra må; Nåd kan du
säkert få ;:

3. Åt, drif mistrostan bort Och fatta tillförsigt.
Den glädjen blifwer kort, Som grundar sig på pligt.
Men som den störste syndare Sig köpt och återwun-
nen se, Det är den ordning Jesus will Att man
skall lyda till ;:

Met.: Åt! söta lust etc.

26. När skall dock morgonstjernan gå I klar-
het upp för mig, Och tyfsta natten
ända så, Med mörkret kring dej stig? Mitt öga re'n
med längtans hopp Att höjden ständigt ser, Och fast
min sol ej än gått opp, Så wet jag att det sker.

2. När skall det ljuswa Herrens år Med fröjd
och frid gå in, Då sorgsna själen smaka får Märg
och oblandadt win? Jag hungrig ser åt himmelen
Och suckar i min brist, Och fast den tid ej kommit
än, Så kommer han dock wist.

3. När skall jag dock omfamna få Min själa-
brudgumme, Som för mig arma wille gå I dö-
dens qwal och we? Jag tänker på den drägt Han
bär Af kärlek till min själ; Och fast Han än ej
kommen är, Så kommer Han dock wäl.

4. När skall det fulla wishets Hus Med Andans
kraft gå opp Att mitt hjertas dunkla hus Och werka
tro och hopp? Åt, hade jag den sällhet sett, Åt,
att det skedde snart! Dock, fast det ännu icke stett,
Sker det dock ofelbart.

5. Ad, dyraste min Frälsare, Jag faller för dig ned. Jag ber få djupa såren se; Jag har förr ingen fred. Att öppen se din kärleks famn, Wäl lust och fågnad ger; Men att der redan ha sin hamn, Det will dock säga mer.

6. Min själ hon är ju nära till Att taga nåden an, Och helst af allt hon brinna will Utaf din kärleks brand. Guds rike är nu kommet när, Det jelas blott ett ord Utaf din mun, min Jesu kär, Och straxt är saken gjord.

7. Jag beder derför hjertelig, Min dyre Frälsare, Sänd din hugsvalare till mig Med nådens smörjelse. Låt Honom få ditt dyre blod Förklara i min själ Och stänka hjerta, håg och mod Dermed, så mår jag wäl.

8. Jag wet, att om jag en gång får Erfara blodets kraft, Jag då ej mer ovarsamt går På en så dyrbar saft. Jag wet, att om jag arm och tom Och hungrig, törstig går, Jag öfwerflöd och rikebom Med blodet genast får.

9. Smellertid, min Frälsare, Så ligger jag städs här För dig ett stoft, en syndare, Och nåd af dig begär. Jag går ej bort, förrän jag får Min fröjd, min lust, min ro I dina djupa kärleksfår, Och lärer så att tro.

Met.: Svar man må ut etc.

27. Si, Jesus syndare tar an, Will deras sår förbinda, Dem ingen mensta läla lan. De som ej hwila sinna, Dem werlden är så trång, att de Sig anse för en styggelse, Dem Jesus straxt upprättar.

2. Hans ömma brodershjerta swed; Han kom till oss på jorden. För våra synder steg Han ned, Är för oss plågad worden. Han sänkte sig uti

vår nöd Och smakte vår förtjenta död Och skaffade
öf lifwet.

3. Hans öppna sköte är, för sann, Ett slott för
själar strämda; Från qwal och död afböser Han, Tar
ängslan från de klämda. Han deras synder alla
slätt I hafwets djup nedkastar lätt Och tronens lif
dem stänker.

4. Han bär dem sjelf till Fadren sin På blod-
bestänkta armar. Det ömma Fadrens kärleksfynn'
Hör, att Han sig förbarmar. Han dem till sina barn
upptar, Nåd, lif och tröst så ofattbar Till egendom
dem gifwer.

5. Åh, kunde du hans hjerta se, Hur innerligt
det längtar Blott efter arma syndare, Så wäl när
hjertrat trängtar Till nåden, som när de gå will.
Si, huru gerna Han går till De arma publikaner!

6. Hur kärligt såg Han Petrus an, Då han i
synd mänd' falla. Hör, syndare, tro fritt, att Han
Har lika nåd för alla; Ty Han är alltid samma
man, Barmhertig, trofast, from och sann Mot dem
till Honom komma.

7. Så kom hwarenda syndassaf, Som önskar sa-
lig blifwa; Ty Jesus wisar ingen af, Som will
sig Honom gifwa. Åh, will du dig i ljuset stå Och,
fastän köpt, förlorad gå? Si, Jesus will dig hjälpa.

8. Kom, naken, arm, kom dristelig, Så godt som
du kan komma; Fast syndabördan trycker dig, Tag
nåden dig till fromma. Si, hur hans hjerta öp-
pet står, Si, huru Han emot dig går Och på din
ankomst väntar.

9. Säg icke så: åh, we, we mig, Jag syndat
mest bland alla, Gud kan ej vara nådelig. Hör,
Jesus, dig mänd' falla Och be dig ångra dårskap

din Och fly med tro i såren in, Så skall du nåde finna.

10. Dock säg ej så: se, än en tid, Jag werlden först will njuta, Ej lärer Gud, som är så blid, Sin dörr i dag tillsluta. Nej, kallar Han, så statt ej still; Men grip med trones armar till Och Jesu straxt omfamna.

11. Drag of till dig, o Jesu kär, Allt med din dödd och smärta. Uppfyll med längtande begär Wårt mer än arma hjerta. När wi wår synd rätt ståda få, Så lär of då ej stilla stå; Men till ditt blod of hasta.

MeL.: Jesu, du dig sjelf etc.

Jesus.

28. **A**ck, om du, o menska, kände, Huru högt jag älskar dig; Om den kärlekseld dig brände, Som jag finner uti mig, Om du fick den törsten smaka, Som jag hafwer efter dig, Wet jag wist, du sökte mig.

Själén.

2. Milde Jesu, ack jag finner, Att min ondsta är så stor; Si, Guds wrede häftigt brinner Öfwer synden, i mig i bor. Jag är så försträckt af lagen, Hjertats sorg mig ängsla må. Ack, kan jag än nåd wäl få?

Jesus.

3. Ja, för dig jag led all möda, Att du skulle nåd of få; För din synd lät jag mig döda, Du kan fri till lifwet gå. Jag led dödens ångst och pina, Att du skulle bli min brud. Tag då mot min nådestrub.

Själén.

4. War då, Jesu kär, mig nådig, Jag bekänner all min nöd, Jag har varit öfwerdådig, Jag är

uti synden dödd. Jag vill tro, jag vill dig tjena, Jag vill älska, lofwa dig; Men min otro hindrar mig.

Jesus.

5. Har du vilja att anamma All min blodsnåd i sann tro? Si, min Ande är densamma, Som skall ge ditt hjerta ro. Han skall tronens lif upptända, Kom allenast drifstigt fram Och fall ned wid korsets stam.

Själén.

6. Jesu, jag af synd är höljder, Lör's jag sådan komma fram? Jag af satan är förföljder; Ty jag öfwat synd och stam. Får jag mig så osnygg wisa? Skall jag straxt nu falla ner, Eller först mig pryda mer?

Jesus.

7. Nej, låt bli all egen prydnad, Kläd och af det du har på, Skall jag i dig verka lydnad, Tro, hopp, kärlek, fröjd också. Jag skall dig till nya kläder skänka min rättfärdighet, Som af inga brister wet.

Själén.

8. Jesu, du som döden fällde, Väck mig upp till lifs, att jag Må bli fri från syndens wälde, Att jag glad gör ditt behag; Wärm du upp mitt kalla hjerta, Gör mig från all smitta ren. Jag förtrot mig dig allen'.

Jesus.

9. Rökka floden för dig rinner; Jag skall twätta dig deri. Kärlekselden hos mig brinner; Der skall du uppvärmd och bli. Ja, min ångest dig gjort wärdig Till all himlaglädjen min. Tro, så skall du slipa in.

Själén.

10. Ja, jag tror till nåd mig länder Lyngden af din bördas of. Deckna mig på dina händer, Ja, med blod, i lifsens bol. Slut mig i din famn, o Jesu! Knäpp hop hämdren om mig så, Jag från dig ej mer må gå.

Jesús.

11. Jag dig bär på mina händer, Hjelper, om du falla må, Blott du dig ej från mig wänder, Men wid korset jemt will stå; Så skall jag dig ge min Andä. Och som Fadren är i mig, Skall jag ewigt bo i dig.

Själén.

12. Kom, wälkommen, Jesu söte, Gif mig din trolfningepant. Kom mig, Jesu, sjelf till möte, Låt ditt ord på mig bli sannt, Att of intet skall åtsfilja, Werldens, satans, syndens makt. Haf, o Jesu, på mig akt.

Me L.: En syndig man, som etc.

29. **D**yrköpta själ, som förjer i ditt sinne, Tro som ett barn, dig Jesus har i minne; Ty all din synd på sig Han burit har Och i din stad ett syndaoffer war.

2. Fördränk din sorg i blodet, som har runnit; Ty Han åt dig förlofning hafwer wunnit Från synd och döb, från lagens we och qwal. Du har nu lott bland återlöftas tal.

3. Märk, Jesu blod ej hämd, som Abels, rovar, Men själen med all sällhet öfwerhopar Och läler straxt i grund deß syndasår, I samma stund hon fram till korset går.

4. Hon känner, att hon warit ogudaktig, Och förjer, att hon leswat så felaktig, Att Jesus hon på

nytt wid korset fäst. Sin otros synd hon sörjer allramest.

5. Hon säger: Jesu, Davids Son, förbarma Dig öfwer mig, förtappade och arma, Jag ber om nåd; haf med mitt straff fördrag. Förlåt min synd och mig till nåd upptag.

6. Ur döden blir hon då till lifs uppväcker, Hon finner tröst, fast hon är helt försträcker; Hon fattig går att rik i Jesus bli. Sig glömmet sjelf, men blir i blodet fri.

7. Förbannad går hon fram, men blir wälsignad; Hon hjälpes upp, fast hon är nederbignad; Från satans slaf blir hon Guds kära barn Och drages upp ur syndens träck och starn.

8. Från mörkret blir hon nu författ i ljuset, Hon får nu rum i rätta glädjehuset. Des namn strifs in i liffens dyra bok, Hon tar nu mot det ljuswa Jesu of.

9. Ty Jesus med sin Anda tron upptänder; Des syndasorg i glädjerop Han wänder. Des arma själ Han föder nu på nytt; Till håg och hjerta blir hon helt förbytt.

10. Nytt kreatur hon blir af nåden skapad, Ny menniska, hwars synd är helt utstrapad. Hon i sin själ en trones hunger får, Att tigga nåd i Jesu blod och sår.

11. Här satan måste all sin rätt förlora. Hon dömes fri från synder små och stora. Si, de förlåtas alla på en gång, Med blod utplånas syndalistan lång.

12. I hafwets djup blir sänkt allt hwad hon felat. Hwad Jesus gjort blir henne allt meddeladt. Hwad Jesus led tillräknas henne så, Att hennes synd Gud mer ej tänker på.

13. Ja, arf- och werksynd, allt blir här tillgiffwet, Allt hwad som står i samwetsboken strifwet, Det tages bort till all sin skuld och dom, Och själen får ny nåd att blifwa from.

14. Gud heliggör deß hjerta, håg och sinne Med Jesu blod, ty Gud bor sjelf derinne. Begärelsen blir fäst wid Jesu kors Och mister allt sitt wälde och sin fors.

15. Begärelsen wäl wisar sig och lockar, Ja, stundom på sitt gamla wälde pochar; Men själen har nu kraft ur Jesu sår, Att köttslig lust ej någon seger får.

16. Bort det, att synden skulle wäldig wara I själen, som fått Jesu blod erfara. Nej, hon den frukt af Jesu pina har, Att helig bli och stå wid korset qwar.

17. Deß helighet är Jesu blod och lydnad; Hans spott och hån är hennes bästa prydnad. Ack, högref glans och wärde hon ej wet, An Jesu blods och döds fullkomlighet.

18. I Jesu sår hon liffens watten finner; Der släcker hon all syndalust som brinner, Hon twättar der hwar stund sin köpta själ; Der håller hon sig ren, der mår hon wäl.

19. Der får hon nåd, när hon af swaghet felar, När hon är sjuk, sjelf Jesus henne helar; Ja, hwar minut förlåtelse hon får. På sådant sätt hon döden undangår.

20. Wid Jesu kors hon satan nedersfäller, Och werldens slärd som stoft för henne gäller; Ty Jesus har med blodets dyra saft I hennes själ lagt ned en segerkraft.

21. Den kärlek, som städs Jesus henne wisar, Gör, att hon Gud af alla krafter prisar. Hon gör

hans bud, som då ej äro swår. All menstomatt blodskraften öfvergår.

22. Hon älskar och sin nästa af allt hjerta; Ty Jesus köpt hwar mensta med sin smärta. Hon är med hwad som händer wäl förnöjd, I med- och motgång blott till Jesus böjd.

23. In summa: hon i trone re'n är salig. Deß frid med Gud och fröjd är så otalig, Att tungan deraf nog ej säga må. Kom, kära själ, och smaka sjelf derpå.

24. Du hör hwad gunst och godt dig Gud will göra, Alltsammans skall i Jesus dig tillhöra. Allt näst kom helt trygg och driftigt fram, I hjertans tro, till detta Sions Lam.

Mel.: Jesus allt mitt goda är etc.

30. **S**warför förjer du, o själ? Hwi förstör du all din lisa Och dig sjelf så ömfligt qwål? Jag will dig en hjelp nu wisa, Hwilken hjelpa will och kan: Jesus syndare tar an.

2. Ingen uteslöt Han än, Adams barn Han undfår alla; Han är syndarens wän, Mänd' dem till sig tröstligt kalla. Kom, o själ, till denne man: Jesus syndare tar an.

3. Berg och dalar lita bli Här i Jesu kärleksflamma, Samma nåd så träl och fri, Blott de wilja den anamma. Här ej stils på qwinna, man: Jesus syndare tar an.

4. Icke wisshet och förstånd, Rikebom och konst och adel Gälla här det minsta grand, Ej laglesnad utan tabel, Den ej under göra kan: Jesus syndare tar an.

5. Säg ej: ad, jag syndaträl Är från Gud re'n utesluten. Jag har en så oren själ; Nådens

tid är mig försluten. Trycks du utaf syndens band, Jesus räcker dig sin hand.

6. Jesus ropar: kom och tro, Du med synd betyngda hjerta, Se på såren, de ge ro; Hela, lisa all din smärta; Ingen annan frälsa kan: Jesus syndare tar an.

7. Är du en förlorad son, Fadershjertat för dig blöder; Böj dig för hans nådethron, Fall i stofstet ödmjukt neder; Hvad du gjort, rent ut bekänn. Jesus är ännu din vän.

8. Jesus, Guds enfödde Son, Är jemväl din broder worden, Lider marter, spott och hån, Här bland syndare på jorden; Han, som gjorde godt hvar man, Ännu syndare tar an.

9. Är du fattig, naken, blott, Jesu ofskuld kan dig kläda. Är det stort ditt syndamått, Större är dock Jesu sweda! Hotar lagen dig förfann? Jesus syndare tar an.

10. Har du ewig död förskyllt, Jesu blod för dig dock runnit. Räds du, Jesus allt uppfyllt, Han åt dig och lifwet wunnit. Se blott upp, här är den man, Hwilken syndare tar an.

11. Är ditt hjerta hårdt som sten, Jesu blod kan det upplifwa; Fruktar du Guds wredes sten, Jesu pina frid månd' gifwa, Han, som segren för dig wann Och nu syndare tar an.

12. Frälsi och salig den då är, Som i tron kan derpå wåga, Att Guds ende Son så kär Sig för of har låtit plåga. Salig den det tro rätt kan: Jesus syndare tar an.

13. Är det så, att Jesu död Lif och salighet kan stänka, Stilla qual och sammelsnöd, Will jag endast derpå tänka. Jesu, dyre själamän, Tag mig syndare och an.

Mel.: Rom, o Jesu, huru etc.

31. Den som vill ensaldig blifwa Uti koretsets hemlighet Och sig icke låter drifwa Af förnuftets konstighet, Rätte egare han är Af den nåd, som stiftas här, Den förnuftet ej begär.

2. En som uppväckt är af lagen I sitt samwete och själ, Han blir straxt till nåd upptagen, Jesus hjälper fort och wäl, Då han går direkte fram Till Guds Son, det rena Lam, Der han nåden undfå kan.

3. Straxt ett samtal börjar höras. Själen säger: Jesu lär, Låt dig af min nöd dock rödras; Ty jag arm och usel är. Till dig, Jesu, kommer jag Nådehungrig, matt och swag, Wisa mig ditt hjertelag.

4. Du kan syndabanden lösa Och mig wisa nåd för rätt. Låt ur dina sår mig ösa Lifvens mjölk, att jag blir mått. Dig att söka har jag haft Ljus af evangelii kraft; Gör mig ren i blodets saft.

5. Du will dig för mig ej dölja; Ty de armas wän du är. Jag mitt hjerta ej will hölja, Huru syndigt än det är. All deß ondsta rensa ut; Låt min otro se sitt slut; Trones lif i mig ingjut.

6. Jesus svarar: Kom helt trygger, Uti trons ensaldighet Du din sällhet wisligt bygger På mitt blod, min trosfasthet; Du skall lefwa, bli min lön, För mitt arbete och bön; För mitt öga är du stön.

7. Blif beständig, ödmjuk, trogen Och uti min kärleks samu Inneslut dig, redobogen Följa mig i häl och hamn. Om du känner retelse, Werlds och satans frestelse, I mitt blod finns helgelse.

8. Åh, hwad sällhet, nöje, gamman Är att wara Jesu slaf. Åh, det wittne allesamman, Som ha ätit

swinabraf. Men i tron du mättas får Utaf Jesu blod och sår. Åk, hur wäl den själen mår.

9. Upp, friggjorda själar låra, I som hören till Guds folk, Skynden er att Jesus ära, Anden blifwe eder tolf! Amen, pris och lof alltid Ste Guds Lam, wår brudgum blid, Ifrån nu till ewig tid.

Met.: Min dag är all etc.

32. Si Jesu sår, hur de af kärlet blöda, Se hur wår brudgumme af kärlek dör! Hans döb för oss kan till Guds barn oss föda. Hans blod om barnastapet wißt mig gör. Åk, fröjd för den, som känner hjertat swida Af syndens gift och fruktar för deß följd, Att blifwa frälst i Jesu samu och sida Och nådigt med hans hwita silke höljd.

2. All herrlighet, som himlens sälla båra, Består allena i det blodets pratt. Att syndaren får nåd och ewig ära, Det står allenast i de sårens makt. Åk, kan det oss på jorden fröjda, hägna Och gifwa lif, att Jesus för oss dött; Hwad skall det oss i himlen icke sägna, När wi en gång i Jesus somnat sött.

3. Hit, syndare, I slippen att betala, I undsån nåd till stänks, för intet här. Er ångest låten af hans ångst hugswala Och tagen mot i tron, hwad Han består! Förfärens ej, det är er Jesu wilja, Att I hans pratt och renhet dragen på. Tron wißt, Han will er aldrig från sig stilja, Men låter eder del i arfwet få!

4. Du himlakonung, mäktige och store, Min brudgumme, som så utdelar nåd, Åk, att enhwar med dig bekant dock wore, Som trålar eller går i öfwerdåd. Du wårdes blodets kraft oss uppenbara! Wi bedje dig som barn härom i hopp; Lär oss förstå, hwad deri mände wara, Att du för oss war hängd på forset opp!

5. Låt falla så din blodswetts dagg här neder
Uppå den jord, som annars tistel här; Låt se att
oß din Ande städs bereder Och visar oß, hur god
och huld du är. Åt, kom, bespräng med blod mitt
arma hjerta, Som likt den torra jorden fordrat regn!
Åt, kom, förbyt i fröjd och lust vår smärta. Kom,
kom, vår wän, kom tag oß i ditt hägn!

Långtan efter Nåd.

Met.: Min högsta stätt, o etc.

33. Jesu Christ! min stöld och sol, Jag
faller för dig neder, Du arma sjä-
lars nådastol, Och dig om nåd jag beder. Om du
din blodsnåd mig ej ger, Och jag ditt kors i tron
ej ser, Mig wreden platt uppslukar.

2. Jag tillstår af min hjertans grund, Den skuld
är gansta mycken, Ja mer än tio tusen pund, Hwar-
med i många stycken Mitt onda, leda kött och blod,
I otro och med willigt mod, Dig, Herre Gud, för-
törnat.

3. Men mycket har dock obekant För mina ögon
blifwit, Det du likwäl har tecknat grannt Och i din
skuldbot skrifwit. Ovetenhet ej ursäkt får; Ty se i
ljuset för dig står Och mina dolba synder.

4. Åt, wille du till rätta gå Med mig och
strängt förfara, Omöjligt kunde jag bestå, Ej ett
mot tusen swara. En så stakkattig syndaträl Din
lag, med högsta rätt och stål, Till ewig eld för-
dömer.

5. Men Herre, haf dock tålmod, Jag will dig
allt betala. Jag wet, att ditt utgjutna blod Kan
fullt Guds wrede swala; Det blod du till min fräls-
ning gaf, Skänk mig en droppa derutas, Så blir
min skuld utstruken.

6. Jag hör ett ord, du säger mig, Som återger mig lifwet: War wid god tröst, jag hafwer dig Din syndastuld tillgifwit, I mig är du rättfärdig, ren, Ja, fri ifrån allt syndamehn Igenom tron allena.

7. Jag tror, min Jesu, stärk min tro, Att jag dig helt åtnjute; Gif kraft till frid och samwetsro, Du mig i dig inslute! Mig rene städs din blodswett röd; Min själ upplifwe så din döb, Att jag blott dig må leswa.

8. Dig ware pris, o Jesu from, Som mig till nåd upptager. Ack, låt mig som din egendom Här leswa alla dagar; Och när jag döer, så war mig huld, Ditt blod afplane all min skuld, Så är min räkning sluten.

Mel.: Den blomstertid etc.

34. Du dyre Jesu Christe, Som för min wälfärds skull Ditt dyra lif bortmiste, Samt war så kärleksfull Och led det jag bortlida, För dig jag faller ner Och under hjertans qwida, Så godt jag kan, dig ber.

2. Låt nådens sol upprinna, Låt Anden wäcka lif, Låt otrons moln förswinna Och du min klarhet blif. Du stöna morgonstjerna, Du konung öfwer allt, Hjelp mig dig undså gerna, Som du mig har befallt.

3. Jag will och törs ej ståda På syndabördan swår, Som du ser wid mig låda Och mig till hjertat går; Ty när jag derpå tänker, Min matta själ sig ned I djupsta ängslan sänker Och har då ingen fred.

4. Jag hellre derför wänder Mitt öga derifrån Och hjertans suckar sänder Till dig, Guds Lam och Son, Der du på korset hänger Med qwal och ängs-

ligt mod. Ack, Jesu, jag ej längre Will trampa på ditt blod.

5. Du kärleksfulla hjerta, Ack, tag mig nådigt an! Fördrif min sorg och smärta; Du ju ej annat kan Un kärligt dig förbarma, När du med glädje ser, Hur jag som andra arma Om nåd och tillgift ber.

6. Min lust och all min längtan, Min åtrå och begär. Min håg och all min trängtan Till dig, o Jesu, är. Du Herre Jesu kära, Ack, verka tron i mig Och war och blif mig nära, Trolofwa dig med mig.

7. Då will jag fröjdas, sjunga Om dina sår, ditt blod, Då lifwas själ och tunga Utaf din kärleksflod. Ack, kom nu snart, min fågnad, Din tröst du gifwe mig; Kom snart, min hufwa hägnad, Och tag mig hem till dig!

MeL.: Jesus allt mitt goda är etc.

35. Ack, hur länge skall dock jag Uti twetans mörker sitta? Och beswäras natt och dag Utaf otrons starka hetta? Jesu, låt det bli min tröst, Att du har mig återlöft.

2. O, min vän Immanuel, Du min sol och himlafågnad! Weberqwick min torra själ, Tag mig i din vård och hägnad! Ware det min enda tröst, Att du har mig återlöft.

3. Kom dock snart, ack, kom, jag ber, Annars jag af törst försmäktar. Jag af wanmakt signar ner Och ej längre motstå mäktar, Låt mig få en droppa tröst, Derutaf att jag är löst.

4. Yttre fröjd jag ej begär, Om du den ej täckes gifwa; Nej, min önskan endast är, Att med tro wid korset blifwa. Jag will blott deraf ha tröst, Att du mig har återlöft.

5. Jesu, gif mig nåd att tro, Hwad som du i ordet talar; Låt den ädla säden gro I mitt hjertas djupa dalar; Grunda i min själ den tröst, Att du mig har återlöst.

MeL.: Jesus är min vän etc.

36. Brist i stycken, arma hjerta, Öga, gjut din tårestrom, Och med all din blygd och smärta Djupt i stoftet, själ, dig göm! Mina synders stora skara Klaga mig i himlen an. Åh, skall intet ställe wara, Der jag mig fördölja kan?

2. Nej, hwart will jag wägen taga, Om ej Jesus nåd betar? Skall jag bort i öfnen draga? Herrens hand mig finner der. Om jag mig i hastwet dränker, Släcker wattnet ej min glöd, Om jag mig i helwet sänker, Börjas först oändlig nöd.

3. Men i sådan nöd och wände Herren mig dock kallat så: Jag mig än förbarma mände, Låta nåd för rätt än gå. Minns den dyra ed jag swurit! O, jag will ej syndarns död; Jag, som dig så tåligt burit, Will dig frälsta ur din nöd.

4. Fader, åh, ditt fadershjerta Brister, kunde jag det tro, Skulle snart min samwetsmärta Bytas i en salig ro. Åh, mänd' jag wäl wäga hoppas, Att jag nåd och tillgift får, Att en ewig glädje knoppas Dä för mig ur Jesu sår?

5. O, jag hafwer mig förbrutit, Mer än jag uppräknat kan. Nåden hafwer jag förstjunit, Lagen mig nu klagar an. Domen will och på mig hämnas, Säger jag är icke wärd Att ditt barn numera nämnas, Som i synd så warit snärd.

6. Men jag faller för dig neder, Ligger nåd för Jesu skull, Om sann tro af hjertat beder, Hjelp mig tro, du är mig hulld; Jesu blod det för mig manar.

Fader, wisa nåd för rätt! Jag wid korset ödmjukt
stannar, Der du Sonen döda lät.

7. Se på detta Lammet rena Och des helga
dyra blod, Mig med det i tron förena, Ty den hand-
skrift, mot mig stod, Är med detta blod utplånad
Och wid korset naglad fast. Låt mig alltså blifwa
stonad, Ja, och frälst från syndens last.

8. Tack, min Goel, jag nu winner; Ty din se-
ger tages an. Och ditt hjerta, som här brinner,
Hjertat mitt upptända kan. Dina sår, som ström-
ligt blödde, Låta nu min fränka själ. Jag får lef-
wa, ty du dödde. Jag är fri, ty du war träl.

9. Ack, min milde Gud och Fader, Jag ditt barn
nu åter är. Derför jag af hjertat gläder Tack och
pris dig ödmjukt bär. Gif mig nåd dig städs att
lofwa, Städsje bli ditt nådehjon. Mig med Andens
kraft begåfwa, Håll mig hårdt intill din Son!

10. Hjelp att jag ej synden lider, Den du mig
nu gifwit till, Utan wandrar alla tider, som din
Ande styra will. Låt i tro sann kärlek brinna, Lär
mig följa, Lyda dig Och i trone stadigt sinna Jesu
fotspårs smala stig.

Met.: Jesus är min hägnad etc.

37. Örftig hjört ej hwilar, Utan träget ilar,
Dit han watten får; Så min själ
den arma Till det blodet warma, Jesu dyra sår,
Styndar sig Rätt innerlig, Söker, sikar, hastar, läng-
tar Och osägligt trängtar.

2. Jesu, låt mig sinna Källan och låt rinna
I min torra själ Kärlekswarma blodet, Som upp-
fristar modet Och mig styrker wäl. Låt mig bo Och
ha min ro Wid ditt kors och dig åståda, Styrkas
af din nåde.

3. Trösta du mitt hjerta, Tag bort all deß smärta,
 Ett nytt lif mig gif. Lär mig allt försaka Och
 din blodskraft smata. Jesu, blif mitt lif. Lär mig
 be Och stadigt se På din nåd och mitt elände, Till
 min sista ände.

4. Wärdes sjelf mig lära Till din egen ära
 Korsets hemlighet. Korsets frukt och fromma Låt och
 mig tillkomma, Med delaktighet Af din döð Och all
 din nöd. Låt och, Jesu, din försoning Blifwa min
 förstoring.

Mel.: Barmhertige Gud etc.

38. Sjelfständiga Ord, Sitt med mig till bord,
 I hjertat gjut saft. På mig uppen-
 bara Uppståndelsens kraft; Uppmuntra mitt mod,
 Att jag må försara Nytt lif af ditt blod!

2. Jag känner nu wäl, Hwad sjukdom min själ
 I Adam har fått, Hur högst obenägen Hon är till
 allt godt; Ty hjelp mig min Gud Bli mer anze-
 lägen Att lära din bud.

3. Åh, Frälsare lär, Än mera mig lär Mitt
 hjerta rätt se, På det jag deßmera Må lära att be.
 Ja, lär mig dernäst Den kärlek wärdera, Swarmed
 du mig fäst.

4. O, löstesman blid, Du känner min strid, Du
 märker nu wäl, Med hwad för stor trängtan Min
 nödställda själ Begärer din tröst Och yttrar sin län-
 gan Att höra din röst.

5. Du hafwer ju ej Tillförne sagt nej, När man
 till dig tar Sin tillflykt i faran Och ber om för-
 swar; Ty är och min bön Att endast få wara Ditt
 arbetes lön.

6. Ja, Frälsare lär, Mitt högsta begär Är en-
 dast att få I trone beständigt Till korset framgå

Då der lägga ner Mitt hjerta, eländigt Och ondt som det är.

7. Här träder då fram, O, sargade Lam, En syndare, som Blott af dina nåde Bles frälst från sin dom. Nu är jag igen Förfallen i wåde; Ty hjälp mig, min wän!

8. Jag ställer mig här, Just sådan jag är. Si, syndenes kropp Med hårdhet mig plågar, Förmörkar mitt hopp; Ty hjälp mig igen, Att jag på dig wågar, Du syndares wän.

9. Åh, hjälpare from, Näps fienden, som På tusfende sätt Mig söker förbjuda Min medborgarrätt. Du ser mitt behof, Du, Lejon af Juda, Förswara ditt rof.

10. O, blodsfrwandt hulb, Sjelf ger jag mig skuld, Då jag ej har ro; Ty otron sått släcka Min wacklande tro. Jag dersföre will Nu barnsligt upptäcka, Hur med mig står till.

11. Jag tillstår att jag, Ja, äfwen i dag, Försummat mång' stund Wid korset att ligga; Men gör dock misstund! Mitt wanliga råd Är gråta och tiggas Om rening och nåd.

12. O, öfwersteprest, Mitt hjerta befäst Wid korset, så att Ditt kors blir min bästa Och ädlaste stätt; Ja, hjälp mig också, Att Adam korsfästa I trone derpå.

13. Förlåt mina fel Och gör mig straxt hel Uti dina sår, Det grundfasta fäste, Som ewigt består. Der finner jag ro. Der är ock det näste, Der fogeln will bo.

14. När afgrundens träl Ansätter min själ, Dersföre att jag Som oftast har brutit Guds heliga lag, Så wisa då fram Ditt blod, som har slutit, O, sargade Lam!

15. Din Anda mig gif Och städs hos mig blif
Och led du mig rätt, Att jag ej må falla På tu-
sende sätt! Och faller jag än, Tillbaka mig kalla,
Upprätta igen!

16. Du A och du D, Gif nåd till att tro, Att
jag och är köpt, Samt att jag i döden Med Kristus
är döpt. Gif nåd till att be, Ja äfwen i nöden
Att tro och ej se.

17. Må jag som ditt barn Städs undgå de garn,
Dem sjelfsklohetens råd Som oftast inwänder Att
hindra din nåd! O, Jesu hjelp mig Med bedjande
händer Jemt hänga wid dig.

18. Min Frälsares döb Är säkraste stöd, Derpå
har jag byggt, Derwid jag och hwilar Helt säkert
och tryggt I värme och köld. Mot fiendens pilar
Är forset min sköld.

19. Ja, Jesu, din döb, Din pina och nöd, Ditt
fors och ditt blod Må blifwa min ära Och själa-
klenod; Dermed är jag nöjd Och kan ej begära
Fullkomnare fröjd.

20. Öwärdiga werld, Din ledsamma flärd Droar
mig wäl; Men kan dock ej fängsla Min dyrköpta
själ. Stor sak i ditt twång; Jag wet, att den ängs-
lan Wäl slutas en gång.

Mel.: Hit, o Jesu, samloms etc.

39. **A**ch, jag usla stoft och mull, Faller för
dig, Jesu, neder; Utas synd och
ondska full, Dig, all werldens Herre, beder, Låt min
uselhet dig röra Att med mig och nåd nu göra.

2. Så eländig som jag är, Wärfst af alla uppå
jorden, Räckas jag dig, Herre kär, An i bönen med
dessa orden: Låt en arm, eländig, trötter Nåde så
wid dina fötter.

3. Jag, en jordklimp, bräcklig, swag, Samman-
jatt af wedermöda, Kan ej tåla wredens slag; Min-
sta ord förmår mig döda. Egna skuggan mig för-
sträcker, Mer den röst som benen bräcker.

4. Men än mer, jag, syndare, Har stor skuld mig
sjelf påbördat. Ja än mer, min Frälsare, Jag med
mina synder mördat. Mest af allt: din döb och
smärta Jag ej wördat i mitt hjerta.

5. Jag har af ett syndaslem, Dren, syndig, aslad
blifwit. Syndigt war mitt första hem, Synd jag
fått i moderlifwet. Synd jag gjorde först i werl-
den, Synd är med till hädanfärden.

6. Hur skall jag då nu bestå? Synd kan ju med
synd ej botas. Synd är hwad jag göra må, Straf-
fet kan med brott ej motas. Endast nåd för nåd
jag tigger Och för Jesu fötter ligger.

7. Med wid korset faller jag, Ber om tillgift,
hjelp och nåde. Med ditt blod mig, Jesu, twag.
Hjelp mig du ur all min wåde. Alla andra ting
mig stjelpa, Du, allena du, kan hjälpa.

8. Du, som plägar wara huld, Fast jag är så
helt owärdig, Gif mig nådigt till min skuld, Gör
mig i din döb rättfärdig, Skänk mig och din Hel-
ga Anda, Som i allt går mig tillhanda.

9. Gif mig kraft ur dina sår Att min onda
art förändra, Att jag ett nytt hjerta får Och kan
i din lydnad wandra. Hjelp mig, som jag förr
tjent werlden, Tjena dig till hädanfärden.

Me l.: När får jag min etc.

40. **D** Jesu, ditt ljus Länd upp i mitt hus,
Som lyser för mig, Som wisar mig
vägen Och leder till dig, Som bäst kan förmå Att
göra mig trägen Wid korset att stå.

2. Du, dyra Guds Lam, Till dig går jag fram Och fastar mig ner Inför dina fötter Med tårar och ber: Med blod mig bestänk; Ut se, jag är trötter, Din hwila mig skänk.

3. Min hörda du bar, Och utstått du har Det ewiga we. Den ewiga nöden, Som jag skulle se, Den tog du på dig Och gief uti döden, Att plitta för mig.

4. Wet jag då ej mer, Så wet jag och ser, Du, Frälsare god, För mig låtit rinna Ditt heliga blod Och dermed mig löst. Låt mig och nu sinna Dej werkan och tröst.

5. Jag hör och jag ser, Hur kärligt du ber Och fallar wid namn. Du will ofö församla Och taga i samn; Ur mörkret ofö för, Hwari wi nu samla, Och nåd med ofö gör.

6. Hwad kärare tröst, Än höra din röst. Du, Frälsare kär, Mitt hjerta will taga, Så ondt som det är, Och sjelf du i allt Will omsorgen draga, Om den du betalt.

7. Det blod, som för mig Månd' strömma från dig, Den dyraste saft, Ingjut i mitt hjerta Och gif mig dej kraft, Att ständigt jag får Åskåda din smärta, Ditt blod, dina sår.

Met.: Adlaste gästwan, som etc.

41. Jesu, Jehova, Jag söker och ilar, Med dig allena att blifwa förent. Lös mig från allt, att wid intet jag hwilar, För'n jag, du Winträd, fått blifwa din gren! Wiså mig tybligt mitt djupa elände, Allt röj ur wägen, som hindrar din hand, Gör på min jemmer en nådefull ände, Sätt du mitt fallnade hjerta i brand.

2. Fäst mina händer wid wifhetens ankar, Låt mig erfara, hwad Anden förmår. Styr mina ord, mina flyktiga tankar, Led mig, ditt barn, som så stapplande går. Lär mig förlora, på det jag må winna, Lär mig af hjertat att bedja och tro; Låt utur själen all otro förswinna, Hindra allt det, som will hindra min ro.

3. O, att mitt hjerta din blodskraft erföre, O, att jag hölle med allwar din lag! O, att dock forset min hwilostad wore, Ty utom dig är jag kraftlös och swag! Jesu, som gifwit mig wiljan, gif styrka, Ungjut i själen ditt lif och din tröst, Sätt mig i stånd att af hjertat dig dyrka, Wäpna med helig förmåga mitt bröst.

4. Hör, o min Jesu, min suckan och qwida, Stärk, o, min hjelte, mitt swigtande hopp. Sök mig, min herde! ditt får dig will bida, Wäck, o Guds kärlek, mig rättsligen opp! Gif med din kunskap och kraft åt mitt hjerta, Att jag ej synes blott utwärtens din. Fria mig du från all fruktan och smärta, Säg mig, att himlen för din skull är min.

5. Jesu, du will ju mig nådigt hugswala, Grusligen qwäljer mig syndenes håg. Låt mig snart se dig och höra dig tala, Skynda att stilla den stormande wåg. Ömmaste Jesu, dig wärdes förbarma, Dölj ej ditt ansigte längre för mig. Ådlaste rikdom för andligen arma, Fyll den utarmade själen med dig.

6. Mildaste Jesu! jag wet, du är waken, Ömka dig öfwer min elända själ! Låt det nu komma till slut uti saken; Förr blir det aldrig i grunden dock wäl. En gång du sade, som tröstfullt jag minnes: Folket kan dö, om det icke får bröd. Je-

fu, det måste då gå dig till sinnes, Att jag till sjä-
len är stadd uti nöd.

7. Mellertid will du, hjälpare fromme, Ståds
med ditt löfte hugswala min själ. Hvilka som
bedja, de stola bekomma. Hvad du har lofwat, det
håller du wäl. Jag dig anropar, fastän du dig
döljer, Wann Gånaneistan, winner och jag. Hjel-
pen på bönen omsider dock följer, För dig jag lig-
ger till sista min dag.

Met.: Åh, hjertans we etc.

42. **M**in Frälsare, Jag längtar se Ditt an-
lete det blida, Att för mig du wille
te Din uppstungna sida.

2. Jag har ej ro, Jag kan ej tro, Så fast jag
gera wille. Med ditt helga, dyra blod Du mitt
hjerta stille!

3. Låt därför mig få ståda dig Uti den röda
drägten, Som du drog så tålelig För den fallna
slägten.

4. Låt mig dig se Af qual och we På jorden
nederkastad, Ångslig i Gethsemane, Af wår synd
belastad.

5. Då blodet ned Ur hwarje led Som swett
rann ut på jorden, Och du dig i marter wred Som
en mast på jorden.

6. Låt mig också få ståda på, Hur du och se'n
blef hädad Inför stora och för små, Törnkrönt och
smädad.

7. Låt mig få se Ditt elände, Då man din rygg
hudslängde, Och dig som en rösware Uppå korset
hängde.

8. Den smådeprakt Man på dig lagt, Som dig

och kungligt kläder, Gif att jag rätt tar i aft Och mig deråt gläder.

9. Uti min själ, Ad, göm du wäl De orden, som du sade, Då man ändtligt dig ihjäl Nästan plågat hade.

10. Min Frälsare, Låt mig få se, Att du allsammans detta Har, till tröst för syndare, Welat wäl uträtta.

11. Säg nu till mig, Jag beder dig, Att du på mig och tänkte, När du i döden utgaf dig Och lif åt werlden skänkte.

Me. Ad, min själ, hos etc.

43. Du, Guds Lam, som dödad är, Låt mig hålla dig så kär, Att jag aldrig mer begär, An blott finnas der du är.

2. Jesu, låt mig söka ro, Wid ditt kors och der så bo. Låt mig som ett menlöst får Fly till dina dyra får.

3. Låt mig winna nåd af dig; Låt mig känna lif i mig; Uppväck hos mig rätt begär Till dig, Jesu, broder kär.

4. Ingen stund jag här består, Om jag icke ligga får Wid ditt kors, min Frälsare, Som en fattig syndare.

5. Du wäl ser min nöd och brist, Dyre Herre Jesu Christ! Låt ditt ömma hjertelag Fägna mig hwarenda dag.

6. Jesu, uti lif och död Blif du sjelf mitt enda stöd. Slut dig in uti min själ, Ty då mår jag ewigt wäl.

7. Du är den, som mig förlöst Med ditt blod, det är min tröst; Ad, hwi skulle icke jag Dig då älska natt och dag!

8. Kom, o, Jesu, broder kär, Kom mitt Lam

och blif mig när, Kom, min ljuswa själawän, Låt mig blifwa din igen.

9. Gör mig i dig hjertligt nöjd, Blif du all min lust och fröjd; Låt mig i ditt kärleksföt' hwila städs, o Jesu söt!

10. Låt mig lefwa uti dig; Låt mig tro en= faldelig, Att du från allt qwal mig löst Och för= wärfwat ewig tröst.

Met.: O Jesu, full af nåd etc.

44. **A**å låt mig, Jesu kär, för dig så falla neder Och säga, hur jag mig befin= ner denna stund. Sänd mig din Anda god, som mig med kraft bereder, Att öppna nu för dig mitt hela hjertas grund.

2. Ditt stora namn till lof och pris kan jag be= känna, Att jag utaf din hand nog kraftigt fattad är. Jag söker blott din nåd, och jag begär blott denna, Dock har jag dig ej än af allt mitt hjer= ta kär.

3. Jag är i mitt förstånd nog öfwertygad wor= den, Att herdedgat städs bewakar mina spår, Dock stingras ofta jag från dig så wäl som hjorden Och sinner, att jag då på magert bete går.

4. Mitt stepp det borde wäl städs ligga tryggt för ankar Wid korset, all min häg der borde läg= gas ned; Men se, jag ofta nog i otrons wågor wankar Och sinner se'n med plats min förra segelled.

5. Jag sinner, att din nåd är ständigt på din sida; Men jag är deremot lättfinnig, trög och stel. Och ändock dröjer jag, att af din mun den blida Ta mot förlåtelse för mina många fel.

6. Jag har nog tid och rum mitt hjerta att utgjuta I bön; men denna nåd hur föga brukar

jag. Ty finner jag också, då satan börjar stjuta De skarpa stöten af, att jag är ganska swag.

7. Min dageliga bön är att ensaldig blifwa, Samt att i anden bli rätt hungrig, fattig, tom. Jag ser, att Herren will och nåd vertill mig gifwa; Men hjertat säger: gå, se'n munnen ropat: tom!

8. Jag beder ofta nog, att jag i tron må kunna Behålla synden qwar i sin förtjenta död; Men ad, hur ofta jag den månde frihet unna Och stör-
tar mig dermed i en onödig nöd.

9. Jag finner ofta nog hur hjertat mig bedarat; Dock håller jag ibland min fiende för vän. Jag gör ej som de små, då de ett finger särat, De sedan elden sty; jag kommer städs igen.

10. Nog beder jag hwar dag: min Jesu, mig försona, Ad, stänk mig nåd och tro bli hel och hållen din! Dock nekar jag, när du will mig i grund försona. Jag önskar wäl bli din, men will och wara min.

11. Si, sådan är jag nu, o Jesu, denna stunden. Mot ett så orent stoft är du så hjertligt god. Ad, stänk då mig din nåd att känna otros-
grunden Och stänk mig öfwerallt med isop och med blod.

12. En sådan syndamass det är, som till dig ropar; Hjelp ett wanmäktigt stoft, som intet annat will, An hindra dig, då du med nåd mig öfwer-
hopat. Så ömkelig jag är, så hör jag dig dock till.

13. Ad, Jesu, Jesu, låt en gång den dagen da-
gas, Att jag wid korset ditt i trone rätt blir säft! Låt mig ej hit och dit af ströpligheter dragas. Ut
ditt dyra blod mår själen allrabäst.

14. Hjelp, Helge Ande, mig i trone bedja, wa-
ka, Beständigt böja mig för Lammet natt och dag,

Låt mig ej blodets tröst och blodets kraft försaka;
Så slutas wäl en gång den klagan: jag är swag!

Met.: Förbida Herren Gud etc.

45. Det dyra ord står fast Och mer än allt
är wärdt: Om den, som syndens
last har tryckt och hårdt besnärt, Anammar det, att
Jesus kär I fallna werlden kommen är, Att frälssa
syndahopen all Utur deß djupa fall — Den själen är
barmhertighet Wißt wederfaren, hwilken wet, Att som
den störste syndare I trone sig anse.

2. Ack, min förbarmare, Gif nåd att detta tro.
Gör mig till syndare. Låt mig få ingen ro, Förr
än jag rättsligt wafnat opp Och lemnat allt mitt
falsta hopp. Då förr jag ment mig vara from Och
slippa ewig dom, För det jag grofwa laster slytt
Af trälens fruktan, eller slytt En yttre wantro, sä-
kerhet, Samt orättfärdighet.

3. Min fromhet gör till skam, O Gud, med tuf-
tan din! Ack, drag mig till dig fram, Slå ned all
stoltthet min! Må jag som naken, blott och arm.
Få hwila wid din fadersbarm. Jag ment ha ewan-
gelium; Men warit trolös, hum. Jag drömt om
hög försakelse; Men kommit när förhärdelse. Jag
hjernan full med kunskap haft; Men hindrat ordets
kraft.

4. Jag står nu för din dom, Din wrede hotar
mig; Din lag han ropar: kom, Gör rätt, o
själ, för dög. Mitt samwet' wittnar mot mig så,
Att jag försagd i sorg månd' stå. Ack, store Gud,
wet du ej råd, Finns nu ej mera nåd? Har du,
om werldens frälsning mån, Gif gifwit ut för den
din Son? Har Han ej libit forsets dödd Att släcka
afgrundsglöd?

5. Din nåd är wida spord, Min Gud, min
hjelp försann, Du lofwat i ditt ord, Som aldrig
fela kan, Att den, på Jesus hjertligt tror Och af
hans nåd i allt beror, Ståll ej förgås, men nåd
undfå Och ewigt lif ernå, Ståll dömas ifrån straf-
fet fri, Ståll slippa syndens slafveri, Ståll så hans
egen dyra strud Och ewigt bli hans brud.

6. Åh, min förbarmare, Jag faller för dig ner,
Jag som en tiggare Om nåd och tillgift ber. Åh,
drag mig till din lära Son; Ty eljest wet jag in-
gen wån Att slippa syndens kraft och qwal Med
marter utan tal. Förlåt all synd, för Jesu blod,
Åh, war mig arma mild och god. Ja, verka i mig
hjertans tro, Gif samwetsfrid och ro!

7. O Jesu Christ, Guds Lam, Du syndarenas
wån, Till dig jag kryper fram I mitt elände än.
Åh, tala sjelf uti mitt bröst Med evangeliis ord
och tröst! Gör mig full wiß om nåd och lif. I
hjertat mitt infris, Att du mig köpt med blod och
död, Af kärlek frälst från ewig nöd, Att du är min
rättfärdighet Och enda salighet.

8. Åh, stärk min swaga tro, Blås upp deß gni-
sta klen; Gif mig i sären ro, Gör i ditt blod mig
ren. Din död till lifs uppväckelse, Lifskraft af din
uppsändelse Stänk mig, som eljest liflös är, Jag
endast dig begär. Åh, låt din kärlek wärma opp
Mig helt till anda, själ och kropp. Låt mig af
kärlek lyda dig Och rätt försaka mig.

9. Blif för min arma själ Min wisdom, Jesu
fär! Ditt blod mig rene wäl, Mig som så oren är.
Att din rättfärdighet är min, Tryck det helt fast i
hjertat in. Du blir och sjelf min helgelse Mot all
besmittelse. Gör du, uti ditt dyra blod, Min själ

rätt helig, ren och god, Blif du och min förlofning wigt Utur all nöd och brist.

10. Min herde, föd min själ Städs på din betesmark, För ulfwar skydda wäl. Gör mig i tron och stark. Ditt evangelii ord mig så Upplöse, att jag deri må Utnjuta nådens mjölk och saft, Samt din försoningskraft. Min själ bespisa, nådigt föd Med dig, som sjelf är lifsens bröd. Min hellsökälla, lästa mig, Jag törstar efter dig.

11. Mitt hus, o Jesu, blif, När mörkret faller in. Mig kraft i trone gif Att wandra wägen din. När tron och ofta pröfwat skall, Statt mig då bi och hjelp från fall. På dig all omsorg fastar jag, Jag kraftlös är och swag. Låt mig i andans fatigdom Förtro åt dig din egendom, Den du så dyrt förwärfwat dig På dödens marterstig!

12. Jag beder, Jesu kär, Gif mig din Andas god, Som mig all sanning lär Och styrker håg och mod Att fri från lagens twång och hot, Så wäl med hjerta som med fot, Städs wandra uti dina fjät. Men, dyre Jesu, låt Mig ej dershöre salighet Begära med förmåtenhet; Men uti allt mitt råd och dåd Blott lefwa uppå nåd.

13. Wid all försakelse Min frid jag hafwe i Din lags uppfyllelse Och låt mig salig bli Som en benådad syndare Och rätt onyttig tjenare, När jag allt det min pligt tillhör I trone willigt gör. Åh, rätta lif, lef du i mig, Att jag städs lefwer endast dig, I wako, bön och helig strid Min korta wandringstid!

14. Sift wärdes, Jesu kär, Uti ditt dyra namn Min farkost styra här Till ewig sällhets hamn! Skänk mig din Andas vittnessbörd, Att jag som barn af nåd är hörd. Din frid regere i min själ,

Så mår jag ewigt wäl. Låt på din böd mig somna in, Min bödsnöd life blodswett din. Låt i din famn, min hwilostad, Mig dö förnöjd och glad.

Met. Sättes är vår kyrkogång etc.

46. Jesu, du Guds rena Lam, Som för mig stått ut all möda Och betalt på kretsens stam För min synd och ondsta snöda, Låt mig nu af nåd få ärfwa Friden, som du mänd' förwärfwa ;:

2. Du som är så mild och kär, Dyre Jesu, dig förbarma Öfwer mig, som uslast är Ibland alla dina arma. Låt mig i ditt blod bli twagen Och uti din famn upptagen ;:

3. Åh, jag är wäl intet wärd Att en sådan nåd få smaka, Jag, som är i otro snärd Och så ofta gått tillbaka; Men ditt blod mig twage, rene, Och allt mer med dig förene ;:

4. Hela mina syndasår Och förbind dem, Jesu, alla; Du allena det förmår, Dig jag will om hjälp åkalla, Låt mig blodets kraft förfara Till att frälsa och bewara ;:

5. Åh, förlåt min syndastuld Och tag domen bort af nåde. Jesu, war mig god och huld, Fräls mig från min otros wåde. Släck med blod den hetta glöden, Wäck mig upp ur syndanöden ;:

6. Länd i själen tronens hus. Gif mig kraft att dig intaga I mitt arma hjertas hus Och dig aldrig mer bortjaga. Jesu, jag will dig omfatta, Dig för allt mitt goda statta ;:

7. Jesu, war min salighet, War min sällhets krans och krona, War du min rättfärdighet, War min egen genom trona. Styrk med nåd mitt matta sinne Att dig ewigt ha i minne ;:

8. Lofwad, prisad ware du, Du min löstesman och borgen! Jag är nöjd och stilla nu; Ly du sjelf borttagit sorgen. Mig nu glädje blott din wilja, Inngen skall mig från dig silja .:.

MeL: Kom, o Jesu, huru etc.

47. **J**esu, låt för mig ej tryta Nåden, den jag eftertrår. Låt i själen städs inslyta Blodets kraft af dina sår. Öppna nu ditt kärleksbröst, Jesu, till min själatröst, Tänk på den du återlöst.

2. Själen min nu hästigt längtar, Dyre Jesu, efter dig. Efter lif i dig hon trängtar, Herre Jesu, kom till mig! Hjelp jag dig omfamnar så, Att jag dig behålla må Och ej mer ifrån dig gå.

3. Du är sjelfwa helsobrunnen, Som kan ge de döda lif. Låt mig uti dig bli sunnen Och mitt allt i alla blif. Blif du sjelf mitt apotek; Med din kärlek mig bewef, Att dig älska utan swek.

4. Wärdes mina synder dränka I ditt djupa nådeshaf; Låt mig der mig helt nedsänka, Ja, låt mig der få min graf. Låt mig der få somna in, Dyre Herre Jesu min, Jag i lif och döb är din.

5. Dig, o Jesu, will jag wisa Tac och lof bland helgon mång', Jag will ewigt dig beprisa Der med Lammets nya sång. Dig ste ära, kraft och makt, Som har döden nederlagt Och mig lifwet återbragt!

MeL: I på allt ondt begifne sinnen etc.

Brudgummen.

48. **J**ag är ett blomster uti Saron, En ljuflig lilja uti dalen grön, Och du, min brud, en ros, bland törnen, skön. Jag bättre prydnad har än Aron Och rikare än sjelfwe Salomon. Ja,

sjelfwa herrlighetens Herres Son, Står för din dörr med ord så säta, Ber dig stå upp att mig inlåta. Jag har dig kär, Du väglig är. Du har med ett ditt öga Mig sägnat i det högä.

Bruden.

2. Jag är helt swart af solen bränder, Åt, se då ej, o Herre, efter mig. Min ölygd och sorg deraf blott öka sig. En wärd gaf man mig i händer; Men den har jag förfara låtit så, Att jag derför med stål föraktas må. Jag står ej upp, jag nyß mig lade Och satnar den min själ kär hade. Jag stod nyß opp; Men säfängt lopp Jag staden kring och sporde Dem, mig blott illa gjorde.

Brudgummen.

3. Åt, känner du dig sjelf då icke, Du skönaste min syster, kära brud. O, lyßna till min röst, mitt maningsljud, Och så ur nådens elf du dricke Och för din tid till herdahuset mitt. Hör hit, wänd om, kom hit, o Sulamith, Min brud, gå från de sejons boning Och paders berg att njuta honing, Frukt, mjölk och win I hyddan min. Jag är, ditt hopp det öfer, Den du nu åter söfer.

Bruden.

4. Är du min wän, hwars röst jag hörer, Så spring, war lif en rå, den unga hjört, Kom öfwer berg och höjder till mig fort. Jag möta will, om du mig förer. O, att jag en gång till få kyssa dig, Att ingen mer se'n må förakta mig! Säg mig, hwar du din hjord nu betar, Att jag hos främmande ej letar. Din ljuswa röst Mig gifwe tröst, Borttage qwal och smärta Och fröjde nu mitt hjerta.

Brudgummen.

5. Jag wistas mest i örtagården Bland myrrha,
 fezia och aloe. Kom snart, min wän, och dig ber
 för mig te. Dig will jag egna trogna värden, Låt
 mig dig se, min dustwa hwit och täck, Som är med
 allo stön och utan skäck. Lif morgonrodnaden, den
 klara, Din kind, din blick och mände wara. Mitt
 hjerta med Din halves led Och stönhet din du wun-
 nit, Samt den du sökte funnit.

Bruden.

6. Hör, Salems döttrar, jag har funnit Den jag
 har sött, och den min själ har lär. Jag sitter i dens
 skygd, som jag begär. Ett myrrhams knippe sam-
 manbundet Är mig min wän, som hänger på mitt
 bröst, Och söt, som win, är mig hans ljuswa röst.
 Nu mättas jag af söta frukter Och fristas upp af
 liljelukter, På blomsterstig Han förer mig. Sitt
 hjerta Han mig giswer; Han min, och hans jag
 blifwer.

Brudgummen.

7. Statt nordan upp, kom sunnanwäder Och
 ljusligt genomblås min örtagård, Att drypa må den
 frukt, som än är hård, Så att min brud, som hit
 nu träder, Må äta sig i wällust fet och nöjd, Samt
 drucken bli af win, mjölk, must och fröjd. Mig, här
 uti min bröllopskrona Och hjertans stöna klädebona
 Samt högtidsstrud, Min lära brud Och Salems
 döttrar wäna Så städa nu och tjena.

Bruden.

8. Min wän utkorad bland mång' tusen, Som
 hwit och röd på rosor går i dans, Betrön mig med
 din nådes blomsterkrans Och tag mig in i herdahus-
 sen. Din kärlek ware ewigt vårt banér; Ut dig
 jag nu mitt hela hjerta ger. Din wenstra arm min

tillflykt blifwe. Den högra kärligt mig omgifwe.
 Wårt kärleksband Din starka hand Må oupplösligt
 knyta, Att ingen det kan bryta.

Brudgummen.

9. Min duswa, kära syster fromma, Du stöbje
 dig nu säkert på din wän. Si kring wår säng stå
 sexti starka män. Nu grönnas den; wår gård, i
 blomma Som nu står prydd, skall drypa utaf must,
 Och det, min wän, allt dig till tjenst och lust. Här
 är din röst mig ljuf att höra; Din ögon brin-
 nande mig göra. Lag hwilan söt Nu i mitt stöt,
 Sof tills dig wakna lyster, Min duswa, kära syster.

Bruden.

10. Som ett insegel på ditt hjerta, Samt bröst
 och arm, sätt mig, o brudgum min! Och låt mig wara
 ögonsägna din. Lag bort allt hwad som kunde
 swärta Min twagna strud och rena brudenamn Och
 rycka mig utur din kära famn. Har duswan bo och
 swalan näste Nu fått hos dig, du det befäste! Gör
 stark som dödd Och het som glöd Wår kärlek och för-
 klara, Att den skall ewigt wara.

Met.: Swar man må nu etc.

49. **S**huru ljuf och godt likwäl I Jesu
 famn att ligga, All fullhet eger
 der en själ, Blott hon om nåd will tiggas. Min
 Jesu, war du städs mig när Och tillfredsställ du mitt
 begär, Att jag ej mer må törsta.

2. Jag är helt swart, du dägelig. Jag tiggare,
 du Herre. Jag syndig, du behagelig. Jag dömd
 alltre'n, deswårre, Dock wet jag, du är syndars wän.
 Låt mig i trone blifwa den, Som dig får bro-
 der falla.

3. Gör mig till intet, war du allt Uti min håg

och sinne. Åh, för din dyra korsgestalt, Allt annat der förwinne. Blif du min helsodryck, min skatt, Min glädjekälla dag och natt, Min kraft i all min swaghet!

4. Åh, freda mig, min själamän, Från allt hwad mig kan tränga. Lär mig i trone se dig an Och städsse wid dig hänga. Min hjertans milde Frälsare, Låt mig så bli en tjenare, Som städsse gör din wilja.

5. Det kostar dig ett enda ord All satans makt fördrifwa; Hwad hindrar då på denna jord Mig hjertat åt dig gifwa? Uppwäck mig, Jesu, rättelig, Allt jag må tunna se på dig Och deraf frälsad blifwa.

6. Ej hjälper nu att pryda sig Med några egna kläder; Nej, tycklingen må styla sig Blott under hönans fjäder. Här gäller ingen egen dygd, Här fordras endast blodets stygd; Så gif mig det, o Jesu!

7. Ja, Jesu lär, förbarma dig, Du ensam nåd kan gifwa, Hjelp mig se bort från allt hos mig Och ewigt din förblifwa; Så har jag lif och salighet, Då jag af intet annat wet, An att du för mig lidit.

8. Hjelp mig fördenstull, Jesu min, Bli mer och mera fattig, I korsets hemlighet se in, Bli af det frukt delattig, Samt känna så min fattigdom, Derjemte od min rikedom, Och så i dig bli salig.

Met. Mått hjerteligt jag etc.

50. **M**å jag min Jesus ståda Mig till wälsignelse Och, frälst från otrons wåda Och syndens qwal och we, Den salighet nu

ärfwa, Som Han med blodig swett Månd' syndare
förwärfwa Och har åt dem beredt.

2. Se hur hans hjerta brinner, Ja, se Guds
dyra Lam! Se huru blodet rinner Utur hans sida
fram! Det om förskoning ropar, Att nåd får gå
för rätt; Det syndarn öfwerhopar Med nåd på
alla sätt.

3. Du will nu endast hafwa För all din möda
swår, Deri du har måst slafwa I tre och tretti år,
Mitt tröga kalla hjerta Till wälförtjenad lön För
all din nöd och smärta, För arbete och bönn.

4. Si här, min Jesu, är det, Fast styggt och
armt och kient, Du sådant nu begär det, Will sjelf
det göra rent I blodet, som har runnit, Och hwar-
med du för mig Har full förlikning funnit, Då
sjelf du utgaf dig.

5. Låt mig i blodet lefwa, I såren ständigt bli;
Så har jag kraft att sträfwa Mot satans tyranni.
Låt hwar minut mig känna Dej dyra gudakraft
Och mätta mig af denna Utgjutna röda saft.

6. Ja, detta dyra blodet Är all min lust och
fröjd, Det fristar, helgar modet, Det gör mig rätt
förnöjd, Det gläder här mitt hjerta, Det är mitt
fasta stöd, Det drifwer bort all smärta Och fräl-
sar från all nöd.

7. Intag mitt hela sinne, Guds Lam, min her-
de god. Ej gånge ur mitt minne Din döb, ditt dy-
ra blod; Men låt mig der städs rena Hwar stund
min lösta själ. Åh, Jesu, mig förena Med dig, så
mår jag wäl.

Me L.: Barmhertige Gud etc.

51. När får jag min strud, Som du mig,
min Gud, Beredt i ditt råd, Den

klädningen söna Af oförstyllt nåd, Som syndare
här För din skull få röna, O Frälsare kär!

2. Kläd mig nu den, Min himmelske vän, Nu
tarjwas den på; Man kan utan kläder I himlen ej
gå. Min nakenhets blygd Låt under din fjäder Så
tillflykt och skygd.

3. Jag hade en rock, Ja en rörstaf och, Som
tröstade mig, Tills nöden bles känder; Nu böjer han
sig Och faller ur hand, Och rocken är bränder till
asta hwart grand.

4. De sjelfstagna stöd Ej hålla i nöd; Min
sjelfgjorda drägt Den duger ej heller, Jag står här
försträckt. Helt naken jag går; Ej annat här gäl-
ler An Frälsarens sår.

5. Guds menlösa Lam, Till dig går jag fram
Och endast begär Så lasta mig neder, Så fattig jag
är, Att dina sår; De bli nu min heder, Dermed
jag består.

6. Rättfärdighet din Är klädningen min; Ty, ack,
huru stort, Din blodiga lydnad Mig ren och har
gjort! Jag står som en brud I Frälsarens prydnad
Och herrliga frud.

7. Ack, brudgumme min, Jag är nu helt din.
Jag är i din hand. Hur snart får jag ståda Mitt
fädernesland I ära och fröjd? Dock må du sjelf
råda, Med dig är jag nöjd.

8. Jag gläder då mig, Min Jesu, i dig, Att
du är mitt Lam. Det stärker och modet Att drifstigt
gå fram Till Fadren så kär; Ty stänkelseblodet Min
frud håller står.

Mel: Bort mitt hjerta, etc.

52. **A**ck, hwad lär mitt hjerta tänka, När en
gång i Lammets blod Det sig låtit
rätt nebsänka, Och jag uti håg och mod Röner, hu-

ru mild och kär Jesus emot syndarn är; Och hur blind jag sjelf har varit, Som ej förr hans nåd erfarit.

2. Ack, hur lär jag mig då böja Glad för helga koret ned Och ditt blod, Guds Lam, upphöja, För min dyra själasred. Ack, hur lär jag icke då Semt med värnbad tänka på, Hvad du welat mig förvärfsa, Och jag af din nåd får ärfwa?

3. Under tiden nu jag ligger För din fot i kamp och strid Och, så godt jag kan, dig tigger Om fullkomlig samwetsfrid. Själen är wäl stundom nöjd; Men en ständig ro och fröjd Har hon uti dyra sären Jäe, som de andra sären.

4. Dock jag finner, ser och märker, Att mitt hjerta fattar mod; Andan uti stillhet stärker Själen och om Jesu blod Talar med en ljuslig röst, Så att mitt försagda bröst, Då det hörer sådan gamman, Ropar uti hoppet: Amen.

Met.: Min själsfall lofwa etc.

53. Se Frälsaren i höjden, Ack, se på Guds menlösa Lam! Kom låt oss dela fröjden Och till hans thron oss tränga fram! Låt oss på Jesus ståda, Det starka ställ wår tro. Må werlden oss förråda, Han är wår trygga ro! Med all förtröstning sälla Wi oss då till hans stol, Wi tillgång ha och ställa Med fröjd oss kring wår glädjesol.

2. Si Han wår synd borttager, Gör själen glad och full med fröjd; Han samwetet rentwager, Gör syndaren båd' nöjd och böjd. Si, hur hans hjerta blöder, Si sidan öppen står, Och nåden öfwerflöder Med blodet ur hans sår. Si på den kärleksström-

men, Som gifwer själen kraft; Kom, smaken och be-
römmen Den ljufwa lifsens nådesaft.

3. O, kommen, I som spörjen, Att i ert kött
hor intet godt, Som öfwer synden förjen Och sen
på eder själfwa blott! Märk, synden dig bedrager
Och väcker lustan mer, Ju mer du, arm och swa-
ger, Ser på dig själf blott ner. Men låt oss se på
Lammet, Som werldens synder bär; Och se, de fly,
som dammet Af vinden snart fördrifwas plär.

4. O Jesu, drag vårt hjerta Till dig och låt
det hos dig bli. Din död, ditt kors, din smärta
Gjort dödens arma fänge fri. Låt oss wid korset
ligga Med böjdt och hungrigt mod; Ståds se på
dig och tigga Om kraft utaf ditt blod, Om tröst
utaf din pina, Om del uti din död, Om bot af så-
ren dina Och lifa utaf all din nöd.

5. Låt ögat på dig waka, Och örat städsse öppet
stå, Begärets mun få smaka Och trones hunger rö-
na få Det lif, den kraft, den seger Och frid, som af
dig går, Den man i trone eger Och af din åsyn
får. Ack, att mitt hela hjerta Dock städsse wid dig
låg, Dig i din död och smärta Och majestät tilli-
ta fåg!

6. Wid allt, hwad här wi göra, Och under allt
vårt wandringslopp, Wid hwad oss kommer före,
Lyft du vårt hufwud till dig opp, Att wi städs
ögat fäste På herrlighetens höjd Och werldens usla
näste Förgåte för den fröjd, Som du oss nådigt
stänker, När wi så skåda på Den pratt, som fring
dig blänker, Och nåden, som wi smaka få.

Met.: I på allt ondt begifne sinnen etc.

54. **A**ck, kommen, kommen själar alla, Som
ännu ej anammat Jesu blod; Låt

of gå fram med ett uppriktigt mod. **A**å, låtom of här nederfalla För Frälsaren och Gonom bdmjukt be, Att wi hans sår och marter måtte se. **A**å, låtom of af hjertat tala, Så skall Han säkert of hugswala. **W**i börja då Med allwar på Till Jesus allihopa Ensalbdigt så att ropa:

2. Guds Lam, wi som alltjemt ha brutit Dig swåra mot och trampat på ditt blod, **I** otro och i köttsligt öfvermod, **W**i hafwa nu i dag beslutit Att skyndsamt gå till dig och träget be, **D**u wille dina sår of låta se, Att wi deraf betagne blifwa **D**ch dig vårt hela hjerta gifwa. **D**et är stor skam, **D** dyra Lam, Att det ännu ej blifwit Dig helt och hållet gifwet.

3. Men att wi denna nåd må njuta, **S**å bedje wi dig, milde Frälsare, **D**u wille of den stora nåd bete **D**ch våra sinnen nu tillsluta, **F**ör allt hwad som din nåd förhindra plår, **D**ch satans werk i kött och blod blott är; **D**ch att du of rätt göra wille Ensalbdige som barn och stille. **H**jelp of att se På dig och be, **D**u wille med din smärta **T**a in vårt hela hjerta.

4. **J**a, wisa, milde Jesu, sären, **A**f herdekärlet och på moders wis, **T**ill ljustigt skygd och kostlig, salig spis För dessa dyrt betalta sären, **S**om ligga nu för dina fötter här **D**ch be om nåd, som sängars sed ju är; **A**å, läre Jesu, **H**jelp of arma, **D**ig öfwer of af nåd förbarma. **D**in **A**nda gif, **S**om werkar lif **D**ch hjertat kan upptända. **J**a, amen, låt så hända.

Met.: Ifrån den dag etc.

55. **A**å, Sions berg, du fälla boning, **D**er Lammet sjelft med fribaneret står, **D**ch hjorden all i ymnigt bete går, **D**er tal om nå-

dens mjölk och honing Af des inwånare med glädje förs, Och återfall af ja och amen hörs, Der herden vänligt kallar fåren, Som wilit af från rätta spåren, Att wända om, Och ropar: kom! Den som till mig will hafa, Jag aldrig skall utkasta.

2. Den egendom, som Han förwärfwat För själar med sitt blod och sina sår, Hwar en som will för intet njuta sår; Ja, och åt den, sig rätt förderfwat, Förkunnas frid i evangelio. Den, som will tro, skall finna själaro. Ack, hören då, I arme själar, Som blindwis äro mörkrets trälar, Gud ropar: kom! Ack, wänden om, Uti hans kärleks-
armar, Som nådigt sig förbarmar.

3. Jag står för hjertats dörr härute, Så klagar Han och träget klappar på; Men nödgas mest ohörd från eder gå, Ty rigeln I för dörren skjute. Ja, Adams fall har så förderfwat allt, Att hjertat blifwit dödt och hårdt och kallt. Dem felas guld och ögnasalfwa, De dyrka mig med hjertan halfwa; Men wänden om, Jag ropar: kom! O, warden dock påminte, Att köpa guld för inte.

4. Ack, låtom of då menstor alla, Som syndare i djupsta stoft och mull, Begära nåd för Jesu Christi skull. Ja, låtom of här nederfalla Och säga: jag är styldig tusen pund, Men, Davids Son, bete mig dock mistund; Jag är ej wärd ditt barn att nämnas; Jag är förlorad, will du hämnas. Men, Jesu from, Det ordet: kom, Öhr, att jag wänder åter Och synderna begråter.

5. Jag finner nu min otro stygga, Som hindrat mig, och mig till blygd och skam, Att känna dig, du fargade Guds Lam. Guds kannedom jag satt till rygga. Hwad satan, werld och kött behagat har Mig fågnat mest i mina förra dar; Mig tyck-

tes detta herrligt vara, Jag såg ej då min själsfara. Nu, Jesu from, Tag bort min dom. Jag ber wid dina fötter: Låt mig ej bli utfötter.

6. Ack, Gud, du kunde mig förömma, Ty jag har gräsligt syndat dig emot. Må Jesu blod dock bli min syndabot! Ja, värdes nu min synd förömma; Fast allt hwad jag har gjort, båd' ondt och godt, Är idel synd; ty det af otro gått. Allt eget will mig nederstjelpa, Din nåd allena kan mig hjälpa. O, Herre, kom Och wänd mig om Från stränga Mosestafwen Till Jesu nådesglasfven.

7. Jag lyfter händerna åt höjden, På Jesus ser, som helar synders sår. Se, hwar Guds Lam med fredsbaneret står! Här lysas ut, I barn er fröjden, Ett ewigt fridens evangelium, Det gäller hwar och en, så kall som ljum, Det säger, boken, som war sluten, Är utaf Lammet nu uppbruten. Det bjuder: kom! Ack, wänden om! Der Jesus spikad hänger, Är tröst, när synden tränger.

8. Tag, Jesu, då mitt kalla hjerta, Som uppfylldt är med otrons syndaslem; Låt Andan din dig här bereda hem; Låt blodets fast deröfwer falla. Du heter ju en själa-frälsare, Som kommen är att lösa syndare, Bland hwilka jag är den förnämste, Den störste, uslaste och främste. O, Jesu from, Ditt ljuswa: kom, Uppfriste hjertat, modet. Min rikdom blifwe blodet!

Met.: Så skön lyser den etc.

56. **M**in fröjd, min krona, Jesu kär, Till dig står allt min själs begär, Jag önskar hos dig vara. Stor längtan brinner i mitt bröst Att till min enda själatröst Din kärlek få förfara. Kom, ack, kom, Jesu from! Gjut, min konung,

Nådens honung I mitt hjerta, Så försvinner otrons smärta.

2. Si, hur mitt hjerta bäfvar fast Och trycks af lagens dom och last, Åh, Jesu, dig förbarma. Gif styrka utaf dina sår, Att jag i trone tröstligt går Dig, Jesu, att omarma. Själavän! Jag är den Arme sonen, Som för thronen Fallor neder Och om nåd wid korset beder.

3. Åh se, den synd jag med mig wet, Min otro och klenmodighet, Mig söka från dig skilja; Men Herre, med din Andas kraft Styrk du min själ med blodets fast Och uppväck du min vilja, Att gå fram Till Guds Lam, Helt frimodigt, Der det blodigt För mig hänger. Hjelp att otron mig ej stänger.

4. Mig rena i ditt dyra blod, Låt dina döds-sårs röda flöd Mitt hjerta genomtränga; Låt mig som barn dig troget be Och på ditt kors i trone se Och wid dig stadigt hänga. Jag då blir, Som saphir, Skär och finer, Att jag finer Uti blodet Och får tröst i matta modet.

5. Min enda lifskraft nådigt blif, Du dyra Lam, som gaf ditt lif För mig af idel nåde. Du löst mig arma syndaslast Och störtat djefwul, synd i qwas, Mig frälst af själawåde. Styrk min tro, Gif mig ro I din pina. Synder mina Du utstrape Och nytt hjerta i mig stape!

6. Jag wet, att du, o Gud och man, Min synd i grunden läsa kan Med blodet, hwilket flödde. Jag wet ej annat reningsbad, An tro på dig, som nöjd och glad På korset för mig dödde. Du gick fram, Milda Lam, I mitt ställe. Åh, det gälle Till min rening. Jag står nu i din förening.

7. Nu wet jag wäl, att jag har qwar Mitt arf från Adam alla dar Tills grafwen blir mitt näste; Men, Jesu, med din blod så röb, Du hälle synden i sin döb; Wid korset henne fäste. Rena mig, Stundelig, Genom trona, Du min krona; Sären hela Och förlåt, hwad jag månd' fela.

8. Ack, intag, Jesu, hjertat mitt Och låt det ewigt wara ditt, Mig med din kärlek tvinga, Att jag ej mera lefwer mig; Men endast att behaga dig Min lifstid må tillbringa; Att jag har Alla dar Dig i hjerta, Som med smärta Smakat döden Och mig frälst ur afgrundsödden.

Mel.: Blida sol, gå, låt etc.

57. (Jesús.) **N**ära själ, låt upp ditt bröst, Låt min böön ditt hjerta röra, Låt min nåd dig salig göra, Tag emot min frid och tröst. (Själen.) Låt din nåd mig salig göra, Skänk nu mig din frid och tröst.

2. (Jesús.) Kom, min syster, kära brud, Kom att dig med mig troslofwa. Tag mot nådens morgongåfwa Af din brudgum, bror och Gud. (Själen.) Skänk mig nådens morgongåfwa, O, min brudgum, bror och Gud!

3. (Jesús.) Si, mitt hjerta brister snart, Att jag mig så högt förbarmar. Rasta dig i mina armar På förtrolig barna-art. (Själen.) Tag mig upp i dina armar På en kärlig moders-art.

4. (Jesús.) Städs du för mitt öga är, Ty jag dig på hämdren tecknat; Derför jag i döden bleknat, Att jag hade dig så kär. (Själen.) Har du för min skull så bleknat, Ack, så haf mig ewigt kär!

5. (Jesús.) Si, hur djupt min kärlek har Dig uti mitt hjerta strifwit, Att jag ock mitt lif utgif-

wit Endast att bli ditt försvar. (Själén.) Ja, du har ditt lif utgifwit Endast att bli mitt försvar.

6. (Jesus.) Si, min sida öppen står, Hand och fot sitt blod utgjuta. Åh, att du dock wille njuta Kraften utaf mina sår. (Själén.) O, att jag rätt singe njuta Kraften utaf dina sår!

7. (Jesus.) När jag tänker på min död, Börjar jag af längtan brinna, Att du må des werkan finna Och bli frälst af all din nöd. (Själén.) Åh, låt mig des werkan finna Och bli frälst af all min nöd!

8. (Jesus.) Kom, o själ, ej längre må Borta ifrån mig du dröja, När du ser det mig förnöja Att dig i min famn blott så. (Själén.) Jesu, må det mig förnöja I din famn att hwila så!

9. (Jesus.) Låt ej syndastulden stygg, Arma själ, dig mer försträcka; Jag will dina fel betäcka, Rasta dem bakom min rygg. (Själén.) Wårdes mina fel betäcka, Rasta dem bakom din rygg!

10. (Jesus.) Ja, jag will dem ewigt in Uti djupa hafwet sänka Och ej mera på dem tänka. Kom och blif du endast min! (Själén.) Wårdes mer på dem ej tänka; Låt mig ewigt blifwa din!

11. (Jesus.) Ett jag önskar i min höjd, Som en lön för all min smärta: Åh, mitt barn, gif mig ditt hjerta, Gör mig denna stora fröjd! (Själén.) Si, o Jesu, tag mitt hjerta, Dig och mig till ewig fröjd!

Om Jesu Födelse.

Me L. Loffjunger, loffjunger etc.

58. **E**tt barn är oß födt och en Son är oß gifwen, Den ewige Gudén är menniska blifwen. Ur menniskoßlägtet tog Gud sig en moder Och föddes i armob en menniskans broder.

2. Åh, salighet då att en menniska vara, När Gud sig har welat med mandomen para. Nu får hvarje menniska, nöjder och gläder, Rätt barnsligen ropa: Gud, Abba min Fader!

3. Det elände Adam oß ådrog med fallet, Det warder nu botadt af barnet i stallet. Benådade syndare sig nu berömma, att de fått till broder den werlden skall döma.

4. Nu må ingen syndare vara försagder. I Bethlehem föddes, i krubban bles lagder Den Herren, som syndare gerna anammar Och dem med sin Anda åt Fadren uppammar.

5. Hans ankomst på jorden ej stedd med dun-der. I tyfthet om natten sig tilldrog det under, Som englarnas stara dock kom att besjunga, För Bethlehems herdar med jublande tunga.

6. Åh, lifsom ett barn ej månd' stråmsel injaga, Så will och wår Gud oß all fruktan betaga; Ty kom Han så liten och låg der så späder, Att ingen må räbas, men hellre sig gläder.

7. Här ligger i linda all werldenes lisa, Wid moderligt bröst, Han, som alla månd' spisa. Här gråter Han, som de bedröfwade fågnar. Här stötes som barn den all werldena hägnar.

8. Här är den, som wänstap med Gud för oß stiftar, Uppfyller Guds lag och för synderna pliktar. Här ligger den hjelten, som strider och winner, Samt ewig förlofning åt fångarna stinner.

9. Här, här, är den wän, som på nödställda tänker, För syndare beder och lifwet dem stänker. Här ligger wår Goel, ja, Lammet på stolen, Wår salighets höfding, rättfärdighetsolen.

10. Här ligger Han fattig, som alla begåfwar. Här ligger Han ringa, som himmelen lofwar. Här

ligger den Herren, som domen skall föra. Här ligger den herden, som fåren tillhöra.

11. Si djupet, si höjden, si bredden, si längden, Allt finnes i Bethlehemitiska ängden. I stallet, i krubban, der ligger en gåsfa, Den englar beprisa och menniskor lofwa.

12. En gåsfa, som himmel och jord öfverväger. En gåsfa, som Gud oß i ordet tillsäger. En gåsfa, som stänkes för intet af nåde Ut hwar och en syndig, som tror i sin wåde.

13. Det sötaste barnet, wår dyraste broder, Här ligger så mild och så wänlig och goder; Wälsignade säden, af början utlofwad, En dägelig pilt med Guds fullhet begäfwad.

14. Hit komme då unge, hit komme då gamle Och sig uti stallet wid krubban församle. Här wilja wi lära att tro och att hoppas Och ståda en ewig rättfärdighet knoppas.

15. Här wilja på barnawis glade wi lalla. Här wilja wi barnet och Sonen åkalla. Här wilja wi jula, här wilja wi blifwa. Här wilja wi tiden hos barnet fördrifwa.

16. Här qwidnar den döde, här får den som tigger; Den sorgsne blir glad, der i tårar han ligger. Här kastar den halte bort kappen och fryctan. En usling här winner den sällaste lyckan.

17. Den blinde får synen, och målet den dumme. Här börjar att brinna den kalle och ljumme. Den döfwe får hörsel, en spetälsst sin helsa; Här räddar och fången den honom skall frälsa.

18. O, ljuswaste barn, dig wår hyllning wi bringa, Du konungars konung, som synes så ringa. Wi alla, som äro wid krubban tillstådes, Wi worde, wi prise, wi älske, wi glädes.

19. Hör himlarna sjunga, hör englarnas skara,
Som glädjas att vittne till undret så vara! Skall
då ifrån jorden af menniskor alla Guds lof utur
stoftet mot himlen ej ställa?

20. Ack, menniskor, låtom of alla tillsamman
Nu hylla det nysfödda barnet med gamman! Pris
ware dig, Herre, som föddes på jorden Och nu är
vår broder och meblare worden!

21. Ack, låtom of Fadren i Andanom lofwa
För Sonen, den dyra och herrliga gåfwa! Fast hjer-
tat kan därför tillfyllest ej prisa Så blifwe dock
barnet vår sång och vår wisa!

Met.: En jungfru födde etc.

59. **S**wad under i höjden, när tiden gick om,
Och Gud steg af himmelen neder!
Swad glädje på jorden, dit Frälsaren kom! Swad
salighet, lycka och heder! Swad nåd att så se den
osynlige Gud Antaga en tjenares stegnad och hud
Att blott till deß tjenst wara färdig! Man ser sli-
förnedring, man prisar och tror, Ju mer Han för-
nedrar sig synes Han stor, Tillbedjan och kärlek rätt
wärdig.

2. O nysfödde Jesu, mig syndare lär Din fö-
delse rätt att wärdera! Gif nåd af allt hjerta att
hafwa dig kär, Dig älska ju längre deß mera. Högt-
lofwade Herre, ditt namn är så stort, Men neslig
och ringa din födelseort; Ty tag i mitt hjerta din
boning. Wäl är i det herberget för dig och trångt;
Dock kan du, ack wore det aldrig så wrångt, Till-
reda det med din försoning.

3. Ack, dyraste konung för stapelsen all, Swart
kan dig ej kärleken twinga? När han dig ur him-
len har bragt i ett stall, Har det dig ej warit för

ringa? Ja, låg du i krubban, min Herre, på strå,
 Vår du ej mitt syndiga hjerta försmå, Som nu, att få
 gästa dig, beder. Min Jesu, min konung, min Her-
 re och Gud, Jag är dock den arma, ovärdiga brud,
 Till hwilken du kommit hit neder.

4. Att bota vår ondsta du war ju så god Och
 kom till oss usla på jorden. Och efter som barnen
 ha kött och ha blod, Är du också delaktig wor-
 den. Allsmäktige Skapare, Frälsare huld, Du tog
 med vårt kött och uppå dig vår skuld Och skändes
 ej blifwa vår broder, Vår medlare, frände och blod-
 förwandt kär, Hwarför också din Fader vår Fader nu
 är Och wårdar oss såsom en moder.

5. Ack, fyll våra hjertan med innerlig fröjd,
 Då wi i din linda dig ståde, Gör själen rätt än-
 gerfull, bömjuk och böjd Utöfwer slikt oförstyllt nåde.
 Du arme och späde, dock store monark, Ack, hjälp
 oss att lemna båd' hjordar och mark Och falla för
 krubban här neder, Med herdarna gå och berykta
 det ut, Att med de tre Wise all werlden till slut
 Dig söker och, sunnen, tillbeder.

Met.: Allenast Gud etc.

60. **D**ljuswa båd, I englar mång' Och
 bären hit på jorden! O, ewig nåd,
 o, glädjesång, Att Christus född är worden! Ack,
 fröjd i höjd, nu har Guds Lam Är gudomsfötet
 stigit fram, Till synduppsyllda jorden!

2. Här på vår jord är barnet födt, Och oss
 den Sonen gifwen; Guds allmaktzord är wordet kött,
 Och Gud är mensta blifwen. Guds Son har hån
 och allt förakt Lagt an för majestät och pratt, Af
 kärlek dertill drifwen.

3. Från himmelshöjd till usel bygd Steg du, o Jesu, neder, Der jag nu böjd och full med blygd Wid krubban dig tillbeder. Glöm, werld, din slårð och med mig fall För ärans konungs fotapall Att offra Honom heder.

4. Sen, englar, sen, här är er Gud Och häppen utaf under! Sen, himlar, i er prakt och strud, Sen hagel, blygt och dunder! Sen här nu, både jord och sol, Den eder på sin allmaktstol Bär mäktigt alla stunder.

5. Men, syndare, med nedböjdt mod Och wördnad djupt betrakta, Att Frälsaren ditt kött och blod Så wärdigt welat akka, Att Han blef man, har upphöjt dig Och så för dig förnedrat sig Att tjena och uppwakta.

6. Allsmäktig Gud, så är ditt namn, Fast du här klädd nu synes I menstohud och tjenstehamn. Och denna stora ynnest Och nåd i trone wörda lär, Som i din helga födsel här Och linda nu begynnes.

7. Se, solen går i gyllne färg Upp öfwer Si-ons branter! Se, Herren på sitt helga berg! Från alla jordens kanter Hwar själ, som har fått röst och ljud, Kom hit och sjung, ty wi och Gud Ha blifwit blodsförwandter.

8. Må englars chor och helgons ljud, Samt syndare tillsamman, Nu sjunga: Åra ware Gud, Med samlad fröjd och gamman. Åck, af min mun då äfwen tag En loffång för en sådan dag, Pris dig, o Jesu! Amen.

Om Jesu Lidande.

Met.: Hwar man må nu etc.

61. **I** werlden har tilldragit sig Ett under, men ej mera, Hwarpå jag så förun-

drar mig, Att jag ej märker flera; Det är, att Guds
ensöbde Son Steg ned utaf sin himmels thron Att
här i nåd regera.

2. Ej gällde guld, ej ädelsten; Allt war härtill
för ringa. Slikt kostar Gud ett ord allen'; Sitt lif
Han måste bringa. Det war allen' hans blodswett
rödd, Som kunde lösa mig af dödd Och satans wälde
tvinga.

3. Så blef då Gud en menska sann, Den jag
min bror får kalla. Han blef för mig en fattig
man, Les swårigheter alla, Ja, hunger, törst och
nakenhet Och möda spott och trolöshet, Samt sjelf-
wa dödens galla.

4. Låt sig kindpusta, gisla, slå, Sitt hufvud
törnekröna, O, må jag ofta rätt derpå Och kraften
deraf röna; Må jag ej mer med liknöjdhet, Förakt
och köld beståda det, Och så hans kärlek löna.

5. Sift särad och med blod bestänkt, Han sig på
korset lade, Som menlöst lam på slagtebänk; Ej nå-
got ord Han sade, Som ej af helig kärlek brann
Till dem, som Honom, smärtans man, På korset
spikat hade.

6. Som en förbannad syndare, Den alla öfwer-
gifwit, Han hängde der bland röfware Och skulle
mista lifwet; Ty blodet strömwis nederslöt. Säg,
milde Herre Jesu sött, Hwad ondt har du bedrifwit?

7. Är icke du en helig Gud Och upphöjd öfwer
alla? Allsmäktig Herre, hwilkens bud Månd' öfwer
allt befalla? Hwi ser jag dig i sådan nödd? Hwi
lider du så smädfull dödd Och tömmer straffets galla?

8. Hör, Jesus säger: syndare, Min jemmer all
besinna. Se, dina synders straff och we På mig
du här skall finna. Jag är en mass, ej menska lit,
Att jag åt dig i himmelrik Må rätt till arfwet vinna.

9. Arbete, möbba hafwer du Gje mig med synd-
der dina; Dem alla jag dock glömmet nu Af stora
mildhet mina. Jag tar dig upp af stor miskund
Uti mitt dyra nådsförbund, Om du will tro min pina.

10. Jag tror på dig, o Jesu kär, Åh, låt mig
så erfara, Att du min salighet nu är, Som icke we-
lat spara Ditt lif och blod för mig, som war Din
arga owän uppenbar Och sjelf mig bragt i fara.

11. O synd, du är min owän swår, Som Je-
sus min förrådde Och gaf de djupa smärtelår. Du
hittills alltid rådde Utöfwer mig, din usla träl, Du war
min herre, den min själ Till hwad som helst förmådde.

12. Men lofwad ware Jesus Christ, Som losfat
syndabanden! Nu ställ du se, att jag förwift Ställ
hafwa öfwerhanden. Jag dristar ej på egen kraft, Men
på den seger Jesus haft. Si, Jesus är uppståndent.

13. Se, deraf är jag worden fri; Så har jag
seger wunnit. Jag sluppit syndens slasveri Och ewig
fällhet funnit. Det blifwa ställ min enda tröst,
Att Jesus mig har återlöst, Hans blod för mig har
runnit.

14. Så will och jag för en och hwar, För hela werl-
den wida, Den nåd Han mig bewisat har Med tacksam
fröjd utsprida; Får jag derwid än spott och spe Till
lön för allt mitt arbete, Will jag det gernu lida.

15. Jag will förkunna för en hwar Hwad nåd
Han mig betedde, Då jag helt fattig, blott och bar,
För nådastolen trädde. Han löste mig ur satans
garn Och nämnde mig sitt kära barn, Sin hjortel
på mig klädde.

16. Så hwilar jag i Lammets samu Helt salig
och will prisa I ewighet des dyra namn Med den-
na nya wisa. I böden har du gifwit dig Och med
ditt blod förwårswat mig En ewig fröjd och lisa.

Met.: Jesus är min vän etc.

62. Herre Zebaoth, Fridsförste, Kungars konung, Jehovah, Herrens Smorde, Hjelte störste, Undergud och menniska, Stor i råd, i gerning mächtig, Du sjelfständiga Guds Ord! Sätet ditt är himlen prättig Och din fotapall vår jord.

2. Dock, när i vårt blod wi lågo, Dömda till en ewig död, Ingen hjelp för handen sågo, Ingen räddning ur vår nöd, Dig mistundsamhet bewette, Lif du skänkte oss, vår Gud, Upptog, twädde, smorde, läfte, Födde, prydde, tog till brud.

3. Sade: det för eder gälle Hos min Fader och hos mig, Utt jag bör i edert ställe Och se'n lefwer ewiglig; Så vår fiende du mötte I vårt arma fött och blod, Dödens portar sönderstötte Och se'n segerfull uppstod.

4. Så du är vår brudgum worden, Och församlingen din brud, Herde för den köpta hjorden, Ja, vår rätta högtidsstrud; Du vår Frälsare, wi frälste, Grenar uti dig, vår stam, Wi Guds barn och du vår äldste, Höfding och Försoningslam.

5. Sjunge wi, är du vår wisa, Lofwe wi, är du vår psalin; Tröttne wi, är du vår lisa; Segre wi, är du vår palm; Törste wi, är du vår källa; Hungre wi, är du vårt bröd; Frid kan du oss återställa, Stapple wi, är du vårt stöd.

6. Smädar werlden, du oss hugnar; Trycker armöd, gör du nöjd; Stormar wreben, du den lugnar; Ångslar motgång, ger du fröjd; Hotas wi, will du oss frälsa; Är oss sjelf vårt tidsfördrif; Sjukne wi, är du vår helse; Dö wi, så är du vårt lif.

7. Du vår starkhet är och slippa, Fristad, tillflykt, stött och borg. Uti dina sår wi slippa Dro,

ångest, qwal och sorg. Du förswarar, hjälper, tröstar, Du vår seger är, vår arm. Ho sig än emot oss bröstlar, Omvänd den, till satans harm.

Met.: Gud af sin barmhertighet etc.

63. O Fader, hwilkens kärlek wi Gij kunna rätt besinna, Ack, kan dig Jesu ångestfri Gij hand och hjerta binda? Beweås du ej af swett och blod, Af enda Sonens tåreslod Att Honom ju förskona?

2. Är nu uti ditt wiskhetsråd Gij annan wäg att finna För fallna meniskan att få nåd, För synden lösen winna? Är ingen, som betala kan? Skall enda Sonen sjelf deran? Kan det ej eljest hjälpas?

3. Ack, nej, du är ju sanner Gud, En högst rättfärdig Herre. Jag måste bli en satans brud I synd och qwal des wärre, Om ende Sonens dyra blod Gij hade utsläckt wredens flod Och domen från mig tagit.

4. Ack, hwilken afgrund syns för mig! Hwad djup på hwarje sida! Förstånd och wett förlora sig I ewigheten wida. O kärlek, o rättfärdighet! O blod, o dödd, o ewighet! Jag kan det ej utgrunda.

5. Kom syndare, som ännu will På syndamåttet råga, Kom, stanna här af häpnad still, Se hwad för ångst och plåga, Hwad marter, qwal och själnödd Står Jesus ut just i sin dödd För dina synder många.

6. Hwad war som Gud ifrån sin thron Hit neder till dig twingat? Hwad lönn har sig Guds ende Son För all sin nödd betingat? En naken själ ger Han sin strud, Hon blir i tron hans kära brud Och får hans nåd för intet.

7. På det hon må hans egen bli, Går Han i qwal och qwida, Betalar, gör från döden fri, Som hon bort ewigt lida. Lif, ära, sällhet stänker Han, Blir sjelf deß fader, broder, man. Ack, makalösa kärlek!

8. O, Jesu, jag förbömbde träl, Dig månet slag månd' gifwa! O, Gud, du kunde mig med stäl Till ewigt qwal bortdrifwa; Men fadershjerat brister så, Att du din Son ej stona må, På det jag frälst må blifwa.

9. Ack, stonar du ej Sonen kär, Så will du allting stänka, Hwad här mig arme nödigt är. Tag bort hwad mig månd' kränka. Ack, ja, ty Lammet slagadt blef Och mig till brudgum sig förstref Och will mig ewigt älfva.

10. I Salems dötrrar gifwen att, Sen själa-wännen kära. En blodig klädnad är den pratt, Han för sin brud månd' bära; Hans ansigt' blekt är fullt med blod; Tar allt för godt med tåligt mod, Af kärlek till och arma.

11. Hans prydnad ju en krona är Af törne sammandragen, Hans kungathron det kors Han bär. Hans kropp är giflad, slagen, Fastspikad, upphängd, bar och blott, Hans helsning, häbelse och spott. Det allt för och Han lider.

12. Han ligger i Gethsemane, Lifsom en mass på jorden, Han ängslas, ropar: ack och wel! En marterman så worden; Hans swett den löper ned som blod. Ack, se en ewig kärleksflod Utur hans hjerta flyter.

13. Och under denna hårda strid Gud Honom öfswergifwer; Ger ingen stymt af himmelsk frid, Hwaraf Han tröstad blifwer. Han lider allt med

tålmod. Hwad jag förstyllt, Han allt utstod, Att jag allt straff må slippa.

14. Hör, Salems döttrar, hwad jag här Betygar och beskriwer: Se, Jesus nu min kärlet är, Hans egen städs jag blifwer. Står ej hans stapnad eber an? Hans skönhet blott mig fagna kan; Ty Han mig frälst från döden.

15. Mig skönast är Guds rena Lam Bland menstobarnen alla; Och wid det dyra korsels stam Jag städs will nedersfalla. Men den en syndare ej är, Han passas ej att ligga der, Ty han är sjelf rättfärdig.

16. Är du, min Jesu, blott min stätt, Hwad skall jag mer begära? Har du rätt fått mitt hjerta stätt, Hwad kan mig då beswära? Ej satan, synd, ej werldens skänd. Jag trotsas allt, ja, och en werld, Ty du Guds Lam mig friat.

17. Din spott och hån, o Jesu mild, Min högsta ära blifwer. Min egendom din marterbild; Ditt armöd klädnad gifwer; Ditt blod mig styrker och gör ren, Deri jag sänker mig allen' Och blir för allt besfärdad.

18. Din ångest och ditt själagwal Är all min fröjd på jorden; Ditt sidosår min frihetsal; Din dödd mitt lif är worden. Du sjelf blef en förbannelselse; Nu är du min wälsignelse, O, dyre Herre Jesu!

19. Ditt kors är nådethronen min; Min sol ditt ansigt' blida; Min krans är törnekronan din; Min tröst hwad du månd' lida. Ditt kött skall wara spisen min; Ditt warma blod mitt söta win; Din famn mitt hwiloställe.

20. Så dörr du, Jesu, att jag skall Med dig få ewigt leswa; Dig skänkes wredeskallen all, Att jag

ej mer må bäfwa. Gud ger dig åt en smädlig döb; Mig frälsar Han ur all min nöd, Med salighet mig fröner.

21. Din kamp utföres segerrif; Du högst är upphöjd worden; Du är i ära Fadren lik, Dig lofwar hela jorden; Ty döden du uppswulgit har, Och werldens synder sjelf du bar. Wälsignad du, min Jesu!

22. Jag sjunger med halleluja, När alla Lammet lofwa För nåd och lif: Victoria! Wi sluppit lagens kläfwa. Guds Lam, som för oss slagadt är, Jag ewigt will upphöja här Och hylla endast Sonen.

23. Kom, Jesu, för sjelf hem din brud, Den du dig täckt uttora, Den du dig walt och stänkt din strud Och frälst från qwalen swära. Din brud och Ande säge, ja; Ja, amen, kom, halleluja! Välkommen, o, min Jesu!

Mel.: Jag söker Jesu etc.

64. Lär mig, min dyre Frälsare, I Andans ljus bestinna, Hur du uti Gethsemane En gång dig månd' bestinna. Lär mig i trons enfaldbighet Se in i forsets hemlighet.

2. Mig tyckes se, min blodsförwandt, Hur du af ångest qwider, Hur du på ångslans högsta brant Det dina händer wrider, Hur du i qwal går af och an Och ingen hwila finna kan.

3. Du hör ej någon wänlig röst, Som mände lindring lofwa, Ditt hjerta känner ingen tröst, Och lärjungarna sofwa. Se mörkrets här och dödens makt På alla sidor dig belagt.

4. O, hwilken nöd å färde war, När du så ber och tigger; O, hwilken tyngd din skuldra bar, När

du på jorden ligger; Hur häftigt då Guds wrede brann, När blod som swett af kroppen rann.

5. En synd förtjenar ewigt we, Tänk då på synder alla, Som förr ha stett, som ännu se, Swad straff skall på dem falla! O, hwilken ångst och gruflighet, Som swarar mot en ewighet!

6. Ack, se, du war till jorden böjd Af nöd för synder våra; Hur månde Fadrens wredes höjd Ditt helga hjerta sára. Se, Herren öfwer englar all Utaf en engel tröstas skall.

7. Här finner jag ett grundlöst haf, Der alla mina tankar Förlora sig och gå i qwas; Här fastnar intet ankar. Den detta ej will tro som barn, Han snärjes i förnuftets garn.

8. Jag stannar uti häpenhet Och undrar på din nåde, Att du, som är af ewighet, Will utstå sådan wåde. Si, Skaparn dörr för den Han skapt, Och menniskan hon tackar knappt.

9. Låt mig rätt se, att det war jag, Som gjorde dig den möda; Att jag har wållat dessa slag Och hulpit till dig döda. Hjelp mig nu tro rätt hjertelig, Att du det straffet led för mig!

10. Ack, lär mig, min Immanuel, Betrakta rätt din kärlek Och prisa dig, som för min själ Har utstått sådan smälek; Jag wet, du tänkte och på mig, När syndabördan tryckte dig.

11. För allt ditt qual, o, brudgum stön, För all din nöd och smärta, Kan jag ej ge dig annan lön, Än blott mitt arma hjerta. Ack, tag det mot, o Jesu kär! En ringa lön för stort besvär.

12. Gethsemane, din plågeort, Må bli min enda hwila, Dit will jag, lik en törstig hjort, Till friska källan ila. Ty sedan du mig återlöst, Har jag i brtagården tröst.

13. Åh, om all werlden kunde se, Hur wäl man sig besinner, När man uti Gethsemane Din blodswett sig påminner. O, hwilken kraft wårt hjerta får Utaf ditt blod och dina sår.

14. Ditt blod är själens element, En himmelsk honungskaka. Säll den, som dig i trone kânt Och dagligen får smaka. Med ett ord sagdt: Gethsemane Har tröst för allt mitt qwal och we.

15. O, hwilken outhärlig tröst Att bli i Jesus funnen, Att släcka så sin själströst I denna helso-brunnen, Att tala så med Trälsaren, Liffom man talar med sin vän!

16. O, hwilken nåd att kunna tro, Det synden är borttagen, Att uti Jesus finna ro, När man fördöms af lagen, Att lita blott på Jesu dödd Och dermed segra i all nöd.

17. O, allradyraste monark, Vär mig din dödd besinna. Åh, war mig i min swaghet stark, Låt hjertat i mig brinna. Låt mig ej glömma hwad det dig Har kostat att förlossa mig.

18. Sag anser jorden blott för mull, Ja, hela wida werlden. Bort werldslig wisshet, höghet, gull, Med hela syndaslården. Sag ej åstundbar weta mer, An Jesus, som mig glädje ger.

19. Sag lofwar dig så godt jag kan; Ty du min själ förlossat, Du underlige Gud och man, Som ormens hufwud krossat. Haf tack, att du mig och gjort fri Från mördrets swåra slafveri.

20. Du Sions Lam, som sargadt är, Sag faller för dig neder Och i min swaghet dig hembär. Lof, ära, makt och heber. Vär oss i andans fattigdom, I trone ropa: Jesu, kom.

MeL: Min Frälsare, hwad etc.

65. **D** syndare, kom hit och se Den stora
ångest och det we, De marter, qwal
och pina, Som Jesus Christ, din Frälsare, Utståndit i
Gethsemane För alla synder dina. Hans sår Förmär
Dig att frälsa, Gifwa helsa, Ewig hägnad, Själ-
ro och hjertats sägnad.

2. Du, som för varit satans träl, Kom hit,
här mär man tryggt och wäl; Låt Jesus dig om-
arma. Han hjelpa will och hjelpa kan. Ack, bed
och ropa Honom an. O, Jesu, dig förbarma. Gör
mig I dig Ren och salig; Ty otalig Mycken qwida
Har du ju för mig måst lida.

3. För wår skull blef hans hela kropp, Hwar-
enda lem, från tå till topp, Helt jemnerligen så-
rad. Hans blod ur såren klart sprang fram, Då
Han blef slagad som ett Lam, På korset genom-
borrad. Ty kan Hwar man, Som will komma, Sig
till fromma, Frihet winna, Synd och satan öfwer-
winna.

4. Hans hufwud war med törne krönt, Hans
själ och hjerta hafwa rönt Guds stränga wredes lå-
ga. Helt willigt Han i döden gått, Har utstått
mycken hån och spott Och obestrislig plåga. Ty kom,
Guds dom Dig ej fäller, Ty här gäller Ej mer
bota. Ack, så fall Guds Son till fota.

5. Ty all wår synd Han på sig tog; Att Han
har pliktat, det är nog, Dermed är wreden stillad.
För satans makt jag nu är fri. Hans fordran och
hans tyranni Ej mera warder gillad. Wäl an, Min
man, Tag mitt hjerta För din smärta Till belöning,
För ditt blod, din törnekröning.

6. Min dyre Jesu, är det wäl Dä möjligt för
en usel träl Att wälja sådan pina? Utaf hwad or-

sal har du dig Förbarmat dock så hjertelig Utöfwer
såren dina? Wår nöd Och död Har dig drifwit,
Att du gifwit Dig i döden Till att frälsa oss ur
nöden.

7. För sådan nåd och kärlighet, För en så stor
barmhertighet Jag lysser såren dina, Som i din
sida, hand och fot Dig stungna äro i din bot För
mig och synder mina. Jag mig Till dig Och be-
wara Från all fara Nu mitt hjerta, För din död
och bittra smärta.

8. O Jesu, låt din bittra död, Din ångest, blod-
swett i din nöd, Ståds i mitt sinne blifwa; Låt
din försonings offerblod Och helga sårens röda flod
Nytt lif och kraft mig gifwa; Att jag Hwar dag
Den må gömma Och ej glömma, Att du hängdes
Och så jemmerligt hudslängdes.

Mel.: Min Frälsare, hwad etc.

66. **A**ff, Jesu, dyre själawån, Haf tack för
all din godhet, den Du syndare har
wisat. Att göra saken åter god, Du tagit an vårt
kött och blod, Ditt namn det ware prisadt. För
mig Du dig Haf i döden, Afgrundsglöden Att mig
frälsa Och mig som din brud så helsa.

2. Aff se, hur blodet tränger sig Ur kroppen
gansta häftelig. O, hwad för själasmärta. Du
ängslas, ropar: ad och we, Du bär all min för-
bannelse. O, kärleksfulla hjerta. Hwad flod Af
blod Låt du rinna Mig att winna, Gifwa helsa
Och ifrån min owän frälsa.

3. O, att jag denna höga nåd, Ditt undrans-
wärda Gudomsråd, Af hjertat kunde prisa. O, att
hwar droppe af mitt blod Dig kunde loswa, Jesu
god, För all den nåd du wisat; Men du Wet ju

Swad som wäller Och mig håller Denna stunden:
Dron uti hjertegrunden.

4. Men, Jesu, du wäl sjelf det ser, Hur oför-
mögen jag nu är Att stadigt wid dig blifwa. Det
wäller allt, min Jesu from, Att jag ej är rätt fat-
tig, tom. Nog will du nåde gifwa. Ack, hör Och
gör, Att jag längtar, Törstar, trängtar Ester blodet,
Som uppmuntrar hela modet.

5. Just så eländig som jag är, Så kastar jag
mig för dig här, Om nåd och tillgift tigger. Du
måste ju förbarma dig, I helga såren gömma mig,
Som nu här för dig ligger. Se jag Är swag, Ty
låt blodet Gudafloden Ständigt flyta Till min själ
och aldrig tryta.

6. Af denna dyra blodswett röd Gif nåd, att
jag din bittra döb Beständigt har i minne. Låt blo-
det, som har runnit ned Ur såren, då du för mig
led, Fnta mitt hela sinne, Att jag Swar dag Må
behjerta Swad för smärta Och för wända, Du för
min skull måst utstånda.

7. Gör mig till fattig syndare; Låt mig ej an-
nan utwäg se, An blott wid korsel ligga, Så usel,
naken, blind och lam, Så ömllig och så full med
skam. Jag må om nåd blott tigga. Ty du Will
ju Mig försona Och försona Från all möda, Ef-
ter det du lät dig döda.

8. Här är jag, Herre Jesu from, Du wärde
sjelf din egendom. Jag på ditt blod förtröste. Så
usel som jag nu här står, Du med ditt blod och
dina sår Mig dock en gång utlöste. Jag wet, Du
led Afgrundspina För synd mina. Ty med rätta
Råder du om hjertat detta.

9. Ack, tag och göm det djupast in I sidofåret,
Jesu min, Och i ditt kärlekshjerta. Ack, hör nu min

ödmjuka bön: Låt mig bli helt en mödas lön För all din själasmärta. Låt mig Af dig Bli bestänkt och nedsänkter Uti blodet, Dyra lifs- och helsofloden.

10. Ja, amen, Jesu, låt det ske, Din köpta bruden nåd bete, Med blodet henne sira, Att hon i struden helt förnöjd Med helgon all' i himmelshöjd Din bröllopsdag får sira. Skrif du Det nu All din smärta I mitt hjerta. Kom med gamman. Brud och Anden ropa: Amen!

Mel.: Den som frister är etc.

67. Jesu, jag vill din passion Hjertligt nu betänka. Wärdes af din himmels-thron Nåd mig dertill stänka. Wisadig, o Jesu mild, För mitt arma hjerta I din dyra marterbild, Hur du dog med smärta.

2. Gif att jag dig rätt må se I din blodswett röda, Din hudslängning, spott och spe, Ja, och kretsens möda, Hur du varit törnekrönt, Qwald af wredens låga, Och all dödens grymhet rönt Med osäglig plåga.

3. Låt mig i den nöd du haft Mig ej utesluta, Men deß orsak, frukt och kraft Se och rätt åtnjuta. Af, en orsak jag också War med synder mina; Dock att nåd jag skulle få, Led du dödens pina.

4. Jesu, låt din ångest swår Hårda hjertat möka. Hjelp mig med mång bättringstår Din försoning söka. Mig till syndare rätt gör; Egna verk slå neder. All inbillningströst förstör. Hör, Guds Lam, jag beder!

5. Werka i mig hjertans tro Din förtjenst att fatta. Gör rättfärdig, gif mig ro. Lär din döb mig statta. Lagen du fullbordat har, Ewig lösen

funnit. Syndens dom du för mig bar, Frid och seger wunnit.

6. Hjelp mig, Herre Jesu Christ, Derpå rätt förtrösta. Gör mitt hjerta derom wißt, Jag är din förlösta. Att ej lag, ej synd och död Eller saktan arga Störta må i själanöd Och mitt samwet' farga.

7. Jesu, låt ditt själaqwal Lagens ångst fördrifwa. Låt din nöd min glädjesol Och min tillflytt blifwa. Låt din död mig gifwa lif, Dina strimmor hela. Mening i ditt blod mig gif, Låt ej nåd mig fela.

8. Dyre Herre Jesu min, War mitt allt i alla. Gif mig du ett fredadt sinn'. Låt mig aldrig falla. War mitt ljus, som leder mig; Mig, min herde, sägna. War min konung mildelig, Stydda mig och hägna.

9. Låt din ljuswa kärlek mig Så i tron upplifwa, Att jag ewigt älskar dig. Hjelp, jag mig må gifwa Helt uti din lydnad god, Dina fotspår följa. Om jag stapplar, låt ditt blod Mina fel straxt hölja.

10. Jesu, låt din Ande så Mig i nåden fästa, Att jag ej med synden må Dig på nytt korsfästa. Skulle jag dertill ha lust? Nej, jag will i trona Fly hwad dig gjort qwal och pust, Kors och törnekrona.

11. Nu jag tackar, Jesu god, Dig af allt mitt hjerta För ditt qwal, ditt dyra blod, För din ångst och smärta, Dina band och hugg och sår, För din törnekrona, För din spott och smålet swår. Stärk, ack, stärk mig trona.

12. Tack, trofaste Löstesman, För din lösepenning, För den seger du of wann, För din äreklädning. Tack för bittra dödens pust, Swarmed

du och wärfwa Welat, att osäglig lust I ditt rike ärfwa.

13. Der så wi med helgon all Dig till fota falla Och med ewigt jubelstall Dig wår broder falla. Lägga kronor för dig ner, Lof och pris dig båra, O, Guds Lam, som döddadt är, Dig ste ewig ära!

Met.: Förbida Herren Gud etc.

68. Du, dyre Jesu, är Min ende Frälsare, Den jag på jorden här I trone helst will se. Du hafwer med blodsprydad din Mitt arma hjerta tagit in. Ditt blod, som du på korset blödt, Mig smakar mer än sött ;:

2. Din bröllopsdag det war, Min blodsbrudgumme god, Då du en klädning bar, Bestänkt, ad, med ditt blod. Du till min borgen dig utgaf; Du lades för min synd i graf, Se'n mig du wunnit bröllopsdrägt Och Fadrens wrede släkt ;:

3. Jag häpnar, milda Lam, Att du dig låtit stå Wid korssets höga stam. Uå, lär mig rätt förstå, Hur hjertat ditt af kärlek brann Till menstor, då ditt blod der rann. Du längtade så hjertelig Att så förlossa mig ;:

4. Tack, du min Frälserman, Tack, min Immanuel, Att du ur dödens band Har igenlöst min själ. Haf tack och pris min själawån, Haf ewigt lof för glädjen den, Att du till nåd mig tagit hær, Mig, som förlorad war ;:

5. Jag wål bekänna må, Att jag owärdig är Den näden ega så Af dig att hållas kär; Men korsset mig frimodig gör, Att jag ditt blod mottaga tör Och endast hwila deruppå, Att du har ställt det så ;:

6. Åt, låt din bittra döb Bli min berömmelse.
Åt, låt din själanöb Bli min hugswalelse. Ja, låt
din marter, spe och spott, Som du af kärlek har
utstått, Ge mig all tröst och salighet I tid och
ewighet ;:

Met.: Min Frälsare, hwad etc.

69. Besinna dig, min arma själ, Tänk efter,
hvilket ewigt wäl Din Jesus dig
förwärswat. Hur nådeligt Han till dig såg, Då du
i blod på marken låg Och dig i synd förberfwat.
O, tänk Hwad stänk Han dig gifwit, Då Han lif-
wet Dig tillsade, Det du sjelf förwerkat hade.

2. Jag stannar uti häpenhet; Min tanke ingen
utgång wet, När jag din döb betänker Och ser uti
ensaldighet, Hwad outfäglig herrlighet Din pina åt
mig stänker. Din nöb Och döb, All din smärta Kan
mitt hjerta Från mig taga Och till dig i himlen
draga.

3. Ho är, som ej med häpnad hör Hwad du af
kärlek lider, gör, Du konung utan like. Du öfwerger
din glans och makt Och går att här uti förakt För-
wärswa dig ett rike, Att bli uti Werlden hädad
Och försmädad, Ja, sist dödad Till belöning för all
nöda.

4. Nu, sedan du uppfaren är, Så är, min Her-
re, ditt begär Att kalla onda, fromma. Din förbön
warar stundelig, Du ropar städse nådelig: Den, som
till mig will komma, Skall ej Få nej, Åt, han
sinne, Att mitt sinne Will förbarma Och benåda
alla arma.

5. På mig har du ett prof bewist, Att den till
dig, o Jesu Christ, Med syndabördan hastar Och
öppnar straxt sin själs begär, Uti hwad nöb han

stadder är, Du aldrig den bortkastar. Du äst Den prest, Som försonar Och försonar Alla, alla, Som till nådastolen falla.

6. Jag sitter i min stillhet nöjd Och undrar på din kärleks höjd; Dig prisar allt mitt hjerta, Att stragt då jag föll dig till fot Och tog ditt blod till syndabot, Tog du bort syndens smärta, Att jag Hvar dag Känner kraften Af den fasten, Som är runnen Ur den rätta helsobrunnen.

7. Ack, om hvar själ blott wille tro, Hwad goda dagar, fröjd och ro I Jesus står att finna. Om de allenast tänkte på, Hwad sällhet de der kunde få, Så stulle hjertat brinna. Hans röst, Ger tröst. Sårren, blodet, Fröjda modet. Den som bygger På hans kors, han lefwer trygger.

8. O dyraste Immanuel, Som älskat min elända själ In uti sjelfwa döden, Haf ewigt tack för allt det we, Som du för mig uthärdade Att frälsa mig ur nöden. Låt mig I dig Ha min fögnad Och min hägnad. Låt ditt minne lefwa städs uti mitt sinne.

9. Du är och blir mitt A och O, Mitt hjertas frid och själaro, Ja, allt hwad ljustigt stattas. Låt mig i andans fattigdom Städs ha i dig all rikedom, Så kan ej något fattas. Fast jag Är swag, Mig dock lifwet, Här är gifwet, Jag är gläder, Gud i Kristus är min fader.

Mel.: Loffjunger, Loffjunger etc.

70. O syndare låten med Gud er försona. Sen Sonen, hans sida, hans händer, hans krona, Och staffen hit flera, som wilja det ena Sig ewigt med Jesus att låta förena.

2. Ho will nu med otro sig sätta i fara? Ad, kunde som barn wi ensaldiga vara, Förnuft och allt grubbel till korset bortwisa Och låta vår Jesus of saliga prisa.

3. Vår Frälsares armod blott det gör of rifa Och gifwer of himmelens statter tillita. Om wi wilja taga, hwad Jesus will gifwa, Wi aldrig behöfwa att fattiga blifwa.

4. Den skyldig och ängslig all salighet saknar, Nedfaller för Jesus, till lifwet han wagnar. Ho sig ibland syndare räknar den störste, Kan, när de lösgifwas, få blifwa den förste.

5. Så ordet om korset wi ewigt förfäkte, Förkunnande Kristus för menniskors slägte. Vår egen rättfärdighet ligger här neder. Af syndare Lammet behåller sin heder.

6. När man fram till korset af Andan blir dragen, Med dyrbara blodet helt rengjord och twagen; Då möter man Jesus, som brudgummen bruden, Med brinnande lampor i helighetsstruden.

7. Uppöker då Lammet med brinnande hjerta! Den ringaste tröghet gör sweda och smärta. Den fungliga spira, med hwilken wi röras, Gör, att wi benådade saligen föras.

8. Så kan man med innerlig tacksamhet prisa Dens lycka, som härwid månd' lydig sig wisa. Ho Lammet will följa får sällhet erfara, Bland helgon och englar i ewighet vara.

Mel.: O Jesu, till of kom etc.

71. **B**rist ut i tåreflod, du hårda hjerta, Si huru Frälsaren är stadd i smärta! Han är nu redan dömd uti palatsen Och bär sitt tunga kors till afrättsplatsen.

2. Han går frivilligt ut med bundna händer; Hans rygg är hårdt med streck till korsset spänder. Ho är som ej till gråt och tårar röres, Då Gud bland mördare till döden föres?

3. Han hinner ändtligt fram med wedermöda Till rummet, der de wilja Honom döda, Der fastas Han omfull och omildt ryckes Med obarmhertighet till korsset tryckes.

4. Tänk hur hans arma kropp af plågor swider, Hur ömkeligt Han sig på korsset wrider. Hör, syndare, hur Han för dig här beder. Se, huru Han sitt huswud böjer neder.

5. Märk ändamålet, hwarföre Han trälar, Är, att Han hjälpa skall de arma själar, Som uti syndasorg här händern wrida Och under lagens dom med ångslan qwida.

6. Hör, syndare, du som will bli hugswalad, Din synd med Jesu blod är ritt betalad; Kan du wäl häruppå med allwar tänka Och ej ditt hjerta helt åt Honom stänka?

7. Nå, will då ingen mer i werlden wida, Will jag dock tråda på min Jesu sida. Hwad kan det stada mig om werlden häder, Då Jesu sår och blod mitt hjerta gläder.

Met.: Loffjungar, loffjungar etc.

72. **A**f, Jesu, hwad kärlek månd' detta wäl wara, Att du en gång icke ditt lif wille spara; Men gaf dig i döden för owänner dina. O, tänk hwilken kärlek månd' deruti stina.

2. Af kärlek så är du ju menniska worden; Af kärlek kom fattig hit till oss på jorden. Du war så bespottad, föraktad af alla, Att man dig en syndares wän mände falla.

3. Det namnet allena mig syndare gläder, Att du som en syndares vän mig tillstäder Min tillflykt i trone till korset att taga. Den fristaden kan ju all fruktan förjaga.

4. Din Faders rättfärdighet hafwer du stillat, Och Han har betalningen erkänt och gillat. Han är ju försonad med blodswetten röda, Som af din wälsignade kropp mände flöda.

5. Guds wredes förtärande, brinnande låga Dig mände försträcka, bedröfwa och plåga. Du ligger på jorden, i qwalen du ropar, Att helwetets ångest din själ öfwerhopar.

6. Åh, hur mände synden dig trycka och pressa, När ända från foten allt upp till din hjesa Det heliga blodet till jorden mänd' flyta, Att rening i blodet mig ej stulle tryta.

7. O kärlek, att du så förnedrad will blifwa, Att tröst af en engel du låter dig gifwa. För min stull din ångest så stor mände wara, Att jag stulle tröst af din ångslan-erfara.

8. Du låter dig fånga, du låter dig binda, Att jag, som war bunden, förlofning må winna. De bojorna, Jesu, nu frihet mig gifwa; Din kärlek är twånget, deri will jag blifwa.

9. Du hårdt blifwit dömd och förbömd utaf alla, Dermed du mig mände från domen frikalla. Du hädas, försmädas, beljuges, förtalas, Att jag med all ära i dig må hugswalas.

10. Ditt kungliga purpur, din mantel så blodig Gör mig i mitt elände tröst och frimodig; Den spira, dig gifwes dig till att försmäda, Ställ mig i ditt rife båd' styra och gläda.

11. Åh, kronan af törne, som de sammanwrida Kring hufswudet, Jesu, hur mände den swida. När

den obarmhertigt med rör blef inslagen, Då blef i din vänskap jag arme upptagen.

12. Den kronan, min Jesu, du bär till min ära; Din bröllopsdag war det, min brudgumme föra. Din fröjdes-, din glädjedag war det för alla, Att du skulle mig så din egendom kalla.

13. Du för mig, min Jesu, marterad så blifwit Och dermed du arfsrätt till lifwet mig gifwit. Till slut man dig naglar wid korsset det höga, Hwad gör du härwid, o mitt hjerta, mitt öga?

14. Du hänger så blef och så blodig och färad, Din hand och din fot är för mig genomborrad. Ditt dyrbara blod här af kärlek förrinner. I nåd du mig söker, till dej du mig finner.

15. Du ber om förlåtelse för mig helt gläder; Åh, Fader, förlåt dem, så bad du din Fader. Du tänkte ju och på mig, arme, ty Herre, Jag war ju och med att dig plåga, dej wärre.

16. Tänk på mig, o Jesu, der du i ditt rike Än beder för mig och för syndare slike. Åh, säg och till mig, när jag hädan skall fara: I dag skall du med mig i paradys wara.

17. Du säger till lärjungen: ståda din moder! Du säger till mig: se på Jesus, din broder! Se korsset, se blodet, när samwetet gnager; Se Lammet, som werldenes synder borttager.

18. Jag häpnar, när helwetets qual öfwerhoppar Min Frälsare, att Han för min skull utropar: Min Gud, o, hwi hastwer du mig öfwer gifwit Och likasom tröstlös ifrån dig bortdrifwit?

19. Åh, Jesu, hwad brinnande kärlek du hade Till syndare, när du: mig törstar! och sade. Min salighet, Jesu, du högst efterträngtar, Åh, gif att till döden jag dig efterlängtar.

20. Allt är nu fullkomnad, min Jesus sjelf säger; Det ordet allt jordenes guld öfverväger. Guds wrede war stillad, fullbordad war lagen; Jag blef som en brand utur elden upptagen.

21. När allt, o min Jesu, war gjordt till min heder, Ditt hufvud du böjer till jordene neder. En bön till din Fader du troget uppsänder: Min anda befaller jag dig uti händer.

22. Se jorden här remnar, se bergen de brista, Och solen sin herrliga glans månde mista. Det hjerta är stenhårdt, som rördt icke blifwer, När Jesus för vår skull sin anda uppgifwer.

23. Åh, Jesu, ditt hjerta har äfwen måst lida, Att man med ett spjut har uppstungit din sida. I watten och blodet, som då har utrunnit, En brunn emot synder och otro jag funnit.

24. Min skuld är betald, och du offret är wordet, Att tro denna nåd jag befaller i ordet. Jag tror då, o Jesu, låt otron förwinna. Din blodskraft låt ståds i mitt hjerta inriina.

25. Jag tror, att min handskrift med synder fullskrifwen Är uti din dödsstund af nåd sönderrifwen; Hon är på ditt kors, Herre Jesu, fastslagen, Med blod öfverstruken, fullkomligt rentwagen.

26. Jag tror, att du slutit min synd uti grafwen; Jag lefwer då tryggad inunder din glasfen. Ty sedan du hwilat din kropp af all möda, Så stiger du segerrif upp från de döda.

27. Med döden du kämpat, i döden du winner; Den döden i wäld har med ledjor du binder. Ja, döden och helwetet fångna du förer Med segerrif glans, som en hjelte tillhörer.

28. Wårt Lejon af Juda, nu hafwer du wunnit, Den frid som war borta, har du återfunnit;

Du Fridsfurste har sjelf i ofrid måst wara, På det att jag själasrid skulle erfara.

29. Dig ormen wäl stinger; des hufwud du krossar, Och utur des lästar du mig så förlossar, Att jag ej behöfwer i synden att slafwa. Nej, frihet i blodet jag ewigt skall hafwa.

30. Du mig så befriat från nöden och glöden, Att jag ej må fasa för domen och döden; Ty för mig du sjelf en förbannelse blifwit. Men mig har du lif och wälsignelse gifwit.

31. Och som du har pliktat för synderna mina, Så stänker du mig och rättfärdighet dina. Jag är med dig dödd, med dig korsfäst, begrafwen, Med dig och uppstånden, till himlen upptagen.

32. Till lön för allt sådant ditt arbete swära Du will nu allenast ha själarne våra; Du hjertat will hafwa till arf och till boning, För hwilket du erlagt så dyrbar försoning.

33. Här har du ett hjerta så armt och eländigt, Forsagdt eller trotsigt och aldrig beständigt, Så styggt och så orent, som något kan wara; Men låt det nu, Herre, försoning erfara.

34. Nu är det uppvaknad och känner sitt onda Och erfar deröfwer en innerlig wända; Nu längtar och ber det om nåd och försoning Och will nu här-efter bli gerna din boning.

35. Min Jesu, jag blyges, när jag derpå tänker, Att du mig all sällhet af nåd ännu stänker, Att jag, som är störst ibland syndare alla, Börs dig dock i trone min Frälsare kalla.

36. Ack, Jesu, hur skall jag dig tacka och lofwa, Att du mig ej tillstادت i synden att sofwa? Mig hafwer du wunnit, förlossat, förwärfwat, Hur djupt jag i synden mig hade förderfwat.

37. Tack, dyraste Jesu, för ångest och möda;
Jag tackar dig hjertligt för blodswetten röda. Tack,
att du war bunden, bespottad och slagen; Tack, att
du mig löst och befriat från lagen.

38. O, må jag wid korset beständigt förblifwa
Och hjertat allt mer med ditt ord införlifwa; All
ängslan och syndasorg låt nu förswinna; Låt trös-
sten af blodet i hjertat intrinna.

39. Ditt kors, Herre Jesu, min glädje skall wa-
ra, För din skull jag låter allt annat nu fara. Ditt
kors jag påtänker, ditt kors jag omtalar, Ditt kors
mig i tiden, ja, ewigt hugswalar.

40. Pris, starkhet och wälde och heder och ära
Ske dig, o Guds Lam, du wår brudgumme låra.
Wi äro ju köpte, wi äro ju dina, Wi stole och med
dig i herrlighet skina.

Met.: Fröjda dig, du Christi etc.

73. **W**itt Lam, jag tackar dig, För hwad du
gjort för mig, För all din nöd och
smärta, Som qualde så ditt hjerta, Då du blef
grusligt slagad Och som förbannad aftad.

2. Ditt ömma hjertelag Med undran skådar jag.
Du låter dig hudslängas Och uppå korset hängas
För oss, som onde woro Och hat emot dig buro.

3. Att göra fången fri Du sjelf will fångslad
bli. Dig ej, men oss du stonar Och oss med Gud
försonar. Ditt dyra lif du gifwer Och döden från
oss drifwer.

4. Du gjuter ut ditt blod, En oss wälsignad
flod, Betalningen för själar Och satans usla trä-
lar. Nu se'n ditt blod har runnit, Wi wäg till
lifwet funnit.

5. Se, denna gudasaft Har en så mächtig kraft;

När hjertat dermed stänkes, All syndalusten dränkes.
 Vår ondsta den betäcker Och satan sjelf för-
 fräcker.

6. Af samma dyra blod Får hjertat annat mod.
 Vårt samwete blir fredligt Och ifrån synden ledigt;
 Det smakar gudasriden Och salighet i tiden.

7. Jag sjelf deraf hast prof, Då jag, ett satans
 ros, Låg uti synden fångslad, Af dödens fruktan
 ängslad. Hvad kunde vara wärre, An satan war
 min herre?

8. Midt i mitt syndalopp Din nåd mig wäckte
 opp, Jag började då qwida. Du wiste mig din si-
 da, Ditt dyra blod, din smärta; Då lifwades mitt
 hjerta.

9. Jag kröp till korset fram, Der såg jag dig,
 Guds Lam; Ditt blod och bittra pina Betäckte syn-
 der mina. Din döb, ditt kors, din smärta Gaf lif
 åt ängsligt hjerta.

10. Det war min enda tröst, Att jag war åter-
 löst. Din sida genomborrad, Hon gjorde mig ut-
 forad. Så fick mitt hjerta lisa, Att jag dig kunde
 prisa.

11. Jag såg dig an för min Och mig, min
 wän, för din, Jag uslaste bland alla, Som Jesu
 namn åkalla; Dock mig du ej utestängde, Då jag
 blott wid dig hängde.

12. Mitt Lam, behåll min själ, I dig hon mår
 så wäl. Låt blodet aldrig tryta; Men öfwer mig
 städs flyta. Åh, låt mitt hjerta snubba Ej söka an-
 nan föda.

13. Min hulde själamän, Se ock i nåde an En
 hwar af våra själar, Gör dem till dina trälar;
 Låt blodet ditt dem frälsta Och gifwa alla helsa.

14. Låt dina spitehål Bli allas bögnmål, Vår

högsta lust och fågnad, Vårt hjertas tröst och fågnad, Tillås wi i himlagamman Få kyssa dem tillsammans.

Mel.: Kom, o Jesu, huru etc.

74. Jag högst värbar såren dina, Jesu, och din bittra dödd, Din hudslängning och din pina, Samt den stora ångst och nöd, Som du utstått har för mig, Då du qwaldes jemmerlig Och till döds utblödde dig.

2. När mitt tillstånd blir betraktadt, Hur jag i min förra tid Syndat och din nåd föraktat, Som jag sjelf nu stygges wid, Samt hur jag ditt dyra blod, Din förtjenst och sårens flod Trampat har med öfvermod.

3. Se, då böjer jag mig neder, Full med hjertans blygd och skam, För ditt kors och dig tillbeder, O, mitt kära, dyra Lam! Du har mig från satans lft Frälsat och stor nåd bewist Mig, ett stoft, o Jesu Christ!

4. Med stor fröjd jag städs tänker På din bittra pinas nöd Och alltmer min själ försänker I ditt lidande, din dödd. Jag är helt med blygsel full, Att du dödt för mina skull Och mig friföpt, usla mull.

5. När jag nu alltså betänker, Hwad jag war, och hwad jag är, Jag mig ned i stoftet sänker Och dig lof och tack hembär. Dina strimmor, sår och slag Med stor värbdnad kysser jag I min anda natt och dag.

6. Uå, min Jesu, hwad för trefnad, Hwad för fågnad, fröjd och ro Är dock i en sådan lefnad, När jag kan så säker bo Uti dina djupa sår, Som ett swagt och menlöft sår. O, hur saligt jag då mår.

7. Tack, min Jesu, för din smärta, För ditt

blod och bittra dödd; Slut mig in uti ditt hjerta, Twå mig med din blodswett röd. Ja, i dina djupa sår Låt mig blifwa, hwar jag står, Ligger, sitter eller går.

Met.: Far werlden, far etc.

75. Guds dyraste Lam, Från gudomens herrlighet stigen här fram Till usla, förtappade syndares hop, Som störtat sig djupt i förbömmelsens grop, Der jag ibland andra eländigast låg; Dock du till mig såg.

2. Du huldaste Lam, Du såg mig bortsläpas af wilddjurets ram. Då blödde ditt hjerta, af kärlet det brast, Du gaf dig i stället i faran med hast. Will hellre i stycken hells riswas och slås, An se mig förgås.

3. Ostyldiga Lam, Du påtog dig willigt min smälek och stam, Betalade skulder, som aldrig du gjort Och utstod det straffet, som jag hade bort. I helighet hwit och i lidande röd För mig blef du dödd.

4. Tålmodiga Lam, Som allt intill korsets förbannade stam Led fattigdom, dödliga sår och förakt Och har ej ett endaste klagoord sagt. Din brinnande kärlek, af hwilken du dog, All klagan förtog.

5. Saktmodiga Lam, Du ligger för klipparen stilla och tam. Du kunnat din plågare spjerna med fot; Dock säger ej honom det minsta emot. För dem, som dig dräpa med fullt öfwerdåd, Du beder om nåd.

6. Mitt slagtade Lam, I blodströmmar hwarje din ledamot sam, Enär du så willig, så menlös och ren Dig utgaf till offer för syndares mehn. I dina blodskällor och öppnade sår Min salighet står.

7. Försonande Lam, Du trädde för Fadren som skuldoffer fram. Du dig uti brinnande wieden be-

gaf, Och Sonen i tjenarens ställe blef slaf. Nu ropar ditt blod om försoning och frid, Ty Herren är blid.

8. Du segrande Lam, Förffingra din fiendestara som dam. Din menlösa lamsart har lejonakraft, Och syndare njuta den seger du haft. Jag gömmer mig i dina blodiga sår Och byte der sår.

9. Prisvärdaste Lam, All werlden dig bäre sitt tackoffer fram. All werlden upphöje sin Frälsares lof Och sjunge så här som i himmelens hof, Med syndares röst och på helgonens wis: Dig, Jesu, ste pris!

Mel.: Rätt hjerteligt jag etc.

76. Så gråte nu mitt hjerta Här öfwer Jesu nöd Och öfwer all hans smärta, Hans pina, kors och dödd. Jag kysser dina fötter, Du dyraste Guds Lam, Och ber om fasta rötter I korsets helga stam.

2. Jag ser ditt ansigt blida Förblefna i din nöd, Ser hålet i din sida, Din blodswett, ad, så röd, De genomstungna händer Och fötter, dina sår, De strimmor och blodränner, Söm du af slagen sår.

3. Ditt blod är som borttager Min skuld, min syndanöd, Som hjertat mitt rentwager Och är mitt själabröd; Det är min lösepenning, Min rätta äreklädning, En saltig lifsens saft, Mitt hopp, mitt lif, min kraft.

4. I korsgestalten denna Du mig behaglig är. Af den jag dig lärt känna Och blifwit i dig kär. Jag, som förr war så stygger, Är nu i frid försatt Och på den grunden bygger, Ditt blod, min högsta stätt.

5. Mitt hjerta i mig brinner, När jag dig korsfäst ser; I pinan din jag finner En kraft, som lif

mig ger. När jag uti mitt hjerta Bestänkes af ditt blod Och stärkes af din smärta, Så har jag frid och mod.

6. I dina spikarr röda Jag ser mitt nådawal Och namnet mitt det snöda Bland de utvaldas tal; Min arma själ sig gömmer Uti din sidas sår Och allt sitt we förglömmmer, Ty blodet ren mig twår.

7. Din döb mig genomtränge Och smälte hjer-
tat mitt, Att det med längtan hänge Wid dig och
forsset ditt! Jag, Jesu, in mitt hjerta, Som ditt
med rätta är, Det du med dödens smärta Har köpt,
min brudgum får.

8. Knappt någon uppå jorden Så syndat har
som jag; Nu är jag frälsad worden Af dina sår
och slag. Jag nu inför dig ligger I stoftet som ett
grand Och om den nåden tigger Att styddas af din
hand.

9. Så hjälp mig ewigt blifwa Ett bi, som su-
ger saft Ur dina sår, som gifwa Mig arme lif och
kraft. O, Jesu, drag mitt hjerta Hwärt ögonblick
till dig, Att jag din döb och smärta Rätt kännbar
har i mig.

10. Lam, af din blodsfatt stöna, Gif mig ett
godt förråd Och låt mig ej blott röna En gnista af
din nåd; Nej, gif mig fulla krasten Af dina helga
sår, Att af den helga saften Jag lif och helsa får.

11. Mitt Lam, din ångst och qwida, Din hår-
da kamp och döb, Din genomstungna sida, Din blod-
swett i din nöd, Din pina, qwal och smärta, Ditt
fors, o Jesu Christ, Beware nu mitt hjerta Till
desj du kommer sist.

MeL.: Nu rinner solen upp etc.

77. **G**uds Lam, din döb, ditt blod, Det är
min helsa; Att du är mild och god,

Det skall mig frälsa. Att dina helga sår, de helso-brunnar, Ståds för mig öppna stå, Deras jag stå-da må Gwad du mig unnar.

2. Att nådens purpurflod Så wäldigt strömmar, Det gjort min sak och god, Trots otrons drömmar. Att du af kärlek lät ditt hjerta brista, Det öfwer-tygar mig, Att aldrig jag hos dig Kan nåden mista.

3. Att du på bördan swår Dig bar till döden, Har gjutit mången tår I kamp med nöden, Att di-na skuldror ha wid tyngden brustit, Att du fäst blodig swett, Det gör mig bördan lätt Och ofet lustigt.

4. Att man de spikar dref I dina händer, Din famn på korset bles Så widt utspänder; Att dina fötter der man genomspikar, Det wist om nåd och frid Och tillgång allan tid För mig predikar.

5. Att ångest, we och ad Din själ så pressa; Att törnekronan stac Din ömma hjesa; Att blod, spott, slag och hån dig här betäckte, Gör, att jag glad och fri Och krönt med nåd må bli. Du wre-den släckte.

6. Att Gud sjelf gifwit sig I dödens smärta, Det må wäl wisa mig Hans kärleks hjerta. Fri-modigt kaste jag mig i hans armar, När sådan nåd jag ser, Misströste jag ej mer: Han sig förbarmar.

7. Jag ser der du är hängd, Min Jesu bäste, Mer nåd, än stjernors mängd På himlens fäste. Ditt blod, ditt kors, din död och sista orden Mer nåd mig te, än sand Och droppar syns wid strand Och gräs på jorden.

8. Ty lät mig ståds emot Ditt kors mig luta, Att der, inwid din fot, Jag må åtnjuta Den ljuf-wa själaro, de nådeblickar, Den tröst, den fröjd och fred, Som du ur såren ned I själen stickar.

9. Uppfyll mitt hjertas mun, O, Jesu blida,
Ur Sions helsobrunn, Din helga sida. Ja, från
hwar spil, hwart sår, de strimmor röda, Och från
hwar törnetagg. Ditt blod, som ymnig dagg, Låt till
mig flöda.

10. Må af din kärlek jag Bli helt intagen Och
ständigt dag från dag Mer till dig dragen, Till
du intagit har mitt hela hjerta Och fått, uppå din
bön, Min själ till arbetslön För all din smärta.

Met.: Vossjunger, Loffjunger etc.

78. **M**in Jesu, som dig låtit pina och dö-
da, Hur herrliga äro de blodsåren
röda; När jag uti trone dem hjertligt påtänker, Stig
ödmjukt min själ uti stoftet nedsänker.

2. Jag wet, jag är ringa, dock blir jag frimo-
dig, Så ofta jag städar dig sargad och blodig. Du
kommit i werlden att syndare frälssa Och har mig
förwärfwat rättfärdighet, helsa.

3. Jag får med godt mod nu helt tröstligt
framträda, Så ofta jag will, och mig hjertligen glä-
da Af blodet, som ymnigt ur såren har runnit, Der
jag och en ewig förlofning har funnit.

4. Så naken jag är uti mig, jag mig gläder, Så
ofta jag tänker i tron på de kläder, Dem du mig,
min Jesu, förwärfwat och wunnit, I hwilka jag
nåd inför Fadren och funnit.

5. När du nu mig kallat att hem till dig kom-
ma, Der inga bli lidna, som äro sjelfsfromma, Då
får jag först börja dig rätt till att lofwa, För det
du mig löst utur djefwulens kläfwa.

6. Hur ljustigt blir der icke, Frälsare kära, När
jag uti såren, dem du här fick bära, Får se min

förlöfning och tacka för nåde Och aldrig behöfwer att frukta för wåde.

7. Kom, Frälsare, om dig dock wille behaga Att mig ofördröjligen hem till dig taga; Men will du än dröja, så gör mig förnöjder Och håll mig wid korset helt fattig och böjder.

8. Ros ware dig, Jesu, att du mig har dragit Till dig och från werlden och djefwulen tagit. Du läre mig lofwa, du läre mig tiggja, Du läre mig stadigt wid korset att ligga.

Met.: Min själ hafwer ingen etc.

79. **Q**uät mig dig med trone se, Jesu, i den djupa nöden, Der du släckte wredesglöden Och för mig led qwal och we. Gif mig tröst utaf den wända Och den swåra bödens böd, Som du måste der utstånda I min stad, för synden snödd.

2. O, hwad nöd dig här omger, När af röda ångestswetten, Grymma doms- och wredeshettan, Du till jorden faller ner, Der din själ af ångslan tröfkes. I din nöd du beder här: Ske, o Fader, som dig tyckes, Men ej efter mitt begär.

3. Ack, att dig, o Jesu huld, Kraften all här platt förläter. Du står upp, men faller åter Utaf wanmakt här omfull. Du af nåd oß welat frälssa Och borttaga all wår stuld; Men att oß förwårswa hellsa Dör du sjelf, o Jesu huld!

4. Ångest uti hjertat står, Du bedröfswas intill böden, Och dig qwäljer afgrundsglöden, Ögat fäller tår på tår, Röstén utaf jemmer qwider, Wånden trycker nu ditt bröst, Händerna i ångst du wri-der, Der du ligger utan tröst.

5. O, hwad qwal i hjertats grund, Häftigt afgrundslågan brinner, Så att blodet icke hinner Wi-

da intill dödens stund, Men ur kroppen sig uttränger
 Och på jorden gjutes ut. Själens tycks ej kunna
 längre Deri dwäljas en minut.

6. Ack, att du, Immanuel, Som en mass i blodet
 flyter Och för hjertans oro ryter. Watten gå
 intill din själ. Ack, att du här trampat pressen Och
 är stadd i sådan nöd, Att från foten upp till hjes-
 san Kropp och Klädnad all är röd.

7. Wisä mig, hur med min synd Jag lagt på
 dig denna börda, Hulpit till att dig här mörda Och
 förökt din swära tyngd; Hur du och hast mycken mö-
 da Just för min enskilda del, Samt att du min
 otro snöda Känner tyngst af alla fel.

8. Låt din ångest bli min fröjd; Låt din blod-
 swett mig hugswala; Låt ditt blod min skuld be-
 tala; Låt din nåd mig göra böjd; Låt din wan-
 makt kraft mig gifwa; Låt mig tröstas af din bön;
 Låt din döb mig nu upplifwa; Låt mig bli din
 mödas lön.

Met.: Gud ware tack och etc.

80. **S**wad är det kärlekshjerta, Som mig så
 kraftigt rör? Det är din döb och
 smärta, Som mig nu ställes för; Hur här ditt blod
 utflyter Till allas salighet, Hur nåden aldrig try-
 ter I tid och ewighet.

2. Ditt kors will jag upphöja I tankar, wert
 och ord Och mig i stoftet böja, Jag arme mass
 och jord. Uti ett ewigt minne Min Jesu bild jag
 bär; Ej går det ur mitt sinne, Att återlöst jag är.

3. Din nåd kan jag ej glömma, Min blodsför-
 wandt så kär; Jag will i hjertat gömma, Att du
 min broder är, Att jag, en dödens fånge, Får stå
 uti ditt band Och njuta fröjder många Utaf din
 kärlekshand.

4. Med tusen tårar heta Jag tackar för din nåd Och låter andra weta Ditt dyra kärleksråd, Att du för menstor alla Ditt gudablod utöft Och dem, som dig åfalla, Från synd och döb förlöft.

5. Jag har af nåd erfarit Ne'n kraften af ditt blod; Jag, som så syndig varit, I denna rödda slob Har rening nådigt funnit, Förlåtelse jag fått Af dig, Guds Lam, som wunnit Och uti döbben gått.

6. Uti ditt blod, som runnit Af kärlek och för mig, Min arma själ har funnit En säker plats för sig. Dig sjelf du åt mig gifwer; Hwad görs mig mer behof? Ett stoft jag gerna blifwer, Då jag får bli ditt rof.

7. Hur skall jag dig nu loswa, Min dyre Frälserman, För sådan himmelsk gåfwa, Att du mig återwann, Att du mig har förlossat, Att du mig håller kär, Att ormen du har krossat, Att återlöft jag är!

8. Åh, Jesu, om mitt hjerta Will dra sig bort från dig, Så ställ din döb och smärta För ögonen på mig, Att jag din döb och pina I tron beståndigt ser Och så för brister mina Om tillgift troget ber.

9. Du ser, min Herre kära, Hur jag, ditt arma får, Behöfwer nåd begära Och blodet ditt åtrår; Ty drag mig mer och mera Till forset att så bot För otroheter flera, Som äro dig emot.

10. Uppwärm mitt hjerta kalla Med blodet ditt, Guds Lam, Att jag med krafter alla Till Sions berg går fram, Att jag mig sjelf dig gifwer Till ställig arbetslön; Din egen alltid blifwer, Min blodbrudgumme stön.

11. Låt städs uti mitt hjerta Din nåd bli kär och ny; Hwad dig och mig gör smärta, Lär mig

med allvar fly; Låt annat mig ej fröjda, An löfpenning min. Öfr allas hjertan nöjda I återlösning din.

12. Här är jag, Jesu käre, Och mina syffon med. Ditt kött och blod wi äre; Öfr, som det är din sed. Låt öf som hjeltar vinna, När striden stall gå fram, Låt öf all seger finna I dig, vårt dyra Lam!

Met.: Himmelkrifet liknas etc.

81. **W**i tacke dig Gud för ditt kärliga råd,
Som du till vårt bästa besluttit;
Att Medklaren Jesus, af osäglig nåd, Betalat allt
hvad wi ha brutit. Wi annars ju varit för-
dömde.

2. Men har det ej kunnat, o Fader, då ste För-
utan slitt qual och slit smärta? Ack, måste din Son
uti helwetets we Betyga sitt kärliga hjerta, Om wi
stulle kunna bli frälste?

3. Jag hisnar och stälfver, de darra min ben,
I bröstet mitt hjertat det dänger; Mig ryser, att
Jesus, min dyraste vän, På träd en förbannelse
hänger Och blir utaf Gud öfvergifwen.

4. Fastspikad wid korset, betäckt utaf blod, Hans
händer och fötter utsträckt; Och blodet framväller
liff strömmande flod, Han mände i jemmer försmäk-
ta, Att lösa min själ ifrån döden.

5. Ditt hufvud, o Jesu, med törne är krönt,
Din kropp af hudslängningen swider; Du syndenes
smärta på korset har rönt, Af kärlek du sådant allt
liver, Att fria öf, helwetets trälar.

6. Du är, Herre Jesu, osägeligt god, Som syn-
dare aldrig will glömma; Du låtit på marken ditt
dyraste blod Af nåd och af kärlek så strömma Till
lösen för fattiga fångar.

7. Ack, se dina ögon, de mildaste två, Som ljusligt af kärlek ha brunnit, De simma i tårar, i blodsweett och få. Med döden du kämpat och vunnit Och mig ur deß käftar uttagit.

8. Wälsignade Jesu, din heliga mun, Som plågat till syndare tala, Nu är han i döden helt tystnad och stum, Förbleknad och lagd uti dwala Att wäcka mig upp utur döden.

9. Af slag så medfaren är hela din kropp, Att knappt man den mer mände känna; Ack, lyfter till forset jag ögonen opp, Gwar möter en anblick som denna? I tårar wäl ögat må brista.

10. Men hvad har dig tvingat slik marter och qual, Min Jesu, ostyldigt att lida? Det gjorde din kärlek förutan allt tal, Att jag skulle slippa att qwida, Men blifwa ur nöden förlossad.

11. Bort dershör du ängslan och qual ur mitt bröst! Bort oro och fruktan och qwidan! Min Jesus Han leswer, hans blod är min tröst, Som slöt ur den öppnade sidan. Det borttager synderna mina.

12. Så will jag ej twisla, ej leswa i sorg! Ty Jesus har förjt för mig arma. Han blifwer mitt stott och min klippfasta borg; Han öfwer mig will sig förbarma; Han hafwer ju dött i mitt ställe.

13. Ej fruktar jag helwetets glöddande brand, Ty Jesus beherrskar mitt hjerta. Hans blod mig uppskrifftar, hans trofasta hand Förlyfwar all jemmer och smärta. Jag är från all ängslan befriad.

14. Tack ware dig, Jesu, i we och i wäl För plågor och nöd du ersarit; Tack, Jesu, för det du min syndiga själ Har löst, då hon fängslad ju warit, Nu döden mig aldrig kan stada.

15. Så blifwe din döb, Herre Jesu, mitt lif, Ditt kors all min ära och sägnad! Ditt blod min

rättfärdighet, Jesu, ad gif I sären mig fristad och hägnad Mot synden, mot döden och domen.

16. När glaset utrunnit, när tiden är all, Ja när detta lifwet skall ändas, När målet blir swäf-wande, munnen blir kall, Låt blicken från dig icke wändas, Ack, blif då, o Jesu, min helsa.

17. När dödsstunden kommer, låt samwetet då I dig hafwa hwila och lisa. Det är ju min glädje-dag, då jag får gå Till brudgummen Honom att prisa, I ewighet för all hans nåde.

18. Om satan anklagar, war, Jesu, min tröst Och låt då din blodiga pina Frimodighet gifwa åt flämtande bröst. Ditt blod aftwå brifternas mina, Att jag icke fruktar för domen.

19. Ej finnes då något i denna vår werld, Som mig från min Jesus skall draga, Ej lifwet, ej döden, ej djefwulens flärd; Han ensamt skall ewigt behaga Min själ och mitt dyrköpta hjerta.

20. I Jesus jag lefwer, i Jesus jag dö, Min Jesus mitt allt är och blifwer; Ty Jesus ur döden till lifwet mig för Och himmelska glädjen mig gifwer. Lof ste dig, min dyraste Jesu!

Mel.: Säll den, som hafwer etc.

82. Den högsta tröst i all min nöd Är Jesu Christi bittra dö. Det blod, som af hans sår utran, En sårad själ bäst läka kan.

2. Du milda Lam har nådelig Min själ nu dragit hem till dig, Du utaf idel kärlet brann, Tills du mig arma åter fann.

3. Den pina, som din själ utstod, Ack, dina marter, sår och blod, Intryck uti mitt hjerta så, Sag albrig det förgäta må.

4. Ja, wisa mig, o Jesu god, Hur du på kor-

set, full med blod, Med sår och strimmor, spott och spe, Blef hängd som en förbannelse.

5. Ack, tag mitt hjerta dermed in, Att det ej går utur mitt sinn', Hur du, Guds milda rena Lam, För mig är dödd på korsets stam.

6. Ack, låt din ångst, ditt själaqual, Bli all min fröjd i jemrens dal, Ditt myckna lidande och we Mig lände till hugsvalelse.

7. Min synd ej mer försträcker mig; Ty du har tagit den på dig. Och din rättfärdighet är min, Med den jag går i himlen in.

8. När satan mig förföra will, Jag honom stragt då wisar till Den man, som mina synder bar Och för dem alla pliktat har.

9. Den swett, som af ditt ansigt' rann, Mig ifrån domen fria kan; Ty du Guds wrede stillat har, Och dödens dom för mig du bar.

10. För allt, ehwad då komma kan, Fins hjelp hos dig, min Frälserman. Uti ditt helga sidosår Jag ro och frid för lagen får.

11. O, Jesu, min öfwersteprest, Som för min synd sjelf offrad äst, Dig ware lof, att du mig löst Och för mig allt ditt blod utöft!

Met.: Jesus allt mitt goda är etc.

83. Jesu, du Guds ende Son, Som för mig har lidit döden, Plågor, marter, spott och hån, Och dig sänkt i djupa nöden, Låt din swåra ångst och nöd Bli mitt hjertas enda stöd.

2. Si, ack, si, misgärning min Skulden är till all din plåga; Jag orsakat pinan din, Störtat dig i wredens låga; Jag har bragt dig i all nöd; Jag war skulden till din dödd.

3. På den eld jag burit wed, Som fring dig

så häftigt brunnit; Du för mina synder led, Och för mig ditt blod har runnit. Åh, jag har de spikar hväfst, Gward med man dig har korsfäst.

4. Att din kropp har swettats blod, Att du fången blef och bunden, Att du korsets döb utstod, Att du i den mörka stunden, Öfvergifwen, Jesu, war, Allt min synd dig wållat har!

5. Att man dig kindpustat har, Att man dig så grymt hudslängde, Att du korsets börda bar, Som dig ned till jorden trängde, Allt min synd har wållat dig. O, hur har du ålstat mig!

6. Att som en förbannelse, Man på korset dig upphöjde, Att man dig månd' galla ge, Att du hufwudet nedböjde, Att man så förfor med dig, Kom, o Jesu, allt af mig.

7. Jag är skulden, att Guds dom Öfwer dig så swår är blifwen, Att du, Herre Jesu from, Säg dig wara öfvergifwen. Jesu, du war mig så huld, Att du led allt för min skuld.

8. Åh, förlåt mig, Jesu mild, Att jag dig så hårdt månd' såra, Att jag från dig warit stild, Att jag mig försyndat swåra. Åh, förlåt mig mildelig, Att jag ej har trott på dig.

9. Jesu, lär du mig förstå, Att du led allt i mitt ställe. Jesu, wårdes satan lå, Döden du så nederfålle, Att jag slipper pinans qwal Och får ingå i din sal.

10. Jesu, jag mig kastar ner För ditt kors, med blod omflutet. Jag begär att få qwarter I din sida, ty du gjutit Blodet ditt för syndare, Att du dem will nåd bete.

11. Jag will uti sidan din Som en skuldnär bli intagen. Låt ditt blod bli borgen min Mot de

stärpa dunderslagen Af min oväns list och makt,
Som på fall mig förr har bragt.

12. Dyre Jesu, tag mig opp Med förtrogna bro-
dershänder; Och när jag mitt lefnadslopp Uti dö-
den wäl fulländar, Byt då all min uselhet I en
ewig salighet!

Met.: Sit, o Jesu, samlös etc.

84. **I** senhertade att tro, Sen hwad Jesus
gör och lider; På det I mån finna
ro, Han med mörkrets förste strider. Sen hur Han
sig till er wänder, Ropande: sen mina händer ::

2. Han går till Jerusalem Att, begabbad och
försmädd, Dö en bitter död för dem, Utaf hwilka
Han blir hädd. Han om nåd för dem predikat,
Som wid korset Honom spikat ::

3. Ack, så låt oss tänka på, Hwarför Han måst
gå den wägen Och så mycket ondt utstå; Han om
oss war angelägen. Blott att frälsa våra själar
Sig till döds af nåd Han trålar ::

4. Han gick gerna bunden fram Att af stender
förbömas, På det all wår syndastam Skulle ewigt,
ewigt glömmas. Då Han blef till benen slagen,
Blef wår syndastuld borttagen ::

5. Han led willigt allt förakt; Teg, fast folket
Honom hädde. För wår högfärd, prål och prackt De
med smålek Honom klädde. Då wår tunga pladdra
lyster, Står Han som ett lam helt tyster ::

6. Tänk om på Gethsemane, Sen hur Han af
sorg måstj bäswa; Sen hur syndens dom och we
Will hans själ liksom förqwaswa; Sen hur Han,
som hjälpen sänder, Beder med uppräcta händer ::

7. O, hwad grymt och grusligt mord, Som på
Jesus är bedrifwet, Fast Han sade ej ett ord, Då

hans lött blef sönderriswet, Deras hat sig dock ej wände, Men sig mer till grymhet tände :::

8. Ack, de blygdes icke, de, I hans helga anlet spotta, Och, fastän de singo se, Då hans kropp de mände blotta, Att Han war så grymt hudslängder, Blef Han dock på korset hängder :::

9. Men när jag nu hör och ser, Huru tåligt Jesus lider Och så kärligt för mig ber, Hjertat mitt sin fröjd utsprider, Ty jag wet, att Jesu hjerta led för mig all dödens smärta :::

10. Dyre Jesu, lär mig tro Ordet om ditt kors det swära; Låt mig sinna hjertans ro I din döb för synder våra; Låt mig i min själ erfara, Att du will min Jesus vara :::

11. Jesu, du som offrad blef, Andans kraft af nåd förlåna. Låt mig ur ditt sidoref Hemta hwad till lif månd' tjena; Hjelp mig fast derpå förtrösta, Att jag är din återlösta :::

12. Låt ditt ord i hjertat gro Och nu lifwets frukter bära. Jesu, wärdes hos mig bo, Låt mig ingenting försära. Låt mig blodets kraft åtnjuta Och mig i din famn insluta :::

13. Du som sjunger denna sång Och om Jesu döb får höra, Säg, kan ej hans själatwång Dig till esterlanka röra? Kan du se på all hans smärta Och ej Honom ge ditt hjerta :::

14. Den som blott i stillhet will På hans döb och strimmor tänka, Honom flyter nåden till, Som kan hjertat ändtligt sänka Uti fattigdomens dalar, Der Gud sjelf med själen talar :::

Mel.: O syndig man, som etc.

85. **S**wem gjorde dig, Guds Lam, så mycken möda? Hwarföre lät du dig så

nesligt döda? Hvem älskar du, att du så gerna döer?
Männ' för min skull du allt så gerna gör?

2. Är det för mig, som du ditt blod lät rinna
Och för en träl en sådan kärlek brinna? Är jag väl
skuld, att du, Guds milda Lam, Bland mördare blef
hängd på korsets stam?

3. Är det min skull, att du så dömd är blif-
wen Och för min synd af Gud så öfvergifwen?
Männ' jag är skuld, att du så smaka fick Guds wre-
des kalk, då du i döden gick?

4. Jo, jag är skuld, med mina synder leda, Att
du måst dö och utstå sådan sweda. Jag hade sjelf
bort smaka dödens döb; Men du gick fram och led
för mig all nöd.

5. All werldens synd och straff du på dig tagit;
Med tålmod du lagens stränghet dragit. Du dö-
ljer all din gudoms herrlighet Och sänker dig uti all
uselhet.

6. Du glömmet dig och ber för arma själar;
Du willigt döer till tröst för dödens trälar. Du lidit
ondt, att jag må njuta godt Och så till stänks en
salig barnalott.

7. Men männ' jag har den dyra nåd rätt aktat
Och väl betänkt, hvarföre du wardt slagad? Ad
nej, jag har i synden farit fram Och icke tänkt på
dig, Guds milda Lam.

8. Du kom mig i mitt syndalopp till möte; Du
tog mig upp uti ditt kärleksföte. Din nådeshand
mig fram till korsset drog; I trone såg jag dig, som
för mig dog.

9. Min Jesu, hjälp, att jag allt mer må känna,
Hur vredens eld dig månd' för min skull bränna,
Att jag från synd och döb må wara fri Och i ditt
land till nåd upptagen bli.

10. För all din nåd, för all din nöd och smärta Du enbäst ber: min son, gif mig ditt hjerta. Det ger jag dig; göm det i dina sår, Der det nytt lif och ewig helsa får.

11. Åh, tack Guds Lam, som mig till dig har dragit Och mig af nåd uti ditt blod rentwagit. Haf ewigt tack, min dyre Frälsare, Att du har löst en fattig syndare.

Met.: O Jesu, full af nåd etc.

86. Tack, Jesu, som mig har från dödens död förlossat, Då du all syndens dom och straff uppå dig bar; Tack, dyre Jesu, att du ormens hufwud krossat, Då du i nöd och död dig sjelf utgifwit har.

2. Du dyrt betala måst, hwad jag mot lagen brutit, När du för själaångst har badat uti blod. Den dyra sasten har på jorden nederslutit. Min synd blef så försont, min sak du gjorde god.

3. Jag måste blygas, att du blef ostydbigt slagen Uti mitt ställe, som har så försyndat mig. Du intet ondt har gjort; ty du fullgjorde lagen; Men allt det onda, som jag gjort, du tog på dig.

4. Du led alltså mitt straff, du dog uti mitt ställe. Tack, milde Jesu, som den nåden mig har gjort. Ditt kors, ditt blod och död nu för min lösen gälle! Jag will ej weta mer, se'n jag den glädjen sport.

5. Jag wille wäl, min wän, dig kunna rätt omfatta Med trones starka hand; men jag ej sjelf förmår, Om du ej lär mig tro och stärker hjertat matta Och låter mig se dig, helt full med blod och sår.

6. Åh, wisa dig för mig uti din ångst och smär-

ta, Uti din marterbild och fargade gestalt; Och när jag får dig se, så intag du mitt hjerta, Att jag utväljer dig, min Jesu, framsför allt.

7. Åt, låt det dyra blod, som du för mig låt rinna, Nu flyta strömmis i mitt arma hjerta in; Låt trones eld och ljus uti mitt hjerta brinna; Låt kännas i min själ ny kraft af blodet din.

8. Låt dina böpna sår bli mina helfobrunnar, Der själen tvättas ren hwar stund och hwar minut. Ditt dyra ord för mig all salighet förkunnar. Styrk mig att tro på dig intill min lefnads slut.

9. Jag ser dig an för min, o Jesu, genom tron; Jag ser min sällhetsstrud i dina sår, ditt blod; Jag ser uppå ditt kors, min dyra lifswets krona; Jag ser min rikedom uti din kärleksflod.

10. Jag ser mitt nådawal i din uppstungna sida, Uti din döb du mig till lifs utkorat har; Jag finner kraftig tröst utaf ditt anlet' blida; Min högsta glädje är det kors, du för mig har.

11. Min köpta själ nu har sin ro och hwila funnit, Min Jesu, wid ditt bröst och i din nådesfamn. Jag nu försänker mig i blodet, som har runnit, Hwarmed antednadt är i lifswets bok mitt namn.

12. Du är allena wärd att taga pris och ära; Ty du war dödad och har köpt oss med ditt blod. Wi skole dig och tacksamt ewigt lof hembära För all din nöd och döb, som du för oss utstod.

MeL.: Jesus allt mitt goda är etc.

87. **J**esu kors är godt för allt, Derpå jag min sällhet bygger, Derpå jag mitt bo utvalt; Ty den orten är mest trygger. Den som deraf blott beror, Slipper synda, ty han tror.

2. Jesu blod försoning är För allt det, som blif-

mit feladt. Den, som sjuka hjertat bär Fram till
Jesus, får det heladt; Han drar aldrig saken ut,
Utan gör ett flyndsamt slut.

3. Jesu sår en källa är, Der en törstig själ får
lifa, Och på den som nödställd är Kunna de sin kraft
bewisa. Aldrig kan den bli fördömd, Som i Jesu
sår är gömd.

4. Jesu döb ger ewigt lif, Utom Honom är man
dödder. Innan syndarn ropar: gif! Fadrens hjerta
kärligt blöder. Frälsaren ser allrahelst, Att en syn-
dare blir frälst.

5. Jesu ångst ger frid och tröst, Han led näp-
sten i vårt ställe; Ingen sorg nu mer vårt bröst
Ångsle, ej wi modet fälle! Inom Jesu kärleksborg
Är man fri från oro, sorg.

6. Jesu of är lust och lätt; Ty stall ingen här
försmätta. Ingen, som förtröstar rätt, Sig med
swaghet kan ursätta. Den, som Jesus hörer till,
Gör med lust hwad Herren will.

7. Jesu sida fristad är, Dit man alltid lyckligt
löper, Och så länge man är der Lifwets bröd för
intet köper; Men om man går bort, ad, då, Kan
man snart en lindpust få.

8. Jesu twång är högsta lust, Hans behag är
ljufsta nöje, Den, som menar det är pust, Oförfa-
renhet blott röje. Af allt hjerta älskar jag Alfarns
ljufwa kärlekslag.

9. Jesus är mitt alltihop, Han är all min wis-
het worden. Ifrån Abels händerop Min rättfär-
dighet på jorden. Han är all min helgelse Och för-
löfning från allt we.

10. Stäckars den, som vågar på Bygga bredwid
denna grunden. Glsfängdt trä och hö och strå. I

den rätta präfwostunden Får man se, hwem säkraft bor, Den som werkar eller tror.

Met.: Min Frälsare, hwad etc.

88. **A**ck, englar, stulen eder nu, Och djefwul, råds och bäfwa du, Nu tar ditt rife ända. Nu hör du, sol, dig klåda swart Och himlar all ej weta, hwart I stolen eder wända! Si jord, Det mord, Man här öfwar, Det beröfwar Honom lifwet, Genom hwilken allt är blifwet.

2. Ack, sjelfwa bergen brista nu. Förlåten remaind midt itu, Och all natur försträdes. Ho kan wäl ensam orörd bli, Ho städar riktigt in hårt, Och ej till wördnad wädes? Min själ, Märkt wäl, Synder dina Öddens pina Här ädragit Honom, som sig dem påtagit.

3. Hur har man dig handterat hårdt? Hur är ditt hufwud, Jesu, sårt? Hur är det sönderstunget? Din kärlek har man illa lönt; Ditt hufwud så med törne krönt, Att blodet är utsprunget. Af slag Och drag Är det såradt, Genomborradt. Till wanära Får det törnekrona bära.

4. Ditt ansigte så blidt och huldt Af blod och spott är öfwerfullt, Af mången kindpust swullet. Det, att din mun har hjelp och tröst Meddelat månet ängsladt bröst, Med slag blir wedergullet. Af we Och spe Har det bleknat; Der står tecknad, Hwad för smärta Du än känner i ditt hjerta.

5. Med sträck jag ser din helga kropp Först hufwudflängd, sedan spikad opp, Rätt grufweligen mördad, Förbannad, korsfäst, hängd på träd, Till syndaoffer gjord, dermed Wår synd blef dig påbördad; Ack, själ, Se wäl, Hwilken wända Måst utstånda Lifwets Herre För din' synder, förre, smärre.

6. De händer, många ha medbett Lif, helsa, kraft och hwad dem felt, Nu har man dem dock slagit Med spikar uppå korset fast, De bära nu, sig sjelf till last, Den skuld du på dig tagit. Du bär Det här Verldens synder. Aet, hwad tyngder, Last och börd, Som dig trycka, qwälja, mörda.

7. Din fot, som gått sig trött för mig Och ofta låtit sára sig, Man också genomborrar, Du gått för mig så tunga fjät, Hur skall jag tacka dig för det? Jag will med mina tårar Dem två, Och så kyssa, ära, Samt begära För dem ligga Att om nåde städse tigga.

8. Se'n du stått ut all sådan nöd Och uppå korset blifwit dödd, Bespottad, qwalb och sårad, Du får dock ännu här ett sår, Ditt hjerta, dödt, en dödd än får, Af spjutet genomborrad. Den flod Af blod, Dädan rinner, Att mig winner Lif och helsa, Ja, månd' mig för ewigt frälssa.

9. Din själ utstod än större qwal, Som led för synder utan tal Det straff, som dem tillhörde. Aet, afgrundseldens bittra glödd Och ångsten af en ewig dödd Dig ned i djupet förde. För mig Du dig Gaf i döden, Själänden, O, hwad wända Du för mig har måst utstånda.

10. Hwad häpenhet, hwad kamp och strid, När själen ängslas så derwid, Att blodet sig utträngde. Hwad ewigt we som på dig låg, När du dig öfvergiftwen såg, Der du på korset hängde, Tills du Det nu Af den nöden Uti döden Sift affomnat Och wår salighet fullkomnat.

11. Pris ware dig, o Jehova, Som mast och ej blott menniska För våra synder blifwit! Dig lofwe helgonen i höjd Och här hwar syndare med fröjd, Att du ditt lif utgifwit. Förnöjd Och böjd Jag

nedfalle Och åfalle. Dig jag prisar, Dig, som öf
 sif nåd bewisar.

12. Krön, krönta hufwud, mig med fröjd, Gör,
 blefa anlet, mig nu böjd. Mig, öppna samn, du
 tage! Fastspikta fötter, följn mig. Uppstungna sida,
 öppna dig. Blodstänkta hjertat drage Nu mig Till
 dig, Att jag brinner Städs och sinner Kraft och kän-
 ning Af ditt blod, min lösepenning.

Mel.: Förblindade werld etc.

89. **S**å är nu fullbragdt, Med segrande makt,
 Det heliga råd, Som månde befä-
 stas Af kärlet och nåd, Att Frälsaren skall I tiden
 korsfästas, Att hjälpa vårt fall.

2. Min wän, hwit och röd, Du hänger nu döb;
 Se, kroppen är stel, Ej någon lem worden Af gif-
 lande hel; Så har du din tid Tillbringat på jor-
 den I plågor och strid.

3. Ho är då så kär, Som, Jesu, du är? O, Fräl-
 sare god, Du låtit utströmma Ditt dyrbara blod.
 Att lösa wår själ Du låtit dig döma Och pinas
 ihjäl.

4. Det steddde för mig; Ty tackar jag dig Och
 tysser de sår, Som du för mitt bästa På korsset
 undfår. Din Ande mig styr, Mitt hjerta att fästa
 Wid blods nåden dyr.

5. Jag ligger här ner För korsset och ber Att
 barnsligt få tro; Att blott i din sida Få tillflykt
 och ro. Försäkra mig om, Att du welat strida Och
 draga min dom.

6. Åh, öppna mitt bröst Och gif mig den tröst,
 Att du för min skull Af gruswelig smärta Och smä-
 lel war full. Ja, låt nu ditt blod Bestänka mitt
 hjerta Och lifwa mitt mod.

7. Väck werldenes barn Ur vtrones garn, Låt nådenes hand De torkade benen Uppresa ur sand. Gif anda och kraft. Låt fruktlösa grenen Af stammen få saft.

8. Du fordrar ej mer, An att, när man ser, Det fattas öf tro, Wi låta öf stänka Lif, halsa och ro. För intet allt gifs, Får hjertat du stänka Med blodet till life.

9. Tack, dyraste Lam, Som fritt trädde fram Och offrade opp Min synd i din dyra Och heliga tross. Gif nådenes pant, Som hjertat kan styra, Att tro det är sannt.

10. Härefter skall bli Min theologi, Så fattig jag är, Ensaldigt förtrösta På Frälsaren kär. Jag mig nu anser För hans återlösta; Jag wet intet mer.

11. Låt fienden då I wapen framgå; Låt afgrundens träl I trotsande rasa Och harmas ihjäl; Jag är utan sorg, Behöfwer ej fasa, Ty Gud är min borg.

Mel.: Den som frister är etc.

90. **N**å, se menniskan, o själ, Hur Han är hudslängder; Hur Han för dig, syndaträl, Blir på korset hängder! Se den menstkan, Jesus Christ, Utstår all din plåga. Se, Han bär din syndabrist Under vredens låga.

2. Se, hwad qual det kosta må Synden att försona; Jesus will i döden gå Dig från nöd att stona. Fast du med ditt öfvermod Gjorde Jesus qwida, Slipper du dock för hans blod Straffet till att lida.

3. Se, den menstowännen kär, Som uppsyllde lagen. Se, den stönaste Han är, Fast Han hårdt

blef slagen. Se hwad strimmor, se hwad blod På hans dyra leder, Se hans dyra nådesflod Flyter till dig neder.

4. Laga nu att Jesus wår, Som blef törnefrönter, Må för all sin möda swår Af dig wäl bli lönter. Han af Judas blir försmädd, Gäck med honom drifwes, Han med purpur blir beklädd, Rör i handen gifwes.

5. Se, o menniska, och hör, Du nu slipper döden. Du har lif; ty Jesus dörr. Du är frälst ur nöden. Se, du och förlossad är Ifrån synder alla; Se, du bör den wännen kär Straxt till fota falla.

6. Se, Han will ej hafwa mer För sin nöd och möda, Än att du dig sänker ner I hans blodsfår röda; Tar med trone straxt emot Hans förtjenst och pina. Ty Han gjorde giltig bot Här för synder dina.

7. Hjelp mig ge dig, Jesu, då Hjertat mitt det arma, Du det ewigt hafwa må. Dig af nåd förbarma Öfwer mig, mig usla mull, Att jag blir förenad Med dig, som är kärleksfull Och i blodet renad.

MeL.: Så stön lyser den etc.

91. **A** se, jag, arma stoft och mull, Är icke köpt med silfwer, gull; Se, Jesus mig förlossat Med blodet, som Han rinna lät, Han löste mig ur satans nät, Han ormens hufwud krossat. Jesu hand Som en brand Mig har dragit Och uttagit Utur nöden, Att jag nu kan slippa glöden.

2. Min Jesu, som för mig blef dödd, Låt all din ångst och själanöd Stå ständigt för mitt hjerta; Låt mig jemt minnas dina sår, Hwad jag gör, och hwar jag går. Ät, låt din dyra smärta Röra

mig, Att jag dig Ståds må ära Och begära Hos dig blifwa. Låt ej något bort mig drifwa.

3. Slit sönder alla satans garn. Åh, gör mig till ett fattigt barn; Låt mig om nåd blott tigga. Jag utan dig ej lefwa kan, Åh, föd min själ, min Gud och man Och låt mig alltid ligga Wid ditt bröst. Gif mig tröst Af din pina. Synder mina Du astwätte Och min arma själ du mätte!

4. Utaf den dödd du månd' utstå, Låt, Jesu, mig ny kraft undfå, Dig hela hjertat gifwa, Att jag det aldrig tar igen, Men har dig ewigt till min wän; Åh, Jesu, mig upplifwa. Låt ditt blod Ge mig mod Att framträda Och mig gläda Af din plåga Och i trone på dig wåga.

5. Du har mig köpt, jag är din slaf; Jag tje- nar dig intill min graf Med hjertans högsta nöje. Jag tackar dig, att jag nu will Och får dig ewigt höra till. Du mer och mer mig böje, Att jag går I ditt spår. Wårdes gifwa Kraft att riswa Till mig riket, Som i fröjd ej har sin life.

6. Min ande stärf med nåden din; Gif himmelsk kraft i själen in Wid korset jemt att blifwa. Din frid och fröjd i mig ingjut, Din hwila i mitt hjer- ta njut; Hjelp mig i trone klifwa Till dig opp. Låt min kropp Bli ditt tempel. Andans stämpel I mig prägla Och mig med din dödd besegla.

Met.: Sion tlagar med stor etc.

92. Åh, hwad är, som här jag stådar, O min Jesu, hwad är det? Syndare du huldt benådar, I det du dig straffas låt. O, hwad ger det mig för fröjd, När jag ligger neder- böjd Wid ditt kors, der du affomnar Och min sa- lighet fullkomnar?

2. Jag omfamnar, lysser, gömmer I min själ din marterbild, Dina sår och purpurströmmar Och

din döb, o Jesu mild. Af, hur kan man din åtrå,
Törst och hunger rätt förstå, Den du har till våra
själar, När för dem så hårdt du trålar?

3. Hela derför mig, min helsa, Genom dina
djupa sår. Låt den swära döb mig frälsa, Som
du här för mig utstår. Låt ditt kors och all din
nöd Bli min själatröst och stöd. Med ditt blod du
mig bestänke Och min synd i hafwet sänke.

4. Dina blodsfår djupt du strifwe, Jesu, i mitt
hjertas grund, Att de ej färgättna blifwe. Och för-
klara dig hwar stund I min själ, min Herre stor
Och min stätt, der hjertat bor. Styrk mig, att jag
ej blir trötter Tigga nåd wid dina fötter.

5. Låt mig dig, korsfästän, hedra Och upphöja
bäst jag wet; Men mig sjelf derwid förnedra I den
första bömjukhet. Ståda mig, min Frälserman,
Från ditt kors med nåde an. Säg det ordet åt mitt
hjerta: Du har del uti min smärta.

Om Jesu Blod.

Met.: O, Jesu, min fröjd etc.

93. **W**in Frälsare god, Jag ber om ditt
blod, Räck till mig din sida, att
jag af den slob, Som dådan nedrinne, En styrka
nu finner I hjerta och mod; Att ur dina sår Jag
törsten får släcka Och mig weberqwicka, Att hwarest
jag går, Jag röner en kraft Af nådenes saft Och
utaf den pina För synderna mina, Du nådigt har
haft, Och jemväl af lusten, Som följer den musten
Och himmelsta saft.

2. Ur nådenes brunn Låt, Jesu, hwar stund Ditt
blod nederflyta i själenes grund, Att det mig må
böja Och hjerligt förnöja, Samt fylla min mun
Med glädje och tröst Och rentwå mitt hjerta Från

syndenes smärta Och lisa mitt bröst Från otroues tvång. Ja, låt det en gång Så öfwer mig flyta, Att det må rätt bryta Min owilja wrång. Med kraft mig bewäpna, Att jag ej må häpna För siender mång'.

3. Den nåden mig stänt, Mitt hjerta beslänt Med stänkelseblodet och synderna dränt Uti detta hafwet; När du dem begrafwit, Gj mer på dem tänk. I blodsnåden dyr Mitt hjerta besäfta. Act, Frälsare bästa, Regera och styr Mitt hjertas begär, Att hafwa dig kär, Att till dig mig tränga Och blott wid dig hänga, Så usel jag är. Ditt blod mig nu rene, Mig med dig förene Och twage mig står.

4. Påminn mig din döb Och blodswetten röd, Din blodskraft nu gifwe mig del i din döb. Din sårs lösepennig I kraft och i känning Nu blifwe mitt stöd. De tårar du fällt, Mitt hjerta ock röre, Det brinnande göre, Som war det försmält. Låt mig ej bli snärd Af otro och slärd. Mot synden och döden, Mot wreden och nöden, Mot satan och werld, Du ware mitt fäste Och sären mitt näste Och blodet mitt swärd!

Met.: Förnustets usla trälar etc.

94. **W**årt hjerta är wäl ringa; Dock står det ej att tvinga Och under lyd- nad bringa, Fast hela jordens tyngd och makt Uppå det bleswe lagdt :: Gj hjälper eldens låga, Gj stormilens förmåga, Och ej kan wattnet dåga, Att bringa det i annat stid, An det i Udam stid :: Fast Moses med sin hammar Det stundom slår och kramar, Dock förr än han wäl slutat har, Så är det som det war :: Ett enda medel finnes, Hwarmed det öfwerwinnes: Af Jesu blod det smälter strax Liksom det mjuka war.

2. Deß makt är öfwer alla, Det väcker döda, falla, Upprättar dem, som falla, Deß värde är så dyrt och stort, Som städs Guds barn förspört :: Se, alla helgons tunga, De äldsta och de unga, Om blodet, blodet, sjunga. De värda endast Lammet's blod, Som lösepenning god :: Hwi skall då ej på jorden Det klinga samma orden? Haf ewigt lof, o Frälsare, Som köpt öf syndare :: Ditt blod öf wederqwicke, Mordengelen försträcke. Ja, låt hwar dag din Anda god Förklara öf ditt blod!

Met.: Fröjda dig, du Christi etc.

95. Jag värdar Jesu blod, Min enda re-
ningsflod, Som syndasmittor tvättar,
Beträngda hjertan lättar, Som läker samwetsfären
Och samlar spridda fären.

2. O, stora salighet, Som ingen statta wet, Än
blott ett nödstäldt hjerta, Som smafat syndens
smärta; Men frid och sällhet wunnit I blodet, som
har runnit.

3. Nu denna sällhetsflod Uppfristar själ och mod.
När blodet rätt får verka, Så kan det hjertat stärka.
Här är den brunn och källa, Som allt tillfreds kan
ställas.

4. Jag kysser dina sår, Af dem jag friden sår;
Ä dessa fem fristäder Så glad min själ inträder.
Här är mig godt att wara, Här fruktas jag ej
fara.

5. I stoftet jag dig ber, Att du din nåd mig
ger Att jemt wid korset ligga Och der om blodet
tigga. Du will ju alla frälsa Och gifwa kraft och
helsa.

6. Ad, låt den dyra kraft, Som är i blodets
saft, Mitt hjerta städs upplifwa, Tröst, ro och hug-
nad gifwa, Så skall i himlagamman Wi prisas det
tillsamman.

Mel.: Swarthän skall jag dock etc.

96. **A**h, Jesu, ingen frid Jag finner någon
tid, Förrän ditt kärlekshjerta, Ditt
blod, din dödd och smärta, Mig så bekanta blifwa,
Att de din frid mig gifwa.

2. Ah, mig så till dig drag, Att icke natt, ej dag
Min själ kan återwända Att suckar till dig sända;
Till deß att såren röda Ge lif åt hjertat döda.

3. Med sorg jag ser min brist; Men wet och
tror helt wikt, Ej annat bördan lättar, Min törst
och hunger mättar Och rätt förnöjer modet, An
Frälsaren och blodet.

4. Min synd wäl smärta ger; Men tusen gån-
ger mer Bedröfwar mig den saken, Att jag ej kän-
ner smaken Och röner rätta krasten Utaf ditt blod,
den fasten.

5. Ditt blod ger själen ro, När hon på dig
kan tro; Det henne så intager Och till din kärlet
drager, Att förr hon allt will lida An uti synden
bida.

6. Ly styrk, o Jesu god, Min tro så med ditt
blod, Att det på nytt mig föder Och syndawälde
döder, Till helgelse mig drifwer Och salighet mig
gifwer.

7. Låt bli min skatt och del Att dig så ega
hel Och helt din åter wara, Samt blodets kraft
ersara, I dig städs leswa nöjder, En syndare, men
bäjder.

8. Twå, Jesu, hjertat mitt Wäl rent i blo-
det ditt, Att jag min tro kan trygga Och all min
frälsning bygga På blodet du utöste, Då du min själ
förlöste.

Om Jesu Uppståndelse.

Mel.: Upp, min tunga etc.

97. Fröjd i höjden, Så att fröjden Genljub
ger i werlden all. Lof på jorden.
Iubelorden Få i himlen återfall. Fröjdens bjuren
Och naturen, Botadt är nu Adams fall.

2. Se vår borgen, Som i sorgen För vår skull
är blifwen dödd, Ur uppstånden Och har wänden
Bytt i fröjd till öfwerflöd. Han har wunnit, Må-
let hunnit Att oß hjelpa ur vår nöd.

3. Det bekräftar, Dödens käftar wara sönder-
risna wift. Wreden stillad, Och att gillad Wår
försoning är, och sist Att all skulden Fullt är gulden;
Ty uppstånden är wår Christ.

4. Uti nöden, Genom döden Gid Han med be-
wäpnad hand; Der Han mötte Och nedstötte Fien-
den i eget land. Sjefwa satan, Leviatan, Med sin
här Han satt i band.

5. Saul slog tusen, Men mång' tusen Sinom
tusen David slog. Prisom maktén, Skådom prak-
ten, Hwarmed Han till fånga tog Förstadbömen. Act,
berömmen Hjelten wår, som nu uppstod.

6. Gamla, unga Må lossjunga, Ty wår dyre
Frälsare Nu har skaffat Bort allt straffet, Dom och
all förbannelse. Nu tillgiften, När handskriften Han
tog bort, oß Gud will ge.

7. Friden wunnen, Nåden funnen, Lifwet stänkt
och Andans pant. Heligheten, Saligheten, Ja, all
herrlighet försannt! Färdig skuden, Köpt är bruden,
Märkom detta budskap grannt!

8. Oß då skynden Att ur synden Uppstå och ur
fängslet gå; Denna dagen Han är slagen, Som oß

lade ofet på. Stragt på stunden Från asgrunden,
Bröder, låtom of uppstå!

9. Sjungen psalmer, Bären palmer Wårom
Gudi Jehova, Som nu eger Herrlig seger Öfwer
wåldigheterna. Draken krossat, Of förlossat Har
Han ju, halleluja!

10. Herre störste, Lifwets förste, Du uppståndne
Jesús kär. Segerhjelte, Spänn ditt bälte Och träd
fram i ära här. Hela werlden För wålfärden Dig
ett ewigt lof hembär!

Om Jesu Himmelsfärd.

Mel.: Lam, lam, o, lam etc.

68. Land, land, o land :: Se Herrens hand
Är nu uträckt Och hafwer :: dig be-
täckt. Sjal, själ, o själ, hwad båd :: Af nåd,
Hwad tröst och fred Dig sändes ned Från nådens
stol :: Rättfärdighetens sol ::

2. Wårt Lam, Lam, Lam :: Som hän och stam
Djupt nederböjt, Har nu sig :: så upphöjt. Ack,
hör Gud, Gud, vår Gud :: Din brud, Den du
med nöd, Med blod och dödd Förwärfwat dig ::
Deröfwer gläder sig ::

3. Tröst, tröst, ja tröst :: Beklämda bröst. Att
nu vår vän Är Gud i :: himmelen. Att i hans
gudoms stöt :: Så söt, Så huld och kär En bro-
der är, Som haf och land :: Styr med allsmåttig
hand ::

4. Sjal, själ, ack, själ :: Betänk likwål Hwad
salighet Dig Jesus :: har beredt; Men märk hur
swårt, swårt, swårt :: Och hårdt Med blod och nöd,
Med kors och dödd, Han ock förtjent :: Det dig nu
blir förlänt ::

5. Se Han, Han, Han ;; Af kärlek brann Och
brinner än Att lösa ;; dig igen. Han gerna vill,
vill, vill ;; Nu till Din nödorst se Och hjelp dig
ge, Allenast lät ;; Du Honom göra det ;;

6. Se, se, ad, se ;; O, Frälsare, Uti din fröjd
Med på oss ;; af din höjd. Ad, stänk och gif, gif,
gif ;; Oß lif Deras, att du Ståds lesver nu, Och
sänd oss kraft ;; Af segren, som du haft ;;

7. Ditt blod, ditt blod ;; Den nådeslod, Som
ewigt går Ur dina ;; helga sår, Den nedersände
du ;; Nu, nu, Att den tar in Vår håg och
sinn', Gör själen böjd ;; Och fyller oss med fröjd ;;

8. Kraft, kraft, ja, kraft ;; Af nådens saft, Den
låte du Oß alla ;; känna nu. I nåde tag, tag,
tag ;; Hvar dag Oß i ditt hägn. Sänd dagg
och regn Ur Sions brunn ;; Ner i vår själ hvar
stund ;;

9. Ad, bed, bed, bed ;; För oss om fred, Vår
synd förlåt, Säg: käre ;; Fader lät, Det stå, ditt
träd, träd, träd ;; Jag det Med omsorg all An
stöta stall. Nåd rope än ;; Ditt blod i him-
melen ;;

10. Vår, vår, ad, vår ;; Vår herde lär,
Sköt än din hjord Med nåd och ;; allmattsord. O
Jesu, gjut, gjut, gjut ;; Nu ut Din Anda på Oß,
hö och strå Och värdes ge ;; Allt fött din smör-
jelse ;;

11. Du stall, du stall ;; Till fotapall Din sien-
de För dina ;; fötter se. Nu stola wi, wi, wi ;;
Ock bli De fosterfår, Som är från år I salighet ;;
Med dig så gå i bet ;;

12. Tag lof, tag lof ;; Lam, i ditt hof Och
gudomsprakt. Tag ära ;; kraft och makt. Gå nu
vår fröjd, fröjd, fröjd ;; I höjd. Haf tack och

pris På englamis Utaf vårt ljud :: Du konung
och vår Gud ::

Om den oförstylda Nåden.

Mel.: Sit, o Jesu, samloms etc.

99. **S**örset är den pelare, Swartill nåden
lägger grunden. Den, som blir rätt
syndare Och kan tro i samma stunden, Blir straxt
hulpen från all wåde; Ty det sker af blotta nåde ::

2. Den som många böcker läst, Nog förfarit,
mycket strifwit; En som här, wid bladen fäst, Dömd
från lif och ära blifwit, Skola, lika usla både, Föl-
jas åt att be om nåde ::

3. Den, som mer än tjugu år Under Moses aga
sutit Och mång' bitter bättringstår Uppå magra kin-
der gjutit, Måste i sin otro lida, Röfswarn frälsas
wid hans sida ::

4. Egen engla-ärbarhet, Som för syndens ut-
brott fasat, Och den största gudlöshet, Som i syn-
den hejdlöst rasat, Måste, för att frälsning winna,
Samma nåd hos Jesus finna ::

5. Den, som sökt uppå allt wis Fri från synda-
wäldet blifwa Och stått ut de samwetsris, Som
sjelfkloka förestrifwa, Måste, se'n han tröttnat löpa,
Nåd som nåd för intet köpa ::

6. Den, som så med wert som ord Sig på Her-
rens barn försyndat, Den, som Jesu klena hjord
Mången förmån har tillstyndat, Måste inför Her-
ren ligga Och om samma nåd blott tigga ::

7. Den, som Gud och salighet Ester menstotan-
tar mäter Och i egen sjelfklohet Ordets måttstoc-
kelt förgäter, För att frälsas ur sin wåda Måste
låta ordet råda ::

8. Den, som känt sin fattigdom Och ur synden blifwit waken, Men will se sig mera tom, Mera fattig, arm och naken, Och ej straxt på blodet tänker, Glömmet, att Gud nåden skänker :::

9. Den, som sett Guds herrlighet, Men afwikit ifrån polen Och nu i sin uselhet Ej går fram till nådastolen, D, hur fåfängt han sig plågar, Då han icke fram sig wågar :::

10. Icke rikdom, fattigdom, Hwarken wilja eller löpa, Hwarken det att wara from, Eller söka, werka, löpa, Kan förwärfwa själen prydnad, Det kan endast Sonens lydnad :::

11. Grunden är till fullo lagd, Gud kan alla fritt benåda. Den, som icke är försagd, Icke låter otron råda, Men om nåd är helt förlägen, Träffar uppå rätta wägen :::

12. Salig den som straxt går fram Och på korset lösen wågar Och allena med Guds Lam Sig i denna sak befrågar, Den af Sonen frigjord blifwit Och blott tror; ty det är strifwit :::

MeL.: Loffjunger, loffjunger etc.

100. **M**å, säll är den själ, hwilkens synd är tillgifwen. Säll den, hwilkens skuldbof är platt sönderrifwen. Säll den, som har fått utaf Lammet på thronen Och wet, att han fått den allmänna pardonen.

2. Se den som har blifwit rentwagen i blodet, Han wet, hur osägligt det upplifwar modet; Man tysser ånyo de såren och ärren Uppå den korsfästade Guden och Herren.

3. Man kan uti ewighet aldrig bli trötter Att tyssa Guds Lams genomborrade fötter; Man wet

ntet mått, och man wänder ej åter, Ty hjertat det
brister i glädje och gråter.

4. Jag will icke glömma den sårade handen,
Som strifwer miggerningen upp uti sanden. Man
undkommer lyckligt de klagande parter, Då man haf-
wer del i hans pina och marter.

5. Ditt blod, du marterade Judarnas konung,
Ditt namn är dock bättre än sötaste honung. Ett
armt och ett utfattigt syndarehjerter, Det har dock
osägeligt godt af din smärta.

6. Mitt Lam, se här slipper du tränga och tru-
ga, Och man har ej nödigt att krusa och ljuga, Så
ofta du fallar, man wet hwad du menar, Man lem-
nar dig hjertat, du pröfwar och renar.

7. Den wäg, der ej dårar behöfwa gå willa,
Der stöta de wisa och kloka sig illa. Den något
will kunna och wara och weta, Han träffar dock in-
tet, ehur han må leta.

8. O Fader, din' tankar de äro så djupa. Den
stenen, hwarpå de förnumstiga stupa, Der ha de en-
faldiga lifwet att taga. Ja, Fader, så har du be-
hagat att laga.

9. Wid fem de Jerusalems borgares brunnar,
Allenast här komma rätt törstiga munnar, Skall in-
tet af nåd eller salighet fela; Ty Lammet är offradt
för synderna. Sela.

Om den sanna och lefwande Iron.

Met.: Git all den blod, som etc.

101. **D** Jesu, wärdes nåd mig sända, Att
se din sanning klar och ren. Låt
Andan i min själ upptända Sitt klara ljus och
nådesten. Ack, lär mig hwad det är att tro. Låt

mig ej med den fräcka werlden Bedragas af inbillningsflården, Som ej ger kraft och själaro.

2. De blinda själar sig inbilla, Att de ha tron af rätta slag Och ståda än i drömmens willa Sin döda tro med sjelfbehag, När de wäl ur den helga Skrift En riktig kunskap kunna hemta; Men dock med Herren djerfwas stämta Och följa satans råd och drift.

3. Hur mången får man icke ståda, Som drager Christi död och blod Till skydd för synder, som än råda, Till löttslighet och öfwermod. Med hjerta fräckt man faller till, När nådens ord förkunnadt blifwer, Af egentårlek man tillstrifwer Sig nåd och lif, som löttet will.

4. De äro få, som icke mena, Att deras tro är utan fel, Blott därför att de synas rena Utwärtés och ej hafwa del I grofwa lasters utbrott, märkt, Fast syndaroten ej är känder, Och hela själen är bortwänder Från Gud till syndens snöda werk.

5. På fariseiskt wis de trygga Sig wid sin egen usla dygd Och sin rättfärdighet så bygga På egen grund i otrons stygd. Dop, nattward och sin tyrkogång Misbruka de och derpå lita; Men äro döda grifter, hwita Med all sin tro, sin bön och fång.

6. Att hjertat flitt förderf må finna, Gud måste ge upplysning saun Och lära menstän rätt besinna, Det sjelfgjord tro ej hjälpa kan; Men att en rätt och salig tro Är Herrens werk och måste flyta Af nådens fraster, som förbyta Allt syndaqwal i frid och ro.

7. Den förelommande Guds nåde Först fatta må en syndaträl Och wisa honom i hwad wåde Han står dock till sin arma själ; Att han, som för

war hård som sten, Bli nu försträckt och rörd af lagen Samt krossad af de dunderlagen, Som gå igenom merg och ben.

8. När själen då begynner förja Uti en sådan syndanöd, Guds Ande skall tillika börja Bestrassa hennes otro snöd, Att hon ej wördat Jesu blod, Ej tanken wid hans kors har fäst; Men länge öfwerdådigt frestat Den milde Herrens tålmod.

9. Men oc derhos Han henne wisar För alla hennes synder råd, För henne Frälsaren beprisar Och wittnar om hans stora nåd; Att Han har dragit hennes last Och gått för henne uti döden, Samt färdig står att nu ur nöden Uthjelpa henne med all hast.

10. När hon nu ser å ena sidan Förteckningen på sina brott, Men gent emot sin nöd och qwidan En nåd, som allt kan göra godt; Så drages hon till Herren fram, Der hon nu står helt lam, ofärdig Och så till all hans nåd owärdig, Att hon will sjunka ned för fram.

11. Der får hon nu då se och finna, Att egen hjelp ej kan förslå; De falska stöden helt förswinna, Som hon i blindhet litat på. Hon will då som en usel träl Wid Jesu helga fötter ligga Och för hans dyra blod der tigga Om frälsning för sin arma själ.

12. När så en syndare med trängtan Utsträder allt sin själs begär, Då uppgår tron i samma längtan, Som af Guds Andas verkad är. Till Jesus blir då wiljan böjd, Förståndets ljus till hjertat föres, Och hon af blotta nåd då göres Från stulden fri och full med fröjd.

13. Så syndar'n blir rättfärdig, renad. Igenom Jesu blod och sår. Han blir med Honom oc

förenad Och Andans vittnesbörd han får. Han väger till, och Jesus hel Allt mer han fattar i sitt hjerta, Med all hans nåd, hans blod och smärta; Har i hans död fullkomlig del.

14. Med ord och werk han Jesus prisar Allt mer och mer för hwarje dag, Och Jesus sjelf i honom wisar, Att tron kan hålla Herrens lag. Nu följer här på osökt wis Rätt helgelse och kärlekslydnad, Med andra Andans frukters prydnad Till englars lust och Herrens pris.

15. Frid, fröjd och andra goda gåfwor Nu flyta från Guds nådes bröst I sådan själ. Guds rika gåfwor Uppfylla den, med ro och tröst; Ty tron allt mer och mer tilltar. Ju längre hon deri förblifwer, Desz större tillwägt nåden gifwer Och werkar kraftigt alla dar.

16. Den dyre Frälsaren allena Då blifwer själens enda allt. Hans blod är elementet rena, Som hon i Andans ljus utvalt; Deri hon ständigt lefwa will Och gerna annat allt försaka Och aldrig mera se tillbaka Till det, som werlden hörer till.

17. När fienden då ser och finner, Att roswet honom undangått, Begynner han, allt hwad han hinner, Med glöddande och starpa stott Att åter storma själen an, Förstärkt af köttet, werlden arga, Som hjuder till att henne sarga, Om hon ej platt förgöras kan.

18. Men själen börjar mot dem strida I Jesu strids och segers kraft, Hon drager swärdet ur sin stida Och får den seger, Han har haft; Hon hjelten, Herren Zebaoth, Som föregår, i striden följer, Hwars stöld och hjälm då henne höljer För fiendernas wåld och hot.

19. O, dyre Jesu, låt din Anda Nu städs bo i

själen min. Sänd hvar och en ditt ljus tillhanda
 Att pröfwa tron och grunden sin, Om den är äkta
 eller dödd. Låt ingen mer sig sjelf bedraga; Men lär
 öf alla nåd att taga Utur din nådes öfwerflöd.

20. Se till, min Jesus, om mitt hjerta Rätt
 lärt att känna synden stygg; Om det än i sann
 bättringsmärta Med hat till henne wändt sin rygg;
 Om det ser sina bojor fritt, Om det med bön dig
 öfwerhopar Och såsom hjorten träget ropar Om nåd
 att blifwa banden qvitt.

21. Se till och närmare mig pröfwa, Om jag
 i hjertat släppt dig in; Om jag och ser mig städs
 behöfwa En salig kraft af nåden din; Om jag är
 ett nytt kreatur Och wid ditt kors i trone ligger, Om
 nåd och hjälp rätt ödmjukt tigger Mot fienden, som
 går på lur.

22. En sådan tro allena gäller J dig till lif,
 det wet jag wist; Jag usle derför mig framställer,
 Låt se din kraft, du ser min brist. Åh, verka i mig
 sjelf den tro, Hwarmed jag dig må kunna hylla,
 Du will och kan ditt verk uppfylla. Hjelp, Jesu,
 då min själ till ro.

Om Jesu omfattande med Tron.

MeL.: Svar man må nu etc.

102. **M**in äreflädning, dyra strud, Är Chri-
 sti blod och lydnad, Dermed will
 jag bestå för Gud, Den blir min himlapydnad.
 Jag warder i Guds dom ej dömd; Ty skulden är
 betald och glömd, Och jag är fri för ewigt.

2. Mitt skuldbref är på korsets stam, Till sa-
 tans harm, uppslaget. Utaf de spikar, som Guds
 Lam Ha sårat, är nu lagen Till allt des twång och

allt det we borttagen, att jag nu kan se Mig helt förlossad vara.

3. Sin rätta lön har ormen fått, Hans hufvud är nu korsadt. Ty Jesus har i döden gått, Och med sitt blod förlossat. Att satan och med rätta mist, Det wet han sjelf, fast han med list Hos många det förnekar.

4. Nu detta helga rena Lam, Som sig har låtit mördra För själen min på korsets stam, Will jag som Herre värda, Betyga, att hans döb och blod Är öfwer alla statter god Och ewigt för Gud gäller.

5. Och wore werlden, märkt det wäl, An tusen gånger större, Behöfde ingen enda själ förgå, ty se långt större, An all den synd i werlden är, Är den förlofning, hwilken här Wår Löstesman har wunnit.

6. För alla jag betyga må, För Gud och englar kära, Hur jag i himlen will ingå: Anstönt jag kunde bära All trones frukt af nådens saft Och helgas högt i blodets kraft, Will jag derpå ej tänka.

7. Nej, då jag trones sällhet får, Will jag min fromhet glömma Och säga: här en friföpt går Att Lammets blod berömma. Så sjunger fader Abraham Med alla helgon: Lof, Guds Lam! Wi äro alla köpta.

8. Men frågas efter kläder här Will jag frimodigt wisa Min Jesu ostuld ren och står, Mig stänkt till tröst och lisa, När jag från satan bar och blott Kom undan och fick salig lott Bland nådebarren kära.

9. Den stöna strud i hjertat mitt Har Jesu blod förswarat, Gjort mig från syndawäldet qwitt, För lagens of bewarat. All syndalust den twagit af, Min egen fromhet bragt i qwas Och lärt på nåden lesna.

10. Och frågas, hvad jag werkat här, Och hur jag brukat werlden, Jag svarar: Pris ske Jesus kär, Som löste mig från slården Och frihet gaf att göra godt, Samt willigt lida hån och spott, När jag hans namn bekände.

11. Och då jag wiste, att hans blod All synd förmått bortfölja, Så stak jag deraf muntert mod Att lustan icke följa; Fastmer, när synden reste sig, Jag kunde hjertligt glädja mig, Att jag ej måste lyda.

12. Till wällust, högmod, girighet Jag sade i mitt hjerta: För all er kraft och orenhet Har Jesus dött med smärta. Jag för mot er ej plågsam strid; Ty kraft mig gifwer Jesus blid Att hålla er wid korset.

13. Mot allt är Jesu kors och död Min enda styrka worden, Min rening i all syndanöd, Min helgelse på jorden. I tron på Jesus är jag fri Från synden och deß slafveri; Ty Jesus är min Herre.

14. Jag får och sista i himmels höjd Med fri och ledig tunga I ewig, outhärlig fröjd Med alla helgon sjunga: Guds Lam, som för oss slagadt war Och en gång werldens synder bar, Ske pris förutan ända!

Met.: Loffjunger, lofsjunger etc.

103. **M**in Jesus, som himlarnas himlar omfattar, Jag långt mera älskar än jordiska statter. I Jesus mitt nöje jag endast kan finna, Af kärlet till Jesus jag ewigt will brinna.

2. De blodiga sår jag will ewigt berömma, Ur hwilka all sällhet till mig månde strömma. Dit tar jag min tillflykt, i Kristus att lewa. Jag will i hans blodsår mig endast inweswa.

3. Will werlden förfölja och hat till mig bära,
Så will jag dock älska min brudgumme lära. Om
himlen månd' blixtra och dundra och braka, Så går
jag från Jesus dock aldrig tillbaka.

4. Om allt sig i werlden till undergång stidar,
Och jorden förginges för menniskors blickar, Så skall
dock mitt hjerta wid Jesus förblifwa, Från Honom
mig djefwulen aldrig skall drifwa.

5. Ty Jesus Han mättar mitt hungrande hjerta,
Försötmar med glädje all ångest och smärta; Det
wet jag, ty will jag åt Honom mig gifwa Min
Jesus Han ewigt, ja ewigt skall blifwa.

6. Si, Jesus Han kommer hos mig och att gä-
sta, Han will sig i kärlek mig ewigt nu fästa. O
glädje, o kärlek, o herrliga krona, Ho wille för Ho-
nom wäl någonting stona?

7. Till Jesus will jag mina tankar upplysta,
På Honom med rena begärelser sista; Min Jesus
jag endast will älska och ära, Fast jag denna jor-
dista hyddan skall bära.

8. När ögon och hjerta i döden än brista Den
bönen, den sucken må wara min sista, Att Jesus
min Jesus må ewigt förblifwa, Som mig, för sitt
blods stull, nu himlen will gifwa.

MeL.: Loffsjunger, Loffsjunger etc.

104. När, Jesu, du min uti trone är wor-
den, Jag frågar ej mer efter him-
len och jorden, Jag lemnar allt annat och söker det
ena Att tro på min korsfäste Jesus allena.

2. Hans sår och hans strimmor de bli nu min
ära, Dem Han utaf kärlek för mig welat bära;
Der kan jag få nåd, och der will jag mig sänka
Och endast i tron på min Frälsare tänka.

3. Jag aktar nu intet allt buller i werlden, I Jesus jag njuter nu frihet från slården. Hur allting må storma, ja dundra och knalla, Jag skall dock från Jesus tillbaka ej falla.

4. När Jesus i tron sig åt mig welat gifwa, Så kan mig ju ingen från Honom bortdrifwa. Min Jesus mitt hjerta med sig månd' förena, Trots djefwulen, werlden jag hans är allena.

5. Ja, Jesus förnöjer allena mitt hjerta; Hans blodswett fördrifwer all ångest och smärta. Det tror jag förwisso, ty will jag ock statta För sällhet allena att Honom omfatta.

6. Jag märker, hur ljusligt mig Jesus will möta; Ty älskar jag endast min brudgumme söta. O kärlek, o nöje, o ljuswaste lefnad, Ho må icke söka hos Jesus all trefnad?

7. Allt jordenes nöje snart tager en ända; Ty will jag mitt hjerta till himmelen wända. Jag endast will älsta min Frälsare kära Och Honom allena mitt hjerta bestära.

8. När timliga lifwet i döden tar ända, Då will jag min själ till min Jesus uppsända. Ja, Jesus min Jesus skall wara och blifwa; Han skall ock, för sin skull, mig himmelen gifwa.

Mel.: Barmhertige Gud etc.

105. Mitt sargade Lam, Helt uppsylld af
 Stam Och blygsel jag är, När
 jag månd' besinna, Min Frälsare kär, Din kärlek
 till mig, Då synderna mina Du lade på dig.

2. I borgen du gått Och straffet utstått. Till
 döds du dig blödt Och så för min räkning Sjelf
 pliktat och dött; Hwarmed du nu har Gett giltig
 förlifning För mig åt din Far.

3. Jag tackar då dig, Min vän hjertelig För allt öfverflöd Af kärlek du wisat Mig uti din döb. Min sargade man, Ditt namn ware pifadt, Som mig återwann.

4. Tack, dyraste vän, För godheten den, Att huldritt du har Till nåd mig upptagit. Förlorad jag war, Du beoit för mig, I blodet mig twagit, Gjort salig i dig.

5. Min Frälsares hand Har lossat de band, I dem jag måst se Mig satan inweswa; Hwar äro nu de? Den förmån har jag Att nu kunna lefwa Till Jesu behag.

6. Min friade själ Hon mår nu helt wäl. I Frälsares sår Min fristad jag finner, Då samwet tet slår. Hwad nödigt mig är, Alltsammans jag winner Af brudgummen får.

7. Jag är hos min man; Min glädje är Han. Jag är nu förnöjd; Ty aldrig på jorden Finns dyrare fröjd An ligga i famn Hos den, som är warden Min salighets hamn.

8. Mitt hjerta har ro; Ty kan jag nu tro, Att du är mitt Lam, Som dig har utgifwit Och för mig gått fram. Ack, uti din döb Utforad jag blifwit Och frälst af all nöd.

McL.: Loffjungar, Loffjungar etc.

106. **D** Jesu, mitt allt uti alla på jorden, Din kärlek min endaste fagnad är worden. Mitt hjerta, min Jesu, af kärlek du dragit Till dig och från mig det nu alldeles tagit.

2. Fast jag ej, o Jesu, förtjenat din nåde, Så har du af kärlek dock frälst mig af wåde. Jag har i min otro dig gjort mycken möda, Dock du, utaf kärlek, för mig lät dig döda.

3. All oro och fruktan nu hafwer sin ända, När jag mig i trone till Lammet får wända, I stället der skänkes mig tusende fröjder Och gifwes den tröst, som mig bäst gör förnöjder.

4. Din kärlek, o Jesu, upprifstar mitt hjerta, Fördrifwer all ofrid, all ångest och smärta. Jag kan dig förutan tillfreds mig ej gifwa; Ty will jag nu gerna din egen förblifwa.

5. Så usel, eländig och blind jag mig känner, Hur synden än samvetet sårar och bränner, Det är dock min sägnad, att du mig i döden har älskat och dermed förlossat ur nöden.

6. För mig du marterad och sargad har blifwit, För mig du ditt lif uti döden utgifwit. Ack, skulle en annan intaga mitt hjerta, Än du, som det wunnit med ångest och smärta?

7. Din kärlek, din pina, din död och din sweda, Mig endast kan sägna, kan glädja och leda. I blodet, som för mina synder har runnit, Mitt hjerta allena sitt nöje har funnit.

8. Ditt hjerta, som blef utaf spjutet uppstunget, Min fattiga själ dig att älska har twungit. Det är nu min fristad, der will jag städs wara; Jag fruktat ej då någon nöd eller fara.

9. I dig, o min Jesu, all seger jag finner; I kraft utaf blodet jag allt öfvervinner, När jag uti trone till korsset mig håller, Så eger jag kraft öfwer allt hwad mig wäller.

10. Allt hwad jag betarfwar, I Jesus jag hafwer, Sitt namn och sitt kors Han i hjertat ingrafwer. Man kan ej åstunda, man kan ej begära En större förnöjelse, glädje och ära.

11. Nej, intet i werlden mitt hjerta mer gläder; Jag räknar allt annat för skada och träder Det un-

der min fot, i det uppåt jag sticker Till dig, o min Jesu, så längtande blickar.

12. Din sköna gestalt skall mig ewigt behaga. Din kärlek har kunnat mitt hjerta intaga; Ty dågligast är du bland menniskor alla. Ho wille wäl från dig, min Frälsare, falla?

13. Åh, sedan mitt hjerta din kärlek fått smaka, Så will och så kan jag ej mer gå tillbaka. Åh, skulle jag glömma dig, som mig har frälsat Och mig in i döden så hjerteligt älskat.

14. Nej, aldrig, mitt Lam, will jag dig öfvergifwa; Åh, wärdes du min uti ewighet blifwa. Hvad skall of öf åtskilja? ej döden, ej lifwet; Ty du har i döden för mig dig utgifwit.

15. Ej kan jag, ej skall jag, ej will jag nu mera Förgäta att älska dig, Jesus, min kära. Dig will jag städs lofwa, dig will jag berömma; Jag kan ej din kärlek i ewighet glömma.

16. Min trofaste Jesu, dig skall jag hembära I tid och ewighet lof, pris och ära; Jag skall dig upphöja, dig wörda, dig akta, Att du utaf kärlek till mig låt dig slagta.

Met.: Förbida Herren Gud etc.

107. **D**yraste Guds Lam, Som för mig slagadt är På korsets höga stam, Jag håller dig så kär, Att hjertat är ej mitt, nej ditt. Mitt kära Lam bör hafwa sitt. Se här din lön för sårens blod Och för ditt myckna blod ;:

2. Du will ej annat ha, Min milda blodsförwandt, Du will till godo ta En sådan ringa pant Utaf min kärlek här till dig, Den du sjelf upptändt uti mig, Då du ditt lif uppoffrat har Och mina synder bar ;:

3. Åh, tag mitt hjerta då, Bestänk det med ditt blod. Åh, låt mig rening få Och styrk mitt matta

mod Att uti trone träda fram Till dig, min bror,
min vän, mitt Lam, Att kysa dina helga sår, Hwar-
till min längtan står ;:

4 Din dyra blodswett röd, Som strömlitt ne-
derflöt Uti din ångst och nöd Och jordens mull be-
göt, Den är och blir min syndabot, Som borttar
lagens stränga hot Och släcker helwetseldens glöd
Och friar mig från död ;:

5. Från syndens slafveri Och lustans tjenst så
fnödd Mig Jesus har gjort fri Med nådens öfwer-
flöd. Hans blod är mera, än att jag Skall lyda
löftets välbehag. Din kärlek, Jesu, tvingar mig Att
endast lesa dig ;:

6. Ej är det något twång Att tjena Jesus kär;
Att wandra lifswets gång, Det ju en glädje är, En
förmån och en salighet, Som hwarje troende ju wet,
Den Jesus bär uti sitt bröst Och af hans blod har
tröst ;:

7. Hans of är ibel lust, Hans börda är ju lätt,
Men syna, det ger pust Och qual på alla sätt.
Derför min hjertans Jesu god, Styrk hjertat med
ditt dyra blod Att hålla synden i sin död Och slip-
pa all des nöd ;:

8. Ad, wisa här din kraft, Du min Immanuel,
Låt blodets dyra saft Inflyta i min själ, Att jag,
i dina sår så gömd, Må slippa bli för synd för-
dömd; Men njuta rening hwar minut, Intill min
lesnads slut ;:

9. Ej kan jag utom dig Ett ögonblick bestå. Ad,
mana derför mig Hwar stund till korset gå, Att su-
ga kraft af dina sår; Ty i ditt blod jag allt för-
mår. Så drag mig, Jesu, mildelig Allt mer och
mer till dig ;:

10. Rnyt fast vårt kärleksband. Besegla hjer-
tat mitt Med löftets helga And'. Låt dyra blodet

ditt Min tröst, min fröjd, min glädje bli, Mitt fasta flott, der jag är fri För synd, för satan och för werld Och blir deri ej snärd ;:

11. Jesu, i min själ. Jag lesver och i dig, Åck, du mitt enda wäl, Föröka tron i mig, Att jag blott lesver af din nåd Och af ditt blod tar tröst och råd, Att jag ej håller mig för min, Men är, min Jesu, din ;:

12. Intag mitt hjerta så, Att jag ej annat will, An jemt wid korsset stå Och uti trone still' Loffjunga dig, som korsfäst är Och saligheten mig bestär. Tack, se dig, Herre Jesu blid, Nu och till ewig tid ;:

Met.: Hjertans Jesu, lär etc.

108. När, när får jag ståda dig, Dyre Jesu? När will du omfamna mig, O min Jesu? Åck, jag längtar hjertelig, Dyre Jesu, Jesu, dyre Jesu.

2. Själen törstar innerlig, Milde Jesu, Och är ängslig uti mig, Milde Jesu. Åck, när skall jag finna dig, Milde Jesu, Jesu, milde Jesu.

3. Allt är idel ängst och nöd, Dyre Jesu, Som ej flyter af din dödd, Dyre Jesu, Och utaf din blodswett röd, Dyre Jesu, Jesu, dyre Jesu.

4. Hjertat finner ingen frid, Utom Jesus, Ty i tron jag hänger wid Dig, min Jesus, Och förnöter all min tid I min Jesus, Jesus, du min Jesus.

5. Se, din söta lufslighet, käre Jesu, Ger min själ frimodighet, käre Jesu, Uti sorg och ängslighet, käre Jesu, Jesu, käre Jesu.

6. Du är outhärligt god, Gode Jesu; Ty uti ditt kärleksblod, Gode Jesu, Weberqwicks själ och mod, Gode Jesu, Jesu, gode Jesu.

7. Jesu, du min glädje är, Fromme Jesu. An-

nat mig ej fågnar här, Fromme Jesu. Dig allena jag begär, Fromme Jesu, Jesu, fromme Jesu.

8. Kom min käre, hulde gäst, Trogne Jesu, Till din brud, den du dig fäst, Trogne Jesu. Du förnöjer själen bäst, Trogne Jesu, Jesu, trogne Jesu.

9. Låt din sanning lysa mig, Milde Jesu, Själens älskar hjertelig, Dig, min Jesu. Åh, jag väntar efter dig, Milde Jesu, Jesu, milde Jesu.

10. Kom, o Jesu, tag mig in, Kom, o Jesu, Uti himlaförbuden din, Kom, o Jesu, Och förlössa själen min, Kom, o Jesu, Jesu, kom, o Jesu!

Mel.: Nu hvilat hela jorden etc.

109. **M**itt Lam, som dig lät slagta, Hur skall jag rätt dig ätta För blodets reningsflod? Min skuld du har asplanat Och väg till himlen banat, O Jesu, ewigt huld och god.

2. Hur får min själ dig varit, Guds Lam, jag wigt erfarit; Ty du har tänkt på mig Och gansta hjertligt längtat, Min sällhet esterträngt, Tills du mig draga fick till dig.

3. Sitt rum nu duswan funnit, Hon fram till arken hunnit, Der hon kan säker bli. Hon fann ej förr sin hwila, Än hon till dig fick ila. Nu är hon från all fara fri.

4. Mitt hjerta du uppväcke, Min syndaskuld betäckte Och tog mig upp till din. Du will min brudgum blifwa, Jag will och hjertligt gifwa Mitt ja åt dig, o Jesu min.

5. Du har din önskan wunnit, Och jag har trösten funnit, Som flyter af din nöd, Din själaångst och möda, Ditt qwal, din swett den röda Och dina sår, ditt blod, din död.

6. Till skylldig lön för detta, Du för mig månd' uträtta, Min själ och hjerta dig Jag will, o Jesu,

gifwa, Din egendom förblifwa, Först nu och se'n ewinnerlig.

7. Wårt band du sjelf har knutit Och utaf nåd beslutit Att ständigt wara min. Jag will oå din förblifwa Och helt åt dig mig gifwa. Slut djupt i dina sår mig in.

8. Din genomstungna sida, Ditt bleka anlet bli-da, Ditt rosenröda blod, Din kropp till benen slagen, Din själ af ångst betagen, Förnöje nu min själ, mitt mod.

9. Med dina händer såra, Dem du lät genomborra, Mitt namn med blod du har I Iiswets bok upptecknat Och bland de dina räknat, Dem du nu har i ditt försvar.

10. Mitt Lam, jag will nu ligga Inwid ditt kors och tigga Tröst, nåd och lif och frid. Allt annat will jag glömma Och blodet ditt berömma, Samt såren, o min Jesu blid.

11. Till hjertat ditt som blödde, När du på korset dödde, Jag mig i trone wändt, Der hwilar sig mitt hjerta, Der är jag fri från smärta; Der har jag nådens sötma kânt.

12. Du all min synd betäcker, Mig ingenting försträcker. Ho skall nu drista sig Mig ur ditt hjerta taga Och från din famn mig draga; Ty du skall ju förswara mig?

13. Nu satan har förlorat Sin rätt, du mig utkorat Uti din böd, ditt blod. Om han mig will förböma, Straxt mände jag mig gömma I hjertat ditt, o Jesu god.

14. När synden nöd mig wäller, Till dig jag då mig håller. I tron jag tillflykt tar Till din uppstungna sida Och slipper qwal samt strida; Ty du för mig ju segrat har.

15. Uti min själ och hjerta Din myckna nöd och smärta Låt blifwa djupt intryckt. På nåden vill jag leswa, I dig mig släds inweswa I trone tryggt och oförtryckt.

16. Min Gud, jag ödmjukt beder: Ad, att jag till din heder Ditt namn bekänna må; Din kärlek så förkunna, Att själar blifwa wanna Och drifna snart till dig att gå.

17. Så skall jag lof och ära, Guds Lam, dig ständigt bära; Ty du har frälst min själ Och med din död och pina Gjort fullt för synder mina, Så att jag nu mår ewigt wäl.

Mel.: Förbida Herren Gud etc.

110. **D**msider har jag då Uti den lugna hamn Då ändteligt fått gå, Jag menar Jesu samn, Der jag ej finner eller wet Den allraminste swårighet; Ty Jesus outfägligt godt Utdelar utan mått ::

2. Jag kalla må med själ Den tid en jemmer-tid, Då jag, en otrons träl, Har wågat owisf strid, Då jag mot synden sträfwade Och kände ej min Frälsare. Jag gick ut en i annan strid, Men kände ingen frid ::

3. En kunskap, falst och tom, Mig sade, sådan lut, En sådan samwetsdom, Kan bränna synden ut. Jag föll, stod upp, men föll på nytt; Jag gjorde, hwad förut jag stytt. Jag köpte dyrt en owisf frid Med en långwarig strid ::

4. Mitt samwete war wäckt Af lagens hotande, Blef mer och mer försträckt, Ju mer jag kämpade. Jag tänkte en gång winna slut; Min tröst war nu att hårda ut. Jag war med all min helgelse En usel syndare ::

5. Men Gud, som detta såg, Upptäckte mig mitt fel, Att jag i otro låg Helt död och kall och stel. Fly först till Jesus, tigg om nåd, Mot synden skall väl se'n bli råd. Vill du till nådastolen gå, Så skall du nåd der få ::

6. Men nu, nu bjöd det mot; Ty satan wille ej. Här hördes Agars hot, Förnustet sade, nej, Skall du gå oren som du äst Till Nya Testamets prest? Nej synden först bör se sitt slut, I elden brännas ut ::

7. Jag fattig föll då ned, Just sådan som jag war; Jag bad om nåd och fred. Guds Ande gaf mig swar: Se Jesus undfår syndare, Hos honom är förlåtelse. Du är ju en gång återlöst, Låt detta bli din tröst ::

8. Jag trodde, det war sannt, Jag wågade derpå. Min återlösningspant Gaf Han mig deruppå. Nu är all min theologi Att som ett barn hos Jesus bli. Uti en så enfaldig tro Har jag en ständig ro ::

9. Jag har nu frid och fröjd Och utaf sorg ej wet; Mig Jesu blod gör nöjd. Han sin rättfärdighet Mig uti klädt, att jag är ren, Och stapplar jag, är Han ej sen Att ömt påminna mig mitt fel Och gör mig genast hel ::

10. Guds nåd jag nu ej mer Drar till löslighet. Mig Jesus styrka ger Att i lydaktighet Hans helga fotspår följa så, Att jag hans wilja göra må. Den stora förmån jag nu fått Att kunna göra godt ::

11. För hela werldens guld Will jag ej bryta mot Min Frälserman så huld, Som erlagt syndabot För mig, att jag kan wara fri För synd och satans

tyranni. I Jesu blod och öppna sår Jag ständig
seger får ;:

12. Lof ware dig, Guds Lam, Som nådigt dra-
git mig Ur otrons mörker fram In uppå fridens
stig. Jag är nu död från syndens lag, Du är min
starkhet, jag är swag. Mot satan, köttet, werldens
slärd Är du mitt segerwård ;:

13. Jag hade wäl min strid Förr kunnat un-
dangå, Jag hade samma frid, Som nu, att då und-
få. Men se den stora hemlighet, Som ligger i en-
saldighet, Tro nåden som en syndare, Den kunde
jag ej se ;:

14. Den som en stråt har gått, Den full med
klippor är, Och många stötar fått, Samt warit dju-
pet när, Han reser tecken till att ge Warnagel för
de resande, Att de en dylik fara må Försigtigt un-
dangå ;:

15. Så lär då, kära själ, Som under ängslan
äst Och sitter som en träl I syndens fjettrar fäst,
Åh, hören, hören, alle I: Det finns ej nåd wid
Sinai; Men hos Guds Lam, min Frälsare, Der är
förlåtelse ;:

16. Hör, hur min själawån Han ropar: kom-
men då! Åh, säg då, ho är den, Som icke hit will
gå? Jag har försökt, att Han är god. Ej annat
än hans dyra blod Kan hela själens syndabrist.
Ja, amen, det är wist ;:

Mel.: Swar man må nu etc.

III. **M**in Jesu, efter du mig löst Och låtit
mig erfara I hjertans tro den
söta tröst, Att du min wån will wara; Åh, Jesu,
tag mitt hjerta då, Tag själ och kropp, tag lif också
Att i din tjenst förblifwa.

2. Hjelp mig, då än jag lefwer här Med flit derpå arbeta, Att mången själ, som fridöpt är, Må det till lifs så weta, Samt tro Guds kärleks öfverflöd, Som wistes genom Sonens dödd, Den ingen fullt begriper.

3. Åh, märken, dyra nådebarn, Hvad jag er hjertligt beder. O, hållen allt för idel starn, Som bort från blodet leder! Ut i hela lefnadstid O, själen aldrig eder frid I annat än i blodet!

4. Ifsynnerhet den lära stall, Må detta wäl befinna; Ty fruktlös är den wisdom all, Som ej kan själar winna Och ej förkunnar Jesu blod, Samt forsjets dödd, den Han utstod Till arma sjäalars frälsning.

5. Lof ste dig, Herre Jesu min, Att du är mestfa worden Och har med swåra pinan din Betalt all synd på jorden. Åh, hjelp att det predikas rätt Uppå ett evangelift sätt, Att själar må bli frälsta!

6. Guds enda Son, o Jesu blid, Åh, wärdes dig förbarma Nu öfwer hela werlden wid Och främst ditt Sion arma. De swaga får din styrka gif, De sorgsna hjertans tröst du blif, Låt sjäds i frid och wandra!

Met.: Säll den, som hafwer etc.

112. **D**itt kors, o Lam, ditt blod, din dödd, Det är och bliv min sällhets stöd, Min enda hjelp och bästa tröst; Ty dermed är jag återlöst.

2. Från lagens tvång och syndens nödd, Från satans makt och afgrundss glödd, Från allt du har, o hjelte god, Mig friat med ditt dyra blod.

3. När något ondt mig faller in, Så tänker jag på pinan din Och gömmer mig i dina sår. Stragt segren jag af dig då får.

4. Ty synden mig ej fälla kan, Så länge jag
blir hos min man, Som henne öfwerwunnit har;
Ty all min synd Han på sig bar.

5. När satan nu sitt syndakram Mig lägger
för och wisar fram Och will mig snärja i sitt nät, Så
kan jag honom säga det:

6. Mig Jesus tagit upp till nåd, Jag kan ej
följa dina råd; Han är min man, som gjort mig
fri Ifrån ditt wäld och tyranni.

7. Och honom blott jag lefwa will, Jag ho-
nom med all rätt hör till, Han med sitt blod har
köpt min själ, Jag är ej längre nu din träl.

8. Ty kan och will jag aldrig mer Nu efter-
följa ditt begär, Som länge nog, tywärr, har stett,
Före än jag Jesus hjertat gett.

9. Med sedan Han mitt hjerta fått, Jag sid och
smaka, huru godt Det är att älska Jesus god, Som twär
mig dagligt i sitt blod.

10. Godt mod jag har, och wäl jag mår I Jesu
blod och dyra sår; Jag har deri min salighet, Så
wäl i tid som ewighet.

11. Så är jag hans, och Han är min, Som i
sin famn mig slutit in. Ak, lif och ande, kropp
och själ, Nu må i Jesus ewigt wäl.

12. Ty hans rättfärdighet och blod Är nu min
skud och klädning god; Dermed kan jag för Gud
bestå, När jag till domens ställ framgå.

Met.: Mitt steyp nog länge etc.

113. **F**örnuftets usle trälar, Swad hjälper,
att man grälar, Att frälsta arma
själar? All mystisk mörk theologi Är ju bedrägeri.
Swad hjälpa samwetsplågor, Samt luttringselbars
lägor, Att dämpa syndens wågor? Förutan tron är

bättring all Ett hårdt, men kärnlöst skal. Ej någon konst på jorden Utgrunda kan de orden, Att Gud sjelf har antagit kött Och uppå korset dödt. Se, det är hemligheten, Hwaraf I trogne welen, Att ren och sann religion Består i ordet tron.

2. Johannes wisar stråten, Hur synden blir förlåten, Som blifwit först begråten. Si, säger han, si Lammet, si! Statt ej wid Sinai. Ad, ad, den kära dagen, Då jag af Gud blef dragen Till Jesus ifrån lagen, Den tid går aldrig ur min håg, Då jag först Jesus såg; När jag i trone Jesus ser, Har satan ej att fordra mer; Den handskrift, som emot mig stod, Är plånad ut med blod. Om otros-hafwet storma will I Jesu sår jag hwilar still, Om synden ter sitt hufwud fram, Så minns jag: si Guds Lam!

3. Bort werld med dina häfwor, Bort menstogunst och gåfwor, Jag er ej längre lofwar; Mitt hemwist är i himmelen Hos Gud och Frälsaren. Han har min synd astwagit, Mitt hjerta från mig tagit Och upp till himlen dragit. Jag går här som en wandringsman, Min wandrings mål är Han! Han mig och wäl förlånar, Hwad till min resa tje-nar; Jag wet, att jag sist finner hamn I Jesu kärleksfamn. Jag räknar år och dagar, Så länge Gud behagar, Och är med Herrens wilja nöjd; Ty Jesus är min fröjd.

4. Guds Son har sagt de orden, Då Han gick här på jorden, Att den är salig worden, Som uti Honom finner ro Med en ofstrymd tro. Fast jag min del förderfwat, Har Jesus dock förwärfwat, Att jag får lifwet ärfwa; Ty jag af Herrens kärleksråd, Af idel nåd fått nåd. På Jesu ord jag bygger; Ty wet jag, jag är trygger. Den tron, som grunn-

das på hans sår, Som hälleberget står. Min högsta sällhet grönskar, Jag har allt hvad jag önskar; Ty hela Frälsarens person Är min igenom tron.

Met.: Färbida Herren Gud etc.

114. **A**ck, dyre själawän, Hur stöt din kärleksflod. Hvad har du fått igen För ditt utgjutna blod. Ett sällsamt byte tycks mig se, Som nål kan alla undran ge, Att du, Guds egen dyre Son, Gafs ut till spott och hån :::

2. För uselt syndastoft, Ja, för en syndaslas, Steg du från himlens loft Och dig i döden gaf, Att sångar skulle fria bli, Och blinda ståda vägen fri. Ej större kärleksprof har stett, An du har öf betett :::

3. Förlåt mig, Jesu, nu, Att jag så dristig är Och frågar dig, hur du Mig kunde hålla färd? Jag låg på marken i mitt blod Och war ej helig, ren och god, Och du, du will ju ha en brud, I ren och helig strud :::

4. Ack, skulle jag bli god, Du måste sjelf gå fram Och två mig i ditt blod, Helt ren från synd och skam. All kraft war så beröswad mig, Att jag ej kunde gå till dig; Ej hade jag en enda tråd, Allt gaf du mig af nåd :::

5. Jag bad dig icke om Den hjälp du wisat mig; Men du af kärlek kom Och ropte mig till dig. Jag wiste ej, att jag war krank, Jag tyckt mig leswa utan wank, När jag, liksom en hedning from, Ej kom för werldslig dom :::

6. Men se, ack se, jag wet, Hvad dig bewett ändå: Blott din barmhertighet, Min stora nöd också. Du säger: will du tro på mig, Så skall jag allt

förlåta dig, Du skall också få bli mig när, Och Fadren ha dig kär ::

7. O, hwilken ljustlig röst Wid hjertats öppna dörr, Åh, mer än söta tröst, Det wiste jag ej förr, Att Fadren sjelf Han har mig kär I dig, som städs kärkommen är. Hwi skulle jag då frukta mig Att oristigt gå till dig? ::

8. Har jag då sunnit nåd, Hwi skulle wäl en ann', Den i sitt öfwerdåd Så långt som jag ej hann, Nu rådas för att gå till dig, När han har hört hwad du gjort mig? När samma ärende han har, Wist får han samma swar ::

9. Tack, dyre Frälserman, Som wisar dina sår, Dit själen hasta kan, Att der hon hwila får. Åh, när en själ uttröttad är, Den hwilan henne wist är kär; Men utom den ej finns en ort, Der ro man än försport ::

10. Bör någon älska dig, Jag det wist göra må; Ja, ingen öfwer mig I kärlek borde gå. Den mycken synd förlåten är, Han bör och ha dig mera kär. Och det är utan tal och mått, Hwad jag af dig har fått ::

11. Jag må ej ge mig ut, För den som wärdigt kan Bestrifwa allt till slut. Det kan ju ingen man Beprija nog din kärlek här, An mindre jag, som intet är; Dock skall det wara mig en tröst, Att än du hör min röst ::

12. Sift kommer jag till dig, Hör hwad jag af dig ber. En bön har jag med mig Att lägga för dig ner: Fullborða, Herre, sjelf ditt werk, Föröka tron och kraften stärk! Förwara du det sjelf i mig, Som jag har fått af dig ::

Mel.: När får jag min etc.

115. Jag föddes i synd, förberwad och blind
Jag fostrades opp, Litställt med
werlden, I rasande lopp; Men kände ett slag Och
såg stragt, att slården War tvärt mot Guds lag.

2. Jag sötte att bli Anlagelsen fri; Jag fre-
stade på De vägar, jag mente Till helgelse gå, Men
märkte derwid, Att desfa ej tjente Till rening och
frid.

3. Jag hörde ett råd: Bed Jesus om nåd. Jag
föll nu till jord Och kunde knappt tala Af blygsel
ett ord. Gud reste mig opp, Han wårdes hugswala
Och ge litet hopp.

4. Jag började på Till Frälsaren gå, Och nu,
o, hur fritt Med Hönom jag talar, Allt hans är ju
mitt. Ehwar jag nu är, På berg eller dalar, Så
är Han mig när.

5. Nu är Han min vän, Och hans jag igen.
Jag går till hans thron Och ber, Han hörs swara:
Swad will du min son? Min ödmjuka bön Ur
Blott att få wara Ditt arbetes lön.

6. Jag ber, och Han ger; Jag tror och ej ser.
Då fel blir förspordt, På stunden jag klagar: Si
så har jag gjort; Förlåt mig min skuld. Min synd
Han borttager Och är lika huld.

7. Jag nåden förspör I allt hwad jag gör; Ej
blir det mig hårdt, Han sjelf fått mig böja, Nu
intet är swårt. Med nådenes mått Jag låter mig
nöja, Som jag hafwer fått.

8. Så lesver då jag, Anskönt jag är swag; Så
syndig jag är, Jag får mig förlita På Frälsaren
får. Ej fiendens hand Mig nånsin skall sitta Ur
kärlekens band.

9. Enfaldighet är Af hjertat mig kär; Som barn

går jag fram Och ropar mitt Abba, Min Gud och mitt Lam, Fast du, som ej tror, Wäl månde begabba Min salighet stor.

10. Ju längre jag får Se in i hans sår, Ju dyrare tröst I dessa jag finner, Ju huldare röst, Förnämligast när Jag mig och påminner Dertill, ho jag är.

11. Då först jag fick ro Och lärde att tro I Frälsarens namn, Tillfode Guds Anda Wid korset min hamn; Ty litar jag på, Mitt skepp skall ej strandas, Fast stormvädren gå.

12. Och tänker jag på, Hur du welat gå I döden så swår Och här för mig wandra De trettio år, Så tänds mitt begär Att säga för andra, Hur nådig du är.

13. Om hwar och en själ Blott wiste, hur wäl Och saligt det är Att stå i förening Med Frälsaren här, De fölle straxt ned Och tiggde om rening Och andelig fred.

14. Jag undrar för sann, Hur menniskan kan Stå längre emot Guds röst, som blott ropar: Fall Lammet till fot! Din synd är betalt. Jag dig öfwerhopar Med nåd öfwerallt.

15. Min Jesu, mig drag, Att jag hwarje dag I tron till dig flyr Och blott wid dig hänger. Min skälwän dyr, O, wänd dig till mig, Tag bort hwad som stänger Mitt hjerta för dig.

16. Åh, gif mig din lejd Att wåga en sejd Mot satan och werld. Hjelp söka din ära, Den du och är wärd. Styrk mig med din hand Ditt namn till att bära I främmande land.

Wel. Wätt hjerteligt jag etc.

116. **M**in Jesus jag inslutit Uti mitt hjer-
tas sinn; Sitt blod har Han ut-

gjutit Och friföpt själen min, Från qual Han wäl
lat lisa Mig dödens slaf och rof. Ho kan wäl
nånfin wisa Ett större kärleksprof?

2. Han är det, som borttager Och syndens makt
förstör. Han är det, som mig twager, Hwad rödt
är, snöhwitt gör. Hans blod mitt hjerta fuktar,
Att nöjd och glad jag är Och ej för domen frukt-
tar, Som syndarn eljest plär.

3. Ditt namn, ditt kors, din pina I all min
lefnads tid, Låt i mitt hjerta stina, Så har jag
fröjd och frid. Bete ditt kärlekshjerta I samma
bild för mig, Som då, med ångst och smärta, Till
döds det blödde sig.

4. Tag, göm mitt arma hjerta Uti ditt sidofår,
Att, frälst från ångst och smärta, Din nåd det sma-
ka får, Låt mig så se och röna I lifwets bol mitt
namn. Låt mig, min brudgum stöna, Bli ewigt i
din famn!

Om Trons Enfaldighet.

Met.: Du ljufwa ort farväl etc.

117. **D**et ord enfaldighet Är lättare att näm-
na, Än i sitt hjerta ega med upp-
riktighet; Ty Adam will ej lätt De gamla höjder
lemna Och stiga ned uti en djup enfaldighet. Den
dig lärt fatta, Han wet dig statta Långt mer, än
allt hwad werlden kallar dyrt och högt. En himla-
konst du är, Som fåfängt sökes här, Der wisshet
samlas hop med werldsliq klofhetsgarn. Den som
den konsten lära will, han blifwe barn.

2. Tillförne wille jag Allt högre, högre klifwa
Och fruktade, att tiden ej månd' hinna till; Nu
långtar jag hwar dag Att ringare blott blifwa Och

fruktar att ej bli ensalbdig, som jag will. Jag endast längtar, Jag ber och trängtar Att, fattig som jag är, i sären finna ro. tack, du ensalbdighet, Som intet mera wet, Ej heller weta will, än endast Jesus lär, Som för min synd på Golgatha korsfästad är.

3. Ack, min Emmanuel, Låt mig allt mer tillwäga I wisdom, ålder, nåd och mera andligt godt. Wälsigna du min själ. Låt bli min hwardagslega Att lofwa dig för all den nåd, jag af dig fått. Låt frälsta säret Ur sidosäret Sin styrka och sitt själauppehälle få. När jag wid korset står Och städdar dina sår, Så glömmmer jag allt annat och blott tänker på, Hur jag en gång ställ glad och nöjd till Sten gå.

4. Ack, wärdes, Jesu god, Mitt hjerta rätt uttömma I från allt eget och all min rättfärdighet. Låt särens purpurflod I stället nederströmma. Menlösa Lam, ack, lär mig din ensalbdighet. Se hwar jag ligger Och ödmjukt tigger, Att jag, som varit har i syndabojor snärd, Bli upplyst mer och mer, Att jag mitt hjerta ser. Blif du min Goel blott, min tröst, mitt segerwärd; Så will jag ära dig, ty du är ära wärd.

5. Försänk min fattigdom I öppna sidohålet. Du wet, att jag ej söker någon annan tröst. Om satan bjuder till Förtrycka ögnamålet, Så lär mig tro ensalbdigt: jag är återlöst. Då hjertat wankar, Styr mina tankar På lösepenningen, som i ditt blod är lagd. Will derifrån jag gå, Minn mig den åter på. Jag wet ej mer, än helt ensalbdigt gripa till; Ty du har sagt uti ditt ord, att du så will.

Met.: O Jesu, min fröjd etc.

118. **E**nfaldigt få tro, Är ega den ro Att
 vara på jorden, i himlen dock bo.
 Wid yttersta bristen, Att se sig som qwisten I win-
 trädet gro ;: Att slippa allt qwal Af synderna si-
 na För Frälsarens pina. O, fröjd utan tal, Som
 barnet det ser På fadren och ber. Så tron jem-
 wäl ligger Beständigt och tigger; Men får ändå
 mer. Hon bryr sig ej mera, Wet reglor ej flera, An
 tro, och det ser.

2. O, himmelska bröd! O, grundfasta stöd! En-
 faldiga lit uppå Frälsarens dödd. O, ewiga wisshet!
 På himlen ha wisshet. O, tröst i all nöd ;: I Je-
 sus ha hus, Ha kläder och föda, Samt slippa sig
 möda Med jordenes grus. O, saliga fröjd, Att städs
 vara nöjd. O, himlaungänge, Som warar så län-
 ge, Man tror och är nöjd. Min själ du intage Och
 ständigt mig drage Till himmelens höjd.

3. Min Fader så huld, Förlåt mig min skuld
 Och rensa mitt hjerta från jordenes mull, Som sig
 will upphäfsa Min tro att förqwäfsa, Det byra
 mitt guld ;: O Helge And', bo I själ och i sinne,
 Länd kärlek derinne, Föröka min tro! O, Öfwerste-
 prest! Du blifwe min gäst. Med dig mig trolofs-
 wa, Med nåd mig begäfsa Och lär mig dernäst
 Allt annat förgäta Och ej mera weta, An dig sjelf
 forsfäst.

Met.: När får jag min etc.

119. **W**älsignad litwäl Och salig den själ,
 Som hwilar i ro Wid Frälsa-
 rens fötter I enfaldig tro; Ej ger sig i strid Och
 mödar sig trötter I olaga tid.

2. Men ställer sitt hopp, I hela sitt lopp Alle-
 nast på den, Som sjelf will sig falla En syndares.

wän. Hon ser Honom an Och börjar att lalla, Så godt som hon kan.

3. Hon wisar sig nöjd, I olust och fröjd; Lar allting emot, Will gerna sig böja, Förutan allt knot, Förbidar och ber, När trösten twärs dröja, Och hon den ej ser.

4. Och grunden är det, Att säkert hon wet, Det Frälsaren kär, Som gifwit sitt hjerta Att syndare här Dä fria nu will Från trældom och smärta, Den Honom hör till.

5. Immanuel min, Jag arme din; Du sjelf det ju wet, Du ormen har krossat, Pris ske dig för det! Du mins ju och än, Hur du mig förlossat, Min Goel och wän.

6. Jag lemnar då mig, O Jesu, åt dig, Du wakar alltid, Du förjer och lagar, Att jag må ha frib. Du längtar, min wän, Du räknar de dagar, Som jag har igen.

7. Jag tänker derpå Och längtar också; Ack, sälla minut, När snart jag skall träda Från werldene ut Och får mig alltid Se'n hjerteligt gläda Hos dig uti frib.

8. O Jesu, min nöd Till dig, som du bjöd, I tro- ne jag bär; På kraft är du riker, Och trofast du är. Säg amen dertill, Och om du se'n swiker, Jag swi- kas då will.

Mel.: Sit, o Jesu, samloms etc.

120. **S**ör, o sjä! som efter ro Ännu onis går och letar; Men, fast du det ej lär tro, På din oro blott arbetar. Låt oss litet ef- tersinna, Hwi du ej ditt mål kan winna ;:

2. Är det icke så: du wet, Att Guds Son med öppna armar Sig af fri barmhertighet Öfwer syn-

dare förbarmar. Ja, så ond kan ingen vara, Att ej Han för dem will swara ;:

3. Wet du icke äfwen wäl, Att Han har ett modershjerta Och för din beträngda själ Lisar gerna all des smärta. Du har ju af slitt hans sinne Många tusen prof i minne ;:

4. Nu du söker efter ro, Han will du stall ståa blifwa. Du will hafwa nåd att tro, Den will Han dig gerna gifwa. Du will kraft af blodet njuta, Han will dig i såren sluta ;:

5. Du behöfwer hwar minut Af hans döb en liflig känning; Han will till din lefnads slut Den od ge i hwar handwänning. Hwad är dersför nu som binder Och dig ännu är till hinder ;:

6. Ad, din otro, utan fog, De förströdda själens tankar. An är du ej ängslig nog, An för djupt i ångest wantar, Och hwad mer som jag will lemna; Ty det är ej wärtdt att nämna ;:

7. Ad, att låta hindra sig Utas slita dårskapsgriller! Låt, o själ, ej fängsla dig Mera uti dessa giller. Jesus månd' dig lif förwärfwa; Tag du mot, hwad du får ärfwa ;:

8. Gå och fall för Honom ned, Du behöfwer intet twela; Lätt och drifstigt Honom bed, Jesus är ej wan att neta. Bed, fast du ej just är rörder; Du stall finna, du blir hörder ;:

9. Wården om din dyra själ Lemna i hans trogna händer; Du stall innan tort må wäl, Huru saken sig od wänder. Ja, långt förr än du det menar, Jesus dig i blodet renar ;:

Mel.: Nu hwilar hela jorden etc.

121. **S**ur wäl man sig besinner, Hur mycken nöd förswinner, Blott man ensal-

dig är; Ej bråtar, grubblar, tänker, Men arma hjer-
tat sänker, I stillhet ned för Jesus lär.

2. Då får man ljusligt märka, Att Anden bör-
jar verka Frid, lugnad, hwila, ro, Då otrons natt
försvinner, Och nådens sol upprinner; Ja, man be-
gynner på att tro.

3. O, stillhetsande dyre, Min arma själ du styre
Och lär att blifwa barn! Lär henne blott att ligga
För Lammet, tro och tigga, Så undflyr hon ock sa-
tans garn.

4. Jag mycken nåd erfarit, När jag enfaldig
warit Och blott på Jesus sett. Har jag ej warit
stilla, Så har jag farit illa Och twungen gjort
hwad mig war ledt.

5. Ty will jag vara stilla, Ej låta mig för-
willa, Nej, helt enfaldig bli. Och se'n jag sett min
wåda Ej på mig sjelf mer ståda, Men på Guds
Lam, som köpt mig fri.

6. O, du min brudgum stöna, Låt mig få se och
röna Din dyra korsgestalt, Låt mig allt annat glöm-
ma Och blott i dig mig gömma Och hafwa blott
i dig mitt allt.

Met.: Jesus är min wån etc.

122. **D**u nådens mästerstycke, Helga kraft,
enfaldighet, Stora wisshet, trones
smycke, Kärleksstyrka och magnet! Om du ej är lagd
i grunden, Så blir all wår dygd till stam; All wår
frihet warder bunden Och wår winning flyr som
dam.

2. Får enfaldigheten råda, Ser man genom tjocka
syn; Men om man will dubbelt ståda, Mister man
sin hela syn. En enfaldig man är salig, På Guds

Lam han endast ser; En mångfaldig har otalig
Dro, sorg och sådant mer.

3. Ett enfaldighet allena Söler, hwari all ting
finns, Blömmar allt, att detta ena Hon så mycket
bättre minns. Denna slags enfaldigheten Hemtas
blott ur Jesu sår, Då med trosbeständigheten Man
från korset aldrig går.

4. När man Jesu hos sig finner, Rätt som
Han och gifwen är, Och uti hans kärlet brinner, Är
enfaldigheten der; När Han städs i tanken ligger,
Som Han för och korsfäst war, Och man om hans
blod jemt tigger, Man enfaldigheten har.

5. Den som Jesu kärlet smakar, Har till intet
mer behag; Den, hwars öga endast wakar Uppå
Jesu natt och dag; Den wid korset stadigt tigger
Om hans blod, som dådan slöt, Och som menlöft
barn städs ligger I hans milda modersföt'.

6. Den blott will, hwad Jesu tänker; Den blott
gör, hwad Jesu will; Den blott har, hwad Jesu
stänker, Och blott litat Honom till; Den blott går,
hwart Jesu leder; Den som wid hans ljus blott
ser; Den som blott om nåde beder Och åstundar
intet mer.

7. Den så ljus hans kärlet spörjer, Att den
blifwer all hans fröjd; Den som blott för hans
skull spörjer Och i Honom blott är nöjd; Den som
blott på Jesu bygger; Den som allt i Jesu sår:
Han är den, som, säll och trygger, I enfaldighe-
ten står.

8. Nådebarn, ack, eder gagnen Af den nåd, Gud
för er har. Sätten er på nådewagnen, Som med
brinnand' hästar far; Låt så Frälsaren er föra Och
befordra sjelf er sak. Han wet, när Han startt stall
föra, Och när det stall gå i mak.

9. Tyckes dig, att det vill stjelpa, Går det öf-
 wer stoc och sten, Bjud ej till dig sjelf att hjelpa;
 Ty Han gör det bäst allen'. Lagg dig icke på att
 tänka, Att och drick, lyd, älfsta, tro; Nå sig spenabarnen
 fränka? Hafwen i er waggä ro!

Om Nådens Undfående.

Met.: Fader vår som äst etc.

123. När någon har af lagen sett Sitt
 hjerta syndigt, orent, ledt Och vill
 dermed sig hjelpa fort Att mer ej göra, hwad han
 gjort, Och werka sjelf på många sätt, Så ger han
 icke Jesus rätt.

2. Men blir så djupt han slagen ner, Att han
 sin otro äfwen ser, Kan han ej röra fot, ej hand,
 Bli synden synd till minsta grand, Och får han se
 sig, som han är, Så blir oc Jesus honom lär.

3. Den själ som intet wet och ser, Hwarmed
 hon sig kan rädda mer, Och wägar ej på egen bot,
 Men tigger nåd för Jesu fot; Hon får oc höra wis-
 serlig: O själ, din tro har hulptit dig.

4. En anda ny den själen får, Att hon med allt
 till Jesus går. Sitt Lam i tron hon stådar an,
 Får all den nåd, hon önska kan. Hon klädes uti
 bröllopsstrud Och blir af nåd en Jesu brud.

5. Hon hwilar då i Jesu samn Och wandrar
 uti Jesu namn. Hon får i trone kraft till allt;
 Hon gör med lust, hwad Gud befallt. Och när som
 bäst hon allt har gjort, Wet hon ej sjelf utaf det
 stort.

6. Ty skulle hon så tycke för Sig sjelf och ger-
 ningen hon gör, Då gör Guds Anda straxt förwift,
 Att hon får se så mycken brift, Att hon sig sjelf

snart glömma will Och glädjas, att Guds Lam
är till.

Met.: Land, land, o, land etc.

124. Lam, Lam, o Lam :: Så undersam,
Förtryckt, försökt; Dock likväl :: äls-
stadt högt. Mitt hjerta är ej mitt :: men ditt,
Din lön, Guds Lam, För hån och skam, För sårens
flod :: Och för ditt kors och blod :::

2. Den blodswett röd :: Som i din döb Här
nederstöt Och jordens :: mull begöt, Som borttog
all den nöd :: Och döb, Som lagens hot, Till synda-
bot Dö lade på :: Att ewigt undergå :::

3. Han sticke mig :: Från dem, som dig Här
nämna blott, Men atta :: ej för godt, Att dig sitt
hjerta ge :: Hwad we Gör det ej wäl, När dock en
själ Sig ställer för :: Hur ondt dig sådant gör :::

4. Den Anden ren :: Som med sitt sten Upp-
lyser mig Och för på :: lifwets stig, O, må Han
lära mig hwar stund :: I grund, Hwad synden är,
Som mäktigt der I hjertat bor :: När man på
dig ej tror :::

5. Med samma blick :: Som Petrus fick, Snart
Jesu lär Mig hwad jag :: äfwen är. När jag
se'n arm mig ser :: Och ber, Behöfwer nåd, Wet
intet råb, Står twifwelsfull :: Han ropar kärleks-
full :::

6. Kom själ, kom fort, :: Se, allt är gjordt.
Jag war ju döb, Med dig har :: ingen nöd. Ut
dö må ingen mer :: Det sker Mig till förtret Af
entwifhet :: Af den, som ej Sjelf will bli frälst,
ack nej :::

7. Hör, folk och lär :: Din Gud det är, Som
kommen war Och werldens :: synder bar, Han ge-
nom werlden går :: I swår Och mycken nöd Och

stift blir dödd; Han är vår tröst ;: Som alla åter-
löst ;:

8. Jag blir derwid ;: I all min tid, O, du
mitt lif, Mitt Lam, mig ;: krafter gif. Låt män-
gen syndig själ ;: Och träl Bli saliggjord Af di-
na ord, Dem städs jag vill ;: Utsprida. Hjelp
vertill! ;:

Mel.: När får jag min etc.

125. I två bud framför allt Dj Fädren be-
fallt, Hvarom Han är mån: Att
tro på den Guden, Hans ensödde Son, Och älska
hvarann. I dessa tu buden allt inslutas kan.

2. Det gifs intet råd Att vinna Guds nåd
Förutan den tron, Som endast sig stöder på denna
hans Son. Den henne ej har, O, käraste bröder,
Sig sjelf han bedrar.

3. Förnustet ej kan Begripa, att Han, som häng-
de på trä, Är Herren, för hvilken Stall köjas all
knä; Att hudslängd Han är, Som stannar sllen
I himlen består.

4. Att Han, som mång' sår Af syndare sår,
Är den, som med tröst Förbinder och helar De så-
rade bröst; Att Han, som här dörr, Dj lifwet med-
delar Och saliga gör.

5. Att räknad blef den Bland ogerningsmän,
Hvars helighet man Ej noggsamt berömma I ewig-
het kan. Att Han utan lag Är dömd, som skall
döma På vredenes dag.

6. Men hvad Han utstår Är salighet vår. Den
ängest, som quäl Hans hjerta, det rena, Den trö-
star vår själ. Hans heliga blod Det gifwer allena
En syndare mod.

7. Jag wet intet ord I himmel, på jord, Som
i allt besvär Här nere på jorden Så hugnligt är

För hjerta och mod, Som dessa tre orden: Min
Frälsares blod.

8. Det smakar mig sött, Att Jesus har blödt.
Han är nu mitt södd. Han kan och förbarma Sig
öfwer min nöd. Jag har nu försport: Det är för
mig arma Allt detta Han gjort.

9. Min dyraste vän, Ack, mottag igen Ett
hjerta helt kallt. Gör det till din boning Och blif
du mitt allt. Gör mig till din brud Och blif du
min konung, Min brudgum och Gud.

10. Pris dig, o Guds Lam, På korsträdets
fram, För ångesten din! Ack, låt honom lända Till
salighet min. Så vill jag och skall Din lofsång
ej ända I ewighet all.

Mel.: Låt os nu Jesus prisa etc.

126. Ett sakta hufuigt wäder Af Jesu An-
da rör Utslugna duswans sjäder
Och den till arken för. En fröjdesång och qwädes,
Den arme Sonen klädes I Fadrens bästa strud.

2. De fyra wäder båda, Att Jesu fribanér
Appreses att benåda Den, det i trone ser Och vill
blodsfanan swärja, Sig för mordengeln wärja I
segerhjeltens här.

3. Jag har till borgen hunnit, Der Sammet fa-
nan här, Och der en bank jag funnit, Der allt mig
öppet är. Med trones purpur röda, I Jesu sår,
som söda Af sällhet, mår jag wäl.

4. I egenfärlet alla Wäl hoppas salighet;
Men som förtappad falla I andans torftighet Med
för vårt Lam det säta Och uti stoftet gråta, Det
willa dock blott få.

5. Men om än alla glömma Dig, Guds men-
lsfa Lam, Hjelp mig dock släds mig gömma Uti din

dyra samn; Der jag din kärlek njuter, Och du ditt blod utgjuter Uppå min torra själ.

6. Ett sfiljobref, som skrifwet Är af min brudgum blid, Jag gamle Adam gifwit Och bor nu trygg i frid. Mordengelen att hindra Mitt hjertas dörr-träd glindra Af Påskalamets blod.

7. Så får nu dumben röra Sin tunga, som war stel, Så får den döfwe höra Ett ljusligt strängas-pel, Ty samma sång här klingar, Som fröjd i himlen bringar: Blott sången om Guds Lam.

8. Af synd och tusen brister, Dem hyddan i sig bär, Jag friden stundom mister; Men jag deraf dock lär Att blifwa Jesus nära, Samt gamla Adams lära Och satans list förstå.

9. Ty måste trones öga På den upphöjde se Och ståds i himlen höga Om nåd och tillgift be; Mig måste Jesu Anda Då dagligt gå tillhanda Samt stadigt leda mig.

10. Själ, har du lust att smaka Guds godhets rikedom, Så se dig ej tillbaka; Men gå till Jesus from. Drena käril stygga, Han i sitt blod gör slygga, Till helgedomens fat.

Met.: Swarför skall jag söra etc.

127. Jesu, all min lust och wilja, Du är min, Jag är din. Ho kan öf åttilja? Du har för mig lidit döden. Du, Guds Lam, Har gått fram Och mig frälst ur nöden.

2. Du har köpt mig, o min herde, Med din nöd, Kors och död, Dig till ett blodswärde. Ack, mig tyckes se ditt hjerta, Då du huld, För min skuld, Led och dödens smärta.

3. Swad jag hafwer, dig jag gifwe, Hjertat mitt Ware ditt Och din lön förblifwe. Skulle du

ej om mig råda, Du som mig Nådelig Frälst ur sådan wåda?

4. Twå min själ och kropp nu stära I ditt blod, Jesu god, Och blif städs mig nära. Låt och dina sår mig hela Och din swett På allt sätt Kraft och tröst meddela.

5. Hjelp mig tro, du är den Guden, Som i nöd Blifwit döb För den usla bruden, För de arma menstobarnen, Att min själ Hjelpa wäl Utur syndagarnen.

6. Kommen alle, som I ären, Med mig fram Till Guds Lam Och hans nåd begären. Syndaren stänks nåd och lifwet. Då en from Står bakom. Swad har han bedrifwit?

7. Han är rik och ej behöfwer Frälsaren Såsom den, Swillen nog har öfwer; Men ho, som i fattigdomen På allt godt Ser sig blott, Undsår rikedomen.

8. Ho will nu då stå tillbaka Och sin rätt Att bli mått Blötsligt så försaka; När Guds blod och såren ropa: Här är rum, Öppen brunn, Kommen allihopa!

9. Här inrymmas tusen hjertan. Hwar en själ Mår här wäl, Slipper syndasmärtan. Jesus står med öppna famnen; Skynda dit Med all slit Till den sällhetshamnen.

10. Bland den sälla frälsta stara Der i höjd, O, hwar fröjd, När hwarann de swara: Amen, lof och pris och ära Ware Gud, Gud, wår Gud Och wårt Lam det kära!

11. Må och wi, som ännu wandra Här en tid Under strid, Sjunga med hwarandra. Wi i stoftet nederfalla Och med röst, Full af tröst, Nu wårt Lam åtalla.

Mel.: Säll den, som hafwer etc.

128. Du Jesus korsfäst är för mig; I tron jag korsfäst är med dig. Då du för alla dödde här, Jag dödd med dig då afwen är.

2. Det är den stora hemlighet, Som gifwer frid och salighet Igenom trona åt min själ, Hwaraf jag nu mår gansta wäl.

3. Då jag i säkerheten låg, Jag denna stora sak wäl såg; Men så förutan smak och sakt, Att jag deraf wann föga kraft.

4. Så snart jag kände syndens dom, Straxt tänkte jag att blifwa from; Men allt mitt eget arbete Mig verklig ro ej kunde ge.

5. Jag wiste ej, att otron war Den största synd, som höll mig qwar I mörker och förbömelse. Af rätta tron jag gjorde spe.

6. Nu är mig wedersfaren nåd, Att hjertat tror det kärleksråd, Som Gud af ewigheten gjort Och låtit bland oss blifwa spordt.

7. Mitt hjerta har nu lif och tro Och själen samwetsfrid och ro. Min salighet, som bortmist war, I Jesu blod jag funnit har.

8. När Jesus för mig korsfäst bles, Den handskrift Han då sönderref, Som låg emot mig inför Gud, För det jag öswerträd hans bud.

9. För denna handskrift räddes jag Wld minsta knäpp hwarenda dag. Nu räds jag ej för lagens hot; Ty Jesus gjorde för mig bot.

10. Hans kors och pina är nu min, Ty all min synd Han tog för sin. Han wardt för mig på korset hängd; Ty blir jag ej från Gud utstängd.

11. För mig och alla dödde Han; Det mera war,

än om hvar man På korset hade blifwit dödd Och pliktat sjelf för synden snödd.

12. Häri består min sällhet stor, Att jag nu utaf hjertat tror Min syndastulds förlåtelse I hans tillfyllestgörelse.

13. Att jag är fallen af från Gud Och syndat länge mot hans bud, Att jag i otro wandrat fram, Är allt förlåtet af mitt Lam.

14. Med syndernas förlåtelse Fick jag igenom trona se Ett andligt lif i hjertat tändt Och wittnessbörd om sällhet sändt.

15. Guds Ande wittnar i mitt bröst, Förklarar, att mig Jesus löst. Mig wisar, att i Jesu får Jag Fadrens kärlek njuta får.

16. Tack, Fader, som mig skänkt din Son! Tack, dyra Lam, min nådathron! O Ande, som mig lärt att tro, Tack för min sälla själarol!

17. Jag tror och ber, min Jesu får, Att du af nåde mig bestär Igenom trona bli derwid, Att du är min till ewig tid.

Om Tillståndet i Nåden.

Met.: Swad är det åt etc.

129. Nu mär jag wäl, se'n synden känd har blifwit, Och Jesus mig i blodet lif har gifwit, Till honom all min håg numera står, Min själ sin stätt, sin Frälsare har wunnit, Och hjertat mitt sin hwiloplats nu funnit I Lammets får.

2. Jag war förbömd, men att mig Ihusligt möta Han täcktes dock, och jag har känt det söta Och dyra namn Han bär för syndare. Han mig, som låg i

blod, sitt blod lät känna; Min själanän i blodsgestalten denna Får jag nu se.

3. Jag ser Guds Son så jemmerligt handteras, Gudslängas och på alla sätt marteras, Ja blifwa pint och qwald till själ och kropp, Från hufvudet till fotabiellet såras, Till händer och till fötter genomborras Och hängas opp.

4. Jag ser hans kropp en marterhydda vara; Hans dyra själ ifrån sitt hemwist fara, Och lifwets Herre dö i högsta nöd. Jag ser ett spjut hans sida genomstinga, Och blod och watten hastigt derur springa, Se'n Han war dödd.

5. Jag ser än mer: ett ömt och säradt hjerta, Ett kärlekstiwång, som dref Guds Son i smärta Och Honom drog att sig i nöden ge. För hwem? för dem, som Honom öfwer gifwit Och idel synd-i otro ha bedrifwit, För syndare.

6. Ja, syndare, de woro i det höga, Ne'n föremål och ämne för hans öga, För deras skull Han willigt trädde fram; För syndare beredd sitt lif att gifwa Och mennistor till återlösning blifwa Ett ofserlam.

7. Ett kärlekstlam, som willigt blifwit slagadt, Som qwal och nöd för syndare ej ättat, Att frälssa dem ur ewigt qwal och nöd Och derfor lät med marterdop sig döpa, Att dem sig sjelf till egendom nu köpa Med blodig dödd.

8. Hwad under då, att syndare Han ropar Till sig och dem med nåd så öfwerhopar? Han sarga lät för syndare sitt bröst. Det gör, att Han så gerna dem will hela Och fagnar sig elända att meddela Sin ljuswa tröst.

9. Jag tänkte förr, som mången äfwen tänker, Att Frälsaren sin nåd de fromma stänker, Som

lysa högt i lagsrättfärdighet; Men Lammets blod förändrat tanken denna, Och, sedan jag lärt syndarnännen känna, Jag annat wet.

10. Jag wet för hwem min Jesu hjerta brinner, I hwem sin lust och hjertans fröjd Han finner; Hwem Han begär, den Han will gerna se, Hwem Han sin nåd allena wärdig staltar, Hwem Han så wänligt kysser och omfattar: En syndare.

11. En syndare, som har ett nödstäldt hjerta, Som känner sig och synden sin med smärta Och från sin last så gerna wöre fri; Som intet råd sig wet, förutan wägen Till Jesu kors, om blodet hans förlägen Att ren der bli.

12. För Frälsaren ej något annat felas, Än fränka, som sig gerna låta helas. Han wäntar på en fattig syndare, Som komma må; ho kommer blir mottagen Och från sin synd i reningsblodet twagen, Får Lammets se.

13. Kom syndare, du usle, du osälle, I Lammets sår är ock för dig ett ställe; Kom hit och tag det för ditt hjerta in. Lägg hjertat ditt i Jesu kärlekshjerta, Och du får ro uti hans dö och smärta Till själen din.

14. Se Jesu blod för dig på korset rinna; Se Jesus dö, men lifwet åt dig winna; Se Jesu kors och marter, men för dig, Hur Han åt dig med blodet sig förstrifwer Och detta blod till återlösning gifwer För dig och mig.

15. Se du och jag och alla äro funna, Till nåd och lif af Frälsermannen wunna; Se alla såsom återlösta an, Som böra Jesu marterswett belöna Och med de rätta ärekransar kröna Sin själawän.

16. Så anser jag mig nu i Jesu smärta, Jag ser mig innesluten i hans hjerta, Hans siba är mitt

fäste, borg och stans. Jag wet, Guds Lam är mitt, med all sin pina; Jag tror, att Jesu sår de äro mina, Och jag är hans.

17. Hans offerblod, min dyra lösepennning, Mitt hjerta känner och i denna känning Förfämler nu i kärleks tåreslod; Det öfwer Jesu sår och marter gråter, Att all min synd så nådigt Han förlåter Och är så god.

18. Ej någon kan sig mera lycklig finna, I kärlek kan ett hjerta så ej brinna, Som mitt, när jag de nådeblickar sår; Jag böjer mig i stoftet för min lära, Jag bär och stall för Honom alltid bära Ett kärleksfår.

19. Ett eländs sår hos mig och finns och blifwer, Det såret mig till Frälsarn ständigt drifwer; Gelt nödsställd till hans dyra kors jag flyr; Min fattigdom mig gör att tigga trägen; Min uselhet om blodet rätt förlägen Och nåden dyr.

20. Min själawån, du är mig oundärlig, Du är mig kostelig, utwald och herrlig; Så blir du mig beständigt mera lär. Du wet, att du mig själf till dig har dragit, Att dina sår mitt hjerta helt intagit. Det ditt nu är.

21. Du har en gång ditt blod mig låtit smaka, Låt mig från dig och aldrig gå tillbaka; Men denna fast på hjertat stadsse gjut. Blott dina sår mitt hjerta wedergwida, Om jag ej stadsse lif ur dem sår dricka, Jag torkar ut.

22. I dyra sår, på eder ser mitt öga, Och Lammet är mitt mål och ämne höga, Just såsom det i Ordet måladt står. Om eder kraft jag stadsse ej fått förfara, Jag skulle dödd för längesedan wara, I dyra sår!

23. Wid korsset nåd för nåd jag will förbida, I genomstungna fötter, händer, sida, Jag kan nu

mer ej lefwa utan er. Jag eder blott will njuta, ega, statta, Min Jesus städs så lysa och omfatta. Jag will ej mer.

24. Låt wid ditt bröst min själ beständigt hänga. Din blodskraft låt mitt hjerta genomtränga Och städ ej till, du trogne Frälserman, Att jag en stund får lefwa utan känning Af dina sår och af min löfpenning. Jag det ej kan.

25. Nu, dyra Lam, försegla sjelf mitt hjerta I dina sår, behåll det wid din smärta Och skydda i ditt sidohål min själ. Låt i ditt blod min anda städs upplifwas, Men utom dig ej någonstädes trifwas, Så mår jag wäl.

Met.: Wenn meine Sünd mich etc.

130. Hur lustwa och hur kära Mig äro Jesu sår, Hans högsta strud och ära Och högsta sällhet wår. Mitt hjerta binda de wid hans Så fast, att band så säkert På jorden aldrig fanns.

2. På dig och all din smärta Och marter utan tal Och på ditt brustna hjerta, Din pina, ångst och qual, Jag nu beständigt tänka will, Gif mig din Helga Anda Och nåd och kraft dertill.

3. Jag will ej annat weta, An Jesu kors och dödd, I såren ständigt beta Och glömma all min nöd, Samt prisa dem ewinnerlig, För all hans nöd och möda Att återlösa mig.

4. O, stilla du mitt hjerta, Jag wet ej hur mig sker, När jag hans dödd och smärta I trone för mig ser, När jag på korsets höga stam Ser Honom dödd och offras, Som ett ostyldigt lam.

5. O, sällhet utan ända, Som finns i Jesu blod, Dit syndaren kan lända Och styrka der sitt mod,

-und Mit hold behält Ich war antpall us mol its mol

Samt ständigt se sitt nådawal I hans uppstungna
fida Med glädje utan tal.

6. Derwid will jag mig trygga, Jag wet, att
Jesus Christ Sitt löfte ej skall rygga; Men helar
all min brist. Mitt hjerta är den arbetslön, Den
du, o, segerhjelte, Förtjent med swett och bön.

7. Mig kan nu ingen röfwa, O Jesu kär, från
dig, Sjelf satan törs ej pröfwa En strid derom med
mig; Jag wisar då till korset ditt, Der är hans
hufwud krossadt, Så är jag honom qwitt.

8. Hwad will han med mig göra? Han har sin
rätt ju mist; Och han får se och höra, Att felat har
hans list. Ty genom Jesu siddörr Går jag in i
hans hjerta; Men han står utanför.

9. När jag derinne sitter, Är jag helt hjertligt
nöjd; En gång ej ståda glitter På werldens ro och
fröjd, Brudgummen är ju endast en, Min dyre Her-
re Jesus, Och jag är hans alle'n.

10. Bliw derför med din smärta, Din marter,
ångst och nöd, O Jesu, i mitt hjerta, Och låt din
bittra döb Bli mig allt mera dyr och kär; Ty aldrig
trifs jag bättre, An när du är mig när.

11. I får på händer, fötter, Jag har er kraft
förspört, Ty kan jag ej bli trötter Att prisa er allt
fort. Jag eder städs i hjertat har, Och när jag
går ur hyddan, Jag hem till eder far.

12. Jag i ditt namn will stuta, Gud Fader,
Son och And! All sällhet får jag njuta I herrlig-
hetens land. Till des jag prisar eder här, I helga
får och strimmor, Mitt lif i eder är!

Met.: Min Frälsare, hwad etc.

131. **S**o är så huld, så mild och kär, Som
Jesus, du min brudgum, är, Uti den
röda struden, Som på din bröllopsdag du bar, Då
som ett lam du slagtab war Af kärlek blott till bru-

den. Min vän Är den Utan like Kärleksrike, Som ej dömer; Men min synd i hafwet gömmer.

2. Mitt Lam, ditt ömma hjertelag Helt böjd i stoftet stådar jag Och undrar, hwad dig drifwer, Att du kan älska mig så högt, Som dig så smärtat och försött; Din nåd du mig dock gifwer. Mitt man Du kan Hjertat böja Och förnöja. Dig, min kära, Will jag ewigt vara nära.

3. Se'n på din nåd jag smaken fått, Så har mig allt begär förgått Till annan själasöda. Jag kan ej vara wid godt mod, Om du ej med ditt dyra blod Och dina strimmor röda Mig är Rätt när, Att mitt hjerta Af din smärta Hwar handwänning Har en söt och liflig känning.

4. Mitt hjerta åtrår Christi blod, Den hellosamma röda flod, Som mina brister helar. Det är min helsofälla god, Som läskar lust mitt matta mod, I allt hwad helst mig felar. Af, låt Mig rätt Känna kraften Af den fasten, Att hwar timma Hjertat må des kraft förnimma.

5. I werlden intet gifs, som kan Mig glädja, du och ingen ann' Förnöjer här mitt hjerta; Om du ej hade blod och sår, Så wore wißt min lefnad swår, Nu slipper jag all smärta. Min själ Mår wäl; I din sida, Brudgum blida, Kan jag vara Tryggs och säker för all fara.

6. Dock känner jag en smärta än: Jag älskar dig ej nog, min vän, Men gör dig ofta möda. Af, låt det arma blod, som rann Ur dina sår, min Frälserman, Mig ymnigt öfwerflöda, Att jag Hwar dag Mätte lära Dig, min kära, Älsta mera Och din böd rätt högt värdera.

7. Jag kysser nu din helga hand, Som lossat har mitt syndaband I allrahögsta mening. Jag är

och blir nu ewigt din Dö och får tillbringa tiden min
Med dig i ljuf förening. Sären, Sären, Sären di-
na Åro mina. Blodet röda År min själaspis och
föda.

Met.: Wi tacke dig Gud etc.

132. **M**in sargade brudgum, mitt blodiga
Lam, Du är wäl af alla förat-
tab; Du hänger på träd som en ogerningsman Dö
blifwer för syndare slagtab, Dock älskar jag dig, o,
min Jesu.

2. Jag lysser med wördnad hwart sår på din
troypp Dö strimmorna dina tillbeder; Jag hemtar
med glädje, o Frälserman, opp Det blodet, som fly-
ter hit neder; Jag wet att af kärlek du gaf det.

3. Jag tänker och helst på den trofaste wän, Som
gifwit mig hela sitt hjerta, Det är mig så saligt
att se uppå den, Som frivilligt led för mig smärta.
Jag kan nu blott säga: det wet du.

4. Nu har du mig för dig, mitt dyraste Lam,
Jag will endast älska och gråta; Jag will endast
ligga för korset i flam Dö tacka de sårena såta,
Som hulpit min själ utur döden.

5. Åh, öppna din sida, låt kännas den kraft,
Som flyter af hjertat det warma. Låt såren ut-
gjuta sin himmelska saft Utöfwer mitt hjerta det arma.
Du ser wäl jag detta behöfwer.

6. Om någon behöfwer det, är det wist jag;
Jag kan dina sår ej umbära, Jag är så ufattig,
eländig och swag, O, må jag då blifwa dig nära
Dö hwila wid dig, o min Jesu!

7. Ty bär jag mitt fattiga hjerta nu fram, Rätt
barnsligt och sänker det neder I såren på fötterna
dina, Guds Lam, Slut till om det sedan, jag be-
der, Att jag utur dem ej må slippa.

8. Jag längtar, o Jesu, alltmera till dig, Du ensam kan stilla min längtan, Åh, gif i allt rikare mått dig åt mig, Till dig står min bön och min trängtan. Hos dig låt mig ewigt förblifwa.

Mel.: O Jesu, när jag etc.

133. **M**in Jesus släpper icke jag Nu mer ur mina händer; Han är mig mer än sol och dag; Och hur min sat sig wänder, Så will jag hålla honom fast, Ty om än hela werlden brast, Han skall dock hålla profwet.

2. Jag släpper ej min Jesus bort, Förrän Han mig wälsignar; Hos honom blir mig tiden kort. Om än jag nederdignar Till jorden af wanmäktighet, Dock uti trons beständighet Min Jesus jag ej släpper.

3. Jag släpper Jesus ej sin kos, Han är min glädjekälla, Han är min rätta himlaros. Hans nådestömmar swälla Och flyta i det hjerta in, Som honom här i troget sinn' Och honom aldrig släpper.

4. Jag släpper dig, min Jesu, ej; Ty du har böjt min wilja. Fast werld och satan säga nej Och will mig från dig stilja, Så blir jag lifwäl hos dig qwar Och i ditt blod min glädje har; Min Jesus jag ej släpper.

5. Dig släpper jag ej, Jesu min, Din döb månd' mig bewisa. Du har mig köpt, Jag är ju din; Hur kan jag då dig neka Din arbetslön för möda stor Att bli ditt får, din lem, din bror. Dig, Jesu, jag ej släpper.

6. Jag släpper ej, min Jesu, dig, Du är mig sjelfwa lifwet, Du mig har älskat innerlig Och dig för mig utgfwit I hård och neslig forssets dödd; Ty

sjunger jag i lust och nöd: Min Jesus jag ej släpper.

7. Om sy den gör mitt hjerta qual, Och lagen mig anklagar; Om satan ställer sådant tal: Du har i alla dagar Gyst synd och ondsla i ditt bröst, Du måste dö, blir det min tröst, Att Jesus mig ej släpper.

8. Jag här min Jesus i min famn, Han är min seger worden; Jag har i Jesu dyra namn Min salighet på jorden. Hans kors, hans död, hans blod, hans sår, Mitt arma hjerta högst åtrår. Min Jesus jag ej släpper.

9. Låt fjö och glödd, låt wåld och list, Ta bort allt hwad jag eger; Hwad är allt det, jag då har mist? Ett stoft, som intet väger Mot Jesus, som jag håller kär, Min dyra stätt Han likwäl är. Min Jesus jag ej släpper.

10. Låt werlden rafa fram allt fort Uti sin wil- da yra, Låt menstor mig ejakta stort Och ej sin tunga styra, Jag aktar det dock ingenting Emot min wäns trolofningsring. Min Jesus jag ej släpper.

11. Om sjukdom skall min arma kropp Wid plågolägrat fästa, Så är dock Jesu kors mitt hopp, Min hwilobädd, den bästa. Jag är då i all nöd helt säll; Ty dag och natt, ja, morgon, qwäll, Min Jesus jag ej släpper.

12. När döden siffitt wälde will På mig som andra öfwa, Så hörer jag dock Jesus till, Ej något kan kedroswa Min nöjda själ, som hafwer fått I Jesu dö en himmelsf lott. Ty Jesus jag ej släpper.

13. Åh, Jesu, släpp du aldrig mig; Ty stragt mig allt då sklar. Åh, drag mig mer och mer till dig, Ditt blod min swaghet helar. Om du mig

håller med din hand, Så brister ej vårt kärleksband, Jag dig då aldrig släpper.

14. Så bullre werld och satan då; Mitt stöd är Jesu wilja. Må helwetet och storma på, Dock skall mig intet skilja Från Jesus min i ewighet. Han är min borg och salighet; Ty Jesus jag ej släpper.

Met.: Förblindade werld etc.

134. **W**ris ste dig, o Gud, Nu har jag min frud. Mitt hjerta är gladt; Ty intet så lyser Som denna min stadt. Ack, hjelp mig den fröjd, Jag deröfwer hyser, Betyga i höjd.

2. Gländet war stort, Som hwar man förspott, Jag låg i mitt blod Båd' sargad och naken; Men Frälsaren god, Som fram om mig gick, Straxt öfwer den saken Warkunsamhet sidd.

3. Han huldt på mig såg, Der usel jag låg. Straxt hjelpa Han will, Bewekt Han re'n blifwit Och talte mig till; Hwi ligger du så? Jag stänker dig lifwet; Se, les och uppstå!

4. Hwad, lifwet? Ack, jo, Det kan du fritt tro. Jag leswer. Men se'n, Hwad kan jag uträtta? Hur blir jag wäl ren? Haf tröstefullt mod, Jag sjelf will dig twätta Och det i mitt blod.

5. Ditt blod, o, hwad fröjd! Kan kärlekens höjd Dig föra så widt? Ack, ja, först du blifwer Din orenhet qwitt; Mig sjelf dig till frud Och klädnad jag gifwer Och tar dig till brud.

6. Till brud i slikt frud? Barmhertige Gud, Hwad nåd här begynns, Den allt öfwerwäger, Och underlig syns! Dock tror jag med skäl, Hwad sanningen säger, Fullbordas och wäl.

7. Det redan är sannt Och synes nu grannt. Jag lyckliga brud. O, glimmande smycke, O, ly-

sande strud! Ej solenes glans I werldenes tyde
Så herrlig än fanns.

8. När Salomos pratt Till höjden war bragt,
Dock framsför hans ståt Berömmet en lilja På mar-
ten har fått; An jag, som nu glad Är prydd af
Guds wilja Med rosenes blad!

9. Hwad, lilja helt stön I dalen så grön? En
finns det ju ej Lik den mig bekläder, Min Jesus,
ad nej! Ja, wisa mig en Så högsfärgad fjäder, Som
liknar hans sten.

10. Se, snödrifwan står, Hur hwit hon och är,
Att ögat ej tål Af tusen demanter Dess glimmande
prål; Dock, hwitare får, I bet' på de branter Wid
Sion jag går.

11. De prättiga ljus I himmelens hus, Elds-
lågornas flock I klarhet och lydnad Hur lysa de dock?
Till stönheten på Min klädnad och prydnad De lik-
wäl ej nå.

12. Ty Frälsaren kär Min herrlighet är. Min
prydnad är hel Och hållen blott tagen Af denna ju-
vel. Han lyser och så, Att solen och dagen Mot den
ej förstå.

13. I prydnaden dyr Jag aldrig nu styr Den
strängaste dom; Men i dessa kläder Min domare
from En hugnad jag är, Hans hjerta sig gläder
Nu öfwer mig här.

14. Men djefwulen styr Och långt från mig
styr; Mitt ljus han ej tål. Han älskar blott natten
Och kolswarta hål. Han safar och räds Att se på
den statten, Hwarmed jag bekläds.

15. Men englarna sig Församla kring mig, De
bli mitt beskydd; Och som de mig finna Trolofswad
och prydd Med Zebaoths Gud, De allt hwad de
hinna Uppwakta hans brud.

16. Jag håller då ros, Samt ära och gods Förstada och träd. Med foten jag träder På werldene fräd. Jag har ju utwalt De herrlighetskläder, Som öfvergå allt.

17. O Helige And', Jag wördar din hand, Som klädde mig på Rättfärdighetsstruden Och lärt mig förstå, Hur nådig och huld Han är dock, den Guden, Som borttog min skuld.

Met.: Jesus allt mitt goda är etc.

135. **R**oswadt ware Jesu namn, Nu är jag och frälsad worden. Nu har jag fått säter hamn, Se'n jag drifwit kring på jorden Uti owisshetens haf Och snart seglat uti qwas.

2. Att, hwad utsäglig ro Att sig ej från forset skilja; Att som barn ensaldigt tro Och för öf-rigt intet wilja; Att få känna glädjekraft Af den ångest, Jesus hast.

3. Synden, som jag med mig bär, Som fick lif igenom lagen, Utaf Jesus Christus är Wid försoningskorset slagen. Fast hon retar mig till fall, Hon mig dock ej fälla skall.

4. Mellertid jag kännes wid, Ho jag är och hwad jag varit, Fast jag frihet, fröjd och frid Uti anden har erfarit; Ty att Jesus är mig huld Är ej för min egen skuld.

5. Om jag och gjort något godt, Kan jag ej i sauning säga. Dock jag wet, att lönens mått Gud ej mot förtjenst plår wäga; Dersför blir min helgelse: Tro, som frikäpt syndare.

6. Köpta själ, uppmuntra dig, Till att loswa War ej tröger, Träd framåt på fridens stig, Ej till wenster, ej till höger. Låt din Jesu sidohäl Wara städs till ögonmål.

7. Werlden säge, hwad hon will. Skäms ej för den röda drägten. Om hon smädar, tig du still; Om och ingen uti slägten Samma namn som du har fått, Kan det wara lika godt.

8. Werld, hwad är du, att jag dig Stulle wilja älfsta mera? Blott ett wårdsbus, som ställ mig Några stunder herbergera. Hwar jag än ställ wistas här, Mig det just betsamma är.

9. Jesus här och Jesus der, Jag mig i hans famn inslutit. Jag har Honom, Han mig får. Ingen löser hwad Han knutit. Allestäds jag säter bor, Endast derför att jag tror.

10. Anden är min lärare, Som om Frälsaren predikar. Kyrkan är Gethsemane. Predikstolen dödens spikar. Altaret är korsets stam. Öffret är Guds rena Lam.

11. Statt, o själ, på posten din, Uti bön beständigt waken; Ty om du här slumrar in, Lätt förderwas hela saken. Du kan falla ur den frid, Du nu har hos Herren blid.

12. Öfwa dig i stadig tro, Låt Guds Ande i dig verka. Du förlora kan din ro, Förrän du det sjelf kan märka, Om du ej i Jesu får Ständig kraft och rening får.

Met.: Säll den, som hafwer etc.

136. Det enda nöje, som jag wet, Den enda glädje, jag har sett, Den enda sällhet, som är till, Är den, och Jesus gifwa will.

2. Den enda ro, som jag förspott, Den enda lycka, jag har gjort, Den enda stätt, jag funnit än, Är, att jag Jesus fått till vän.

3. Den enda tröst i all min nöd, Den enda hjelp

mot ewig dö, Den enda fröjd i allt besvär Är bli och bo hos Jesus kär.

4. Den enda fyllnad af Guds bud, Det enda sätt att få hans strud, Den enda väg till himlen Klar I Jesu blod Gud banat har.

5. Den enda synds förlåtelse, Den enda lifs be- bådelse, Den endaste försoning god Är Jesu Christi kors och blod.

6. Den enda orsak till Guds nåd, Den enda hjälp, det enda råd, Det enda stöd, hwarpå allt står, Är blott, att Jesus själf är vår.

7. Den enda hjälp mot synden all, Det enda wårn mot syndafall, Den enda tillflykt, själen har, Är Jesu kärlek och försvar.

8. Den enda wisdom, som jag wet, Den enda- ste rättfärdighet, Den enda rena helgelse, Den så wi med vår Frälsare.

9. Det enda sätt att dö med frid, Den enda tröst i domens tid, Det enda råd att stå för Gud Är blott att wara Christi brud.

MeL: Sit, o Jesu, samfoms etc.

137. **A**tt, att tro och intet se Är ej wisshet för de lärde; Men af de enfal- dige Hålles det i största wärde. De som blodets kraft förnummit Och till Sions berg ha kommit ;:

2. Blodet, såren är det tal, Som af dessa sjä- lar föres; När dem synden än gör qual, Och när lagens dom än höres. Christi blod de dyrt wärdera, Wilja och ej weta mera ;:

3. Deras mesta tidsfördrif Är för Lammets föt- ter ligga Och, till spis för själens lif, Om hans blod i trone tiggas. Deras bästa hwardagswisa Är att Jesu godhet prisas ;:

4. Smålet, hån, förakt och spott De för Honom gerna bära, Sedan de af Honom fått Ewig, oförgånglig ära; Och hur ringa de här skattas, Ungenting dem litwål fattas ;:

5. Då de arma werldens barn Dwäljas än i mörkrets kojor, Snärda uti lustans garn, Söfda uti lättjans bojor; Gå Guds barn sin wän till möte, Kopande: min Jesu söte ;:

6. Ingen menniskas förnuft Kan den saken genomtränga, Huru godt det är och ljust Som en syndare få hänga Blott wid Jesus och få smaka Etwets söta honungskata ;:

7. Ingen timlig nöd och sorg Kan ett sådant ae ängsla; Då de bli uti sin borg, Kan dem ingen omwän fängsla. Stå de wid Fridesfurstens sida, Sta' Han sjelf för dem och strida ;:

8. När en storm begynner gå, Hissa de upp trones segel; Och om det går aldrig så, Se de dock på ordets regel. Och då faran synes fjerran, Straxt de ståda upp till Herran ;:

9. Sions borgerstap är fällt, Fast det blifwer här föraktadt. Dgat är ensaldigt stälbt Blott på Lammet, som war slagadt. Om sig något swårt tilldrager, Det till Lammet tillflykt tager ;:

10. O, du hulde Frälsare, När jag detta om dig talar, Huru du mig, syndare, Dagligt, stundeligt hugswalar, Må jag wäl den frågan wåga: Är det menstorätt? Hwad fråga ;:

11. Gör i andans fattigdom Mig bland syndare den störste. Blif och du min rikedom, O, min käre själasörste! Då jag blott ditt barn får wara, Väter jag allt annat fara ;:

12. Du är all min själaro. Ditt behag jag ljust må kalla. Styrf allt mer och mer min tro.

Sedan jag en gång för alla Fått i lifwets bok in-
teckning, Leswer jag nu för din räkning ;:

13. Jag har funnit, du är god, Att du syn-
berna förlåter, Renar i ditt dyra blod Den till dig
sig wänder åter. Denna sanning finna alla, Som
för dig blott nedersalla ;:

14. När jag i ensaldighet Frälsaren med tron
omfattar, Jag af större fröjd ej wet, Högst af allt
jag detta skattar. Och jag will ej annat weta, An
wid korset själen beta ;:

Herdesånger.

Mel.: Sit, o Jesu, samloms etc.

138. Jesu, själaherde wår, Som ditt lif till
offer gifwit, Att till döden dömda
får Mätte återwinna lifwet, Dem du räddat utur
nöden, Då du gaf dig sjelf i döden ;:

2. Gode herde, mer än god, Som att slagte-
fären skona Sjelf will slagtas och med blod Dem
igen med Gud försona, Du bles fångslad, Slagen,
bunden, Att dem ta ur ulfwamunnen ;:

3. Att du skulle slippa se Färens blod i ström-
mar flyta, Wille du, o Frälsare, Icke låta dig för-
tryta Att ditt lif till spillo gifwa Och ett blodigt
offer blifwa ;:

4. Men se nu, o herde, på, Hur de får, för dem
du dödde, Åter borta från dig gå, Åck, på bergen
så förströdde. Samla dem uti en skara. Wärdes
allas herde wara ;:

5. Kan du se din wanna stätt Sargas utaf
ulfwaramen? Skall han dem förberfwa platt? Kan-

ner du ej egna lammen? Skola de sig sjelfwa sälja? Skall dem ulfwen så uppsvälja? ;:

6. Ulfwen söker lammen små Strämma, stingra och förfölja; Men de finna ingen wrå, Der de kunna sig förbölja. Låt du lammen, så och fåren, Ståse bli wid herdaspåren ;:

7. Stor och stark du herde är, Satans makt kan intet gälla; Swaga fåren sjelf du bär. På din rygg de ligga sälla. Ej skall ulfwens list och tån-der Rycka dem ur dina händer ;:

8. Uå, du Jesu, herde min, Huru sälla wi få wara, Om du blott of, sluter in Bland de spåda lammens stara, Då du stöter of och lagar Allt, som det dig sjelf behagar ;:

9. För of bort från Sinai Och de torra, dystra marker Till ditt Sion, hwarest wi På de sälla blomsterparter Ur försoningsfåren röda Hjuta själens bästa söda ;:

10. Låt of under korset stå, Emot strömmarna bo trygga. Faller solens hetta på, Låt då korset bli wår stugga, Der du ljuslig swalka unnar Utur nådens öppna brunnar ;:

11. Se, här äro dina lam, Röpta med ditt blod, din smärta. Lag of upp uti din famn. Läg of på ditt ömma hjerta. Slut of inom nådesarmen. Tryck of intill kärleksbarmen ;:

12. Dina dyrt förlösta lam Hägna wäl uti ditt stöte. Tröttna wi, så bär of fram, Till wi få ett saligt möte. Ställas först på högra handen, Gå se'n in i himlalanden ;:

MeL: Jesus allt mitt goda är etc.

139. **L**åt ditt stora sidosår Bli wår honing och wår hydda, Deri wi, som fräl-

sta får, Utan fruktan att bli brydda Kunna ligga
och ha ro Och för ulfwar trygga bo.

2. Ulfwen of ej stada gör; Ty wår äng är wäl
omfångder, Och wår öppna fårhusdörr Är med her-
dens blod besprångder, Dersför får han blott med
stam Se på herdens köpta lam.

3. Wi ej frukta någonting, Herden wår of rik-
ligt föder; Wi så ligga i en ring; Han står för of
hvit och röder, Röd i sin försoningsstrud, Gwit i
ofskuld inför Gud.

4. När det börjar blifwa kallt, Tag mig in uti
din hydda. Du som förja will för allt, Du mig
troget stall bestydda. Trogne herde, tag ditt får
In uti ditt sidofår.

Om Andlig Wårdslöshet.

Mel.: Swarthän stall jag dock etc.

140. **E**n gång jag, Jesu, fick I dina får
en blick, Swarwid mitt hjerta rör-
des, Att jag i unbran fördes. Jag såg med fröjd
otalig, Att jag i dig war salig.

2. Från detta Thabors berg, Der du i ljuslig
färg Mig synts, är jag nu ställber I twefans mör-
ka dälder, Der, hur jag blicken spanner, Jag dock
ej ljuset känner.

3. Hwad hit mig bragt, jag wet, Det har min
wårdslöshet, Ad ja, jag glömde ligga Wid korset,
nåd att tigga, Och lät derwid min tanka Allt längre
från dig wanka.

4. Att jag hwar dag och stund Ej ockrat med
mitt pund, Och att min morgongåfwa, Din dyra
nådehåfwa, Så kunnat stingrad blifwa, Det wille
du tillgifwa!

5. Jag tänker, Jesu blid, Nu på den förra tid;
Jag hoppas, ber och trängtar, Jag önskar, tror och
längtar, Att du mig åter swarar Och dig i mig
förklarar.

6. Ack, styrk mitt swaga hopp Och låt det klar-
na opp. Jag går här blind i öknen, Uti de tjocka
töcknen. Låt otrons natt förjagas Och nådens mor-
gon dagas.

7. Förskingra otrosstyn Och låt min mörka syn
Få ståda glädjesolen: Dig, Jesu, uppå stolen. En
stråle du mig sände, Som hjertat mitt upptände.

8. Nu gör min sorg det böjdt Och wäntan oför-
nöjdt. Nu allt med dig jag saknar; Men ack, ju
mer jag waknar Och sådan brist förspörjer, Des mer
mitt hjerta förjer.

9 Upprätta med ditt blod Mitt nederslagna med
Och nederqwick mitt hjerta Med dina sår, din smär-
ta; Din winge du utsträcke Och mig med den be-
täcke!

10. Låt kännas i mitt bröst Din nådes tal och
tröst. Din kraft mig öfwerstyge. Du dig en bo-
ying bygge I själen, den du rene Och sjelf med
dig förene.

11. Ack, lär mig waka, be; Ståds tro, om ej
ståds se, I nåden mig befästa. När otron will mig
fresta, Det ordet än mig tröste, Att du mig återlöste.

Om Andlig Waksamhet.

Mel.: Sit, o Jesu, samtoms etc.

141. Syndares påminnelse Är att ständigt
bedja, waka. Den som står sår
ofta se, Att han börjar gå tillbaka; Ty må wi ha
waket öga, Att ej synden gör oss tröga ;:

2. Om ej ögat fästadt är Uppå Jesuz, den korsfäste; Om ej hjertat böen frambar Inför Honom, wännen bäste; Om man ej är angelägen, Är man redan utaf wägen ::

3. Den som står, han akte sig, Att Han icke måtte falla. Jesu, håll du wakt om mig, Så om ord, som tankar alla. Ty så snart man wakt ej håller, Stragt på stunden något wäller ::

4. Ho är rik och hafwer nog Och sig tycker något wara, Han för alla hafwer fog Att ett gräsligt fall besara. Han är usel, arm och naken Och behöfwer blifwa waken ::

5. Ho sig finner kall och ljum, Lätt den lätt utsläcka wakan. Lyfte upp i alla rum Helga händer utan twekan. Bedja, bedja må den arma, Att sig Herren må förbarma ::

6. Ho den icke ständig tröst, Ständig nåd är oundbärlig, Honom blifwer allraförst Christendomen tung, beswärlig, Sedan blir han ljum, så faller, Tills han sist i synden faller ::

7. Fienden will hwarje stund Öf på tusen sätt förföra, Och wår onda hjertans grund Will städs honom bistånd göra; Dersför walsamhet det gäller, Att hans list öf icke faller ::

8. Öppna öf då nådens höjd, Låt öf syndanden finna. Gör wår själ för dig rätt böjd. Låt öf rätt din dödd besinna. Öf din nåd uppmuntre alla, Att wi för din thron nedfalla ::

9. Gör det arma hjertat löst Ifrån alla band och snaror. Gif beskydd och hjelp och tröst Uti alla dolda faror. Låt din dyra förböen gälla, Hwar gång synden will öf fälla ::

10. Jag är misnöjd med mig sjelf; Ty jag kan dig rätt ej tjena. Dock jag wet, att nådens

elf Kan från alla smittor rena; Derför lär mig synden glömma Och mig i din sida gömma ;:

11. Gör mig waken natt och dag Så i wälgång, som i wåde. Låt mig se ditt hjertelag, Huru fullt det är af nåde; Huru du allt godt will gifwa Och wårt skuldbref sönderrifwa ;:

Förtrostan uppå Herren.

Mel.: Jesus allt mitt goda är etc.

142. Dawid säger: det är godt Att förtrosta uppå Herran. Jag har äfwen det förstått: Då all menstlig hjelp är fjerran, Och man litar Herren till, Hjelpa Han båd' kan och will.

2. Men si, hjertat är så snällt Att i tysthet tro på werlden. Ögat är på himlen stäldt, Hjertat hänger fast wid flården; Och så lefwer mången fram, Sig till skada, Gud till skam.

3. Men i allraminsta prof, Om man det oö prof må falla, När förtrostan görs behof, Börjar hoppet satta falla Och förgås som spindelwäf Eller som den wefa säf.

4. Menstohjelp förmår ej stort, We den derpå hoppet ställer, Endast Gud och hwad Han gjort Håller profwet, när det gäller. Den sig sjelf ej hjälpa kan Kan ej hjälpa någon ann'.

5. Starfhet och försigtighet För den minsta windslägt wifer. Benningar och sticklighet Lita lätt dig och beswifer. Menstors bifall, herregunst Litnar blott en flyktig dunst.

6. Uti sijnöd kan man se, Då all wisshet tyckes stjelpa, Huru blott en hjälpare Kan ur nöd och fara

hjelpa. Den med ånger ser sin brist Och kan tro, han hjälpes wist.

7. Du må tro på hwem du will, Jag på Herren will förtrösta. Han är god att tro sig till. Han för alla återlösta Och nödställda syndare Är en huld förmyndare.

8. Alltid är Han lika när, Alla tider, år och dagar, Då jag uti nöden är Och för Honom barnsligt klagar; Fast jag ingen utwäg ser, Hjelp mig likwäl säkert ster.

9. Allestäds jag säker bor, Ty jag uppå Herren hoppas. Då jag uppå Jesus tror, Fridens skonträd städs knoppas; Sommar, winter, höst och vår Det i lika säkring står.

Tröst i Bedröfwelsen.

Mel.: Min själ hafwer ingen etc.

143. **S**wad bedröfwas du min själ? Hwad är det, som ännu ängslar Själens din och henne fängslar? Är du mera nu en träl? Nej, din Jesus träl har warit, På det du stall hafwa frid; Han all nöd för mig erfarit, Att mitt hjerta blygs derwid.

2. Skulle nu en sådan vän Hjerta ha att öfwer gifwa Den hans egendom will blifwa? Nej, hans hjerta blöder än Öfwer själen min, den arma, Som sig ingen utwäg ser. Jesu, wärdes dig förbarma, Jag dig hjertligt derom ber.

3. Kärlekspanten har jag sett I de djupa sårren röda, Som af idel kärlet blöda, Då du mig din nåd betett. Ja, ditt hufwud och din sida Bära

wittne om din dödd, Att du det allt wille lida Till att hjälpa mig ur nödd.

4. Jesu, jag nu endast will I ditt blod ha all min trefnad Och det för min hela lefnad, Hjelp mig, Jesu, sjelf vertill! Tag så från mig allt det andra, Hwad det wara må i sig, Som will hindra mig att wandra I föreningen med dig.

5. Rena mig uti ditt blod, Låt all oro platt förswinna. Ja, låt i min själ inrinna Kraften af din nådesflod. Låt mig städs wid korset ligga, Som en andligt fattig själ, Och om nåd i sären tigga. Se, så mår jag ewigt wäl.

Mel.: Vort mitt hjerta etc.

144. Vort, I orosfulla tankar, Som beswärren hjertat mitt. Jesu, hjelp mig kasta ankar På din dödd, att jag bliv qwitt Sorg och all melankoli; Gör mig från min oro fri. Stilla du min sorg och qwida. Göm min nödd uti din sida.

2. O, hwi skall jag sjelf mig kränka, Då mig Jesus dock har kär? Jag will då långt hellre tänka: Satan, du må ha beswär Utaf sorg; du ej är döpt, Du är ej, som jag, och köpt. Jesus gick för mig i döden; Men du sitter uti nöden.

3. Jesus skall mig mer då glädja, Än all jordens silfwer, gull; Han mig i sin strud will kläda; Han mot mig är kärleksfull. Om all werldens gunst och gods På en gång stod mig till bårds, Will jag dock det allt förakta Och blott ester Jesus trakta.

4. Lifwet är mig stänkt och gifwet, Deras jag mig fröjda må. Mig är utaf nåd tillskrifwet Allt hwad Jesus gjort också. Allt, hwad Jesus kallar sitt, Blifwer genom tron och mitt. Uti Jesus kan jag hinna Synd och satan öfswerinna.

5. Jesus då min sorg wäl lindrar; Ty hans dyra kärleksblod All fördomelse förhindrar. Han min sak hos Gud gör god. Jag är wiß, att du, Guds Lam, Led för mig på korsets stam, Och att Gud mig wäll förstona; Ty du månd' min synd försona.

6. Ej skall satan mig försträcka, Fast han ingen möda spar Att hos mig all ångest wäcka Och i otro hålla qwar. Jag nu honom swara kan: Jesus är den starke man, Som dig öfwerwunnit wida, Nu du får i ledjor wida.

7. Ja, från hela mörkrets stara Har mig Jesus frälst förwift; Skall mig med sitt blod förswara Det mot satans wåld och list. Frukta dig ej mer, min själ, Bort med allt, hwad än dig qwål, Jesus frälsar af all wåda. Låt blott honom ensam råda.

8. Döden kan mig ej förderfwa, Fast jag genom den skall gå. Jesus månd' mig lif förwärfwa, Att jag skall helt glad uppstå. Jesus har all dödens matt I sin döb så nederlagt, Att han är min glädje worden Och mig för till himlaborden.

9. Jesu, du som kan mig fröjda, Sänd mig fröjdeanden din, Gör min själ och hjerta nöjda Och upprifla andan min. Dyre Jesu, gjut din tröst I mitt ångerfulla bröst; Låt mig städs hos dig mig gömma Och ditt dyra kors ej glömma.

10. Gif, att jag din sötma röner; Låt mig roligt samwet' få. Tron föröka, hör de böner, Som ifrån mitt hjerta gå. Låt din ljuswa nådesröst Mig förfäkra: du är löst. Uti tron ditt blod mig wisa, Så får sorgsna själen lisa.

11. Låt mig tålmod förspörja, När du mig od tukta må. Låt mig öfwer synden förja, När jag råkat från dig gå. Låt mig i ditt dyra blod Sän-

ka synd och öfvermod. Låt mig ej klenmodig blifwa; Men i tron dig äran gifwa.

12. Jesu, låt mig icke falla; Håll mig med din nådeshand. Jag vill dig i tron åkalla, Rnyt allt fastare vårt band. Hjelp mig nu all ångst och nöd, Frukta all för dom och död, I din dödskraft öfverwinna, Trones ändalykt sist finna.

Bönesånger.

Mel.: Förblindade werld etc.

145. Dig, Herre, påminn Församlingen din, Den syndarehop, Som till dig uppsänder Ett samhälligt rop. Åk, i dina sår Och på dina händer Hon tecknad ju står.

2. Wi efter ditt ord Kring nådenes bord Här uti ditt hus Oß wördsamt insinne, O, sänd oß ditt ljus! Din mjölk, win och must I hymnighet rinne, Till ordet gif lust.

3. Af feto och merg Oß uppå ditt berg Ett gästabad gör. Förnöj oß wid detta Och sorgen förströ. Oß till ditt beröm Med wällust nu mätta Af nådenes ström.

4. Hwar hungrande själ Bespisa nu wäl. Hwar törstig låt få För intet sig lästa, O Jesu, också. För syndenes flod, Det dödszwattnet bästa, Låt flyta ditt blod.

5. Åk, rätta dig opp Utas oß en kropp, Den du wille så Som hufwud anföra, Att hwar och en må Bli gagnelig lem. Åk, wärdigas göra Dig bland oß ett hem.

6. Gör med oß förbund Och bygg på den grund, Som är dina sår, Utas oß ett tempel, Det ewigt

består, Der sjelf du och äst I ord och exempel Vår
Biswersteprest.

7. Hjelp, herde, att wi Ditt fårhus bli. För,
herde, din hjord På ängarna gröna Till dukade
bord. O, låt hvarje får Din omvårdnad röna,
Du, värtare vår!

8. Det sargade läk. Det otanda späk. Det
wilsna sök opp Och för det till rätta; Förnya des
hopp. Det späda sjelf bär. Det orena twätta Och
alla blif när.

9. En örtagård skön, Som ständigt står grön
I blommor och frukt, Af oss du och göre Dig sjelf
till en lutt. Vår lifskraft sjelf blif, Din Ande
förstörre Allt egenhetslif.

10. Ack, gif att det sker, Att kungar allt fler Bli
stappare här, O Gud, åt din kyrka; Furstinnor och
lär Des wårdare bli. Gif enhet, gif styrka Och
färlel deri.

11. Låt kraftigt den röst, Som oss att ge tröst
På bergen uppstått, Oss frihet förkunna, Predika oss
godt. O, Frälsare blid, Oss alla förkunna Din ewi-
ga frid.

12. Som regn, dagg och snö De nära ett frö,
Så göre ditt ord, Hwarhelst man det sprider, Frukt-
bärande jord, Att berg, dal och höjd I nådenes ti-
der Må springa af fröjd.

13. Låt watten gå hit Och strömmarna dit I
wildmarken fort, Att dumbern må qwäda, Hatt sprin-
ga som hjort; Att blinda må se, De sorgsna sig glä-
da, De starka sig ge.

14. Att döfwer och hör; Att trossade rör Och
sargade bröst, Samt rykande wekar, Här finna sin
tröst Och röna, hur Gud Alls intet godt nekar Sin
forade brud.

15. Gud Fader, din makt Om och hålle makt,
Låt helgas ditt namn. Tillkomme ditt rike. Ut-
bred och din samn. Så trofast och god Din Son
blef vår like, Och stänk med hans blod.

16. Som moder om son, War du om och mån.
Vår owän fördrif. Din wård låt och ega. För-
låtelse gif För synden hwar dag, Att ingen må säga
Bland och: jag är swag.

17. O Helge And', gjut Dig öfwer och ut. Låt
på och den eld, Som ingen kan släcka, Af himlen
bli fällb. Ack, trofast och led Och, och att betäcka,
Din winge utbred.

18. Ditt sårarhus ök. Ditt tempel besök. Din
örtagård stöt, Att träden må drypa Af musten så
söt; Att plantorna små, Som under dem krypa,
Sin näring och få.

19. Vår Jesu, ditt blod, Den saliga flod, Vår
lifsfloed må bli. Din nåd och beware Och hjälp och,
att wi I wördnad och tro Desz werkan erfare I
fröjd, frib och ro.

20. Förnya vårt hopp. Lyft händerna opp. Din
Anda och gif. Från synden och rena Och otron för-
drif. Påminn och din döb, Och med dig förena Och
hjälp i all nöd.

21. Ut hwar och en döpt, Den du hafwer köpt
Så dyrt med ditt blod, Gif också din Anda, O,
Frälsare god. Behåll honom qwar, Att sist han
må landa I fröjdsalen klar.

22. O, låt dina sår Bli fristaden vår. Din
förbön och nåd Till bästa och wände Allt fiendens
råd. Utbred och den frib Till werldenes ände, Som
wanns med din strid.

23. O, hjelte i strid, Din seger och frib Och
blifwe en gård. Vår frihet förlänge Din allmakt

och wård. Din englaeldsmur Det lejon utstånge,
Som städs går på lur.

24. Hör också vår bön, O Herre, och frön Med
nåd och med frid Hwärt hjerta, som beder I nöd-
nes tid. Bönhörelse sänd Från himmelen neder,
Att du må bli känd.

Met.: Min själ och sinne, låt etc.

146. **M**in Jesus, som dig låtit döda För
all min synd på korsets stam,
Låt pinan din, din död och möda, Som då, o sar-
gade Guds Lam, Har plågat och marterat dig, Min
själ nu röra innerlig.

2. Låt mig i tröne få erfara Din nåds och kär-
lets öfwerflöd. Låt Anden din i mig förklara, Att
du mig köpt med blod och död; Samt att jag utt
dina sår Min enda ro och hwila får.

3. Upptäck allt mer, o Jesu kära, Min inre on-
da hjertans grund, På det att jag deß mer må lä-
ra Att ligga wid ditt kors hwar stund Och tigga
om ditt reningsblod, Som mig kan gifwa kraft och
mod.

4. Uppliswa sjelf mitt tröga hjerta Din kärlek
att värdera högt. Tag bort från mig all syndens
smärta Och allt, som gör mitt hjerta trögt. Låt mig
utaf ditt kärleksbröst Få suga lif och frid och tröst.

5. Låt mig i allt på dig förtrösta. Hjelp mig
allt stadigt wid dig bli. Jag tror, jag är din åter-
lösta; Ty du mig med ditt blod köpt fri. Intryck
det mer och mer hos mig, Så will jag ewigt pri-
sa dig.

Met.: Min dag är all etc.

147. **S**jälawän, du som dig låt förbarna,
Då werlden all låg sölad uti blod,

Åh, tänk i nåd uppå mig usla, arma, Som tryckes af ett swårt och ångsligt mod. Uppwärm mig med ditt hulda kärlekshjerta, Att jag en gång må känna lif i mig. Låt, Jesu, mig mot lagens bittra smärta Få samwetsfrid och själaro i dig.

2. Åh, gif mig nåd rätt fattig att förblifwa; Men äfwen se hur rik i dig jag är! Åh, wärdes du all otro från mig drifwa. Hugswala mig, jag wet, du har mig kär. Har du förmått uti min själ att werka Bekymradt mod, så stätt mig nu och hi. Du wärdes så mig i min swaghet stärka, Att jag och nöjd och tillfredsställd kan bli.

3. Åh, Frälsare, när får jag dig omfamna? När skall jag höra detta ljuswa: kom? När får jag i din öppna sida hamna? När weglar wäl mitt usla tillstånd om? Du swarar mig: Så snart, o, arma hjerta, Du stilla blir och lemnar dig åt mig, Med egna tankar dig ej sjelf gör smärta, Och jag får ensam råda öfwer dig.

Met.: Förbida Herren Gud etc.

148. **S**e, du min Jesus är, Mig och en Kristus blif; Ty då du är mig när, Så har jag frid och lif. Mitt hjerta städse till dig drag, Att jag hwar enda stund och dag Får lefwa af ditt blod, din död, Så har det ingen nöd. Du har mig, en wildohqowist, Inympat uti dig förwigt Igenom en sann tro på dig, Som lifwet gaf för mig.

2. Mig tukte Anden din, Att jag mitt tillstånd ser, Samt syndakällan min, Som orent watten ger. Låt den ej draga mig från dig, Ej wara wäldig öfwer mig Uti min kropp; men, Jesu god, Gif seger i ditt blod. Förök mig trona på din död Och

dina awal och all din nöd. Trons ändalyft mig
också gif, Med dig ett ewigt lif.

3. Du lofwar stora ting; Till pant din Helge
And', Som din troslofningsring, Sätt här uppå min
hand. Bewisa, Herre Jesu, dig Uti mitt hjerta wäl-
delig; Ja, wittna stäbse med min själ, Så är mig
ewigt wäl. Då räds jag ej för dödens stund, Mer
än för hwilans ljuswa blund. Gör det allt mera
klart för mig, Så will jag prisa dig.

MeL.: Säll den som hafwer etc.

149. Din själ, min Jesu, helge mig; För-
binde hjertat mitt med dig. Din
kropp, som för mig sårad är, Min kropp och göre
ren och står.

2. Det watten, som på korsets stam Flöt ur
din helga sida fram, Det rene mig; ditt dyra blod
Uppfriste hjerta, håg och mod.

3. Den swett, som ur ditt anlet' kom, Befrie
mig från dödens dom; Din dyra pina, kors och död,
Den ware hjertats kraft och stöd.

4. O, Jesu Christe, bönhör mig, Tag och för-
borga mig i dig. I dina sår jag gömd will bli,
Så är jag från all fara fri.

5. Låt mig i trone hålla ut Och winna tronens
sälla slut: Att här och der i himlens höjd Få vara
din i ewig fröjd.

MeL.: Min högsta stätt, o etc.

150. Guds milda Lam, min Frälsare, Ditt
ljuswa namn mig gläder; Dig
will jag af allt hjerta be, Att du mig nu tillstäd
Få krypa fram till dina sår, Så helt eländig som
jag går; Ditt blod mig wedergwicke.

2. Din döb mig ständigt sjelf påminn; Hjelp att jag ej må glömma Den nåd, som utur siban din Till syndare månd' strömma. Ack, Jesu, låt mig vara en, Den du af nåd gör hwit och ren I blodets springefälla.

3. Låt gamle Adam nu bli snärd Och fast wid korsfet slagen. Ack, låt din blodskraft bli mitt swärd Mot satan, synden, lagen. Du, hjelte utaf Juda slågt, Skåd mig nu din segerdrägt; Hjelp mig i tron och wiuna.

4. Gör mig från sorg och oro fri. Håll mig i blodet twagen. Ack, Jesu, låt mig alltid bli Utaf din Anda dragen Till kärlek, tro, ensalbigbet, Till fattigdom, som mer ej wet, Än nåd wid korsfet tigga.

5. Jag är ett sår, som wisse gått, Dig gjort i synd stor smärta, I blindhet min jag ej förstått Ditt hulda brodershjerta; Nu ser jag till min blygd och skam, Hur jag har dig, Guds milda Lam, Med mina synder slagit.

6. Men tack, mitt Lam, jag kan nu tro, Att du ditt blod låt rinna För mig, att jag nu frid och ro I dina sår kan finna. Jag, som war fången, är nu löst. Jag, som war döf, nu hört den röst, Att du min synd förlåtit.

7. Låt, Jesu, mig ej glömma bort, Du dött för mig med smärta; Du will, för allt ditt arbet' swårt, Ha boning i mitt hjerta. Ack, ingjut der ditt dyra blod Och sänd till mig din Anda-god, Som dig allt mer förklarar.

8. Låt mig i nåden wäga till. Ack, sänk mig djupt i såren. Lär mig att göra, hwad du will, Dig följa jemt i spåren. Upptäck mig korsfets hemlighet, Att jag må ha min salighet Uti din döb och pina.

9. Jag tackar dig, min själsvän, Som mig till dig har dragit. Jag är helt wiss om himmelen; Ty du min synd borttagit. Jag utaf dig nu blott beror Och som ett barn ensaldigt tror: Gud är min läre Fader.

Mel.: Säll den som hafver etc.

151. Att intet se, dock tro och be Dig, Jesu, som allt godt will ge, Det styrkan är hos folket ditt; Låt det också bli dagsverket mitt.

2. Guds dyra Lam, du styrke mig Att fasta all min brist på dig Och endast hwila på din nåd; Ty utom dig finns intet råd.

3. Det myckna, som mig sela må, Låt mig af dina blodsår få. Låt all min synd begrafwas der Och gif mig nåd att ha dig kär.

4. Du endast är min kärlek wärd; Men ack, af satan, lött och werld Mitt hjerta drages bort ändå Att ej i tiggarghopen stå.

5. Jag helt utfattig icke är; Jag eljest höll dig mera kär Och wärte mera till i dig Och kände större frid i mig.

6. Gör mig då fattig, blott och arm; Ack, gör mig af din kärlek warm. Gör mig uthungrig efter nåd. Bewara mig från öfwerdåd.

7. Gör mig bland syndare förnämlig; Låt mig bland tiggare stå främst Att be om nåd och tigga tröst I blodet, hwarmed du mig löst.

8. Gör mig frimodig att gå fram Så blind, så fattig, halt och lam, Så usel, som jag är, till dig, Att du må allting gifwa mig.

9. Ack, håll mig waken hwarje stund Och fast uti ditt fridsförbund. Min synd utplåna med ditt blod, Hjelp mig att tro, det du är god.

10. Jag kastar nu all synd och brist På dig, min dyre Jesu Christ. Ditt kors och blod, din hårda dödd, Beware mig från ångst och nöd.

11. Du är till grund i hjertat lagd; På dig jag hwilar oförsagd. Jag är ej min, nej, din jag är, Blott på din nåd jag hwilar här.

Mel.: Christe, sanna Hus etc.

152. Jag, arma stoft och syndare, Dig, nådigaste Frälsare, Med ödmjuk röst ensaldigt ber, Att du af höjden till mig ser, Nåd betet.

2. Din Helga Ande låt mig få, Som lärar hwad jag bedja må I tron uti min Jesu namn. Åh, låt mig sinna i din samn, Säker hamn.

3. O, hwad oändlig skröplighet Jag, syndare, dock med mig wet. Hwad otro och kallförsinnighet, Mot all den nåd och trofasthet, Du betett.

4. Min otro höljer mig med blygd; Men låt mig sinna hos dig stygd. Låt se, du är en Frälsare, Som frälsar arma syndare, Som dig be.

5. Min Gud, jag faller för din thron, Se ej på mig, se på din Son; Hos mig är idel uselhet, I honom är min wärdighet, Som du wet.

6. Jag har ej annat wisa fram, An endast mitt försoningslam. Då Jesus dödde, dödde jag; Han är min starkhet, jag är swag, Mer än swag.

7. Dock ger det mig en kraftig tröst, Jag tror, att jag är återlöst, Det fröjdar hjerta, håg och mun I Sions sanna helsöbrunn, Hwarje stund.

8. En droppa af ditt dyra blod Uppmuntrar sinne, själ och mod. Åh, låt mig nu det blodet få, Som syndens smittor, stora, små, Kan astwå.

9. Hjelp mig att följa städs ditt råd Och ropa

blott: gif nåd, gif nåd! Du är mitt Lam, mitt enda wäl, Som min elända, arma själ Hjelper wäl.

10. Å frestelsen låt bli min tröst, Att jag med Christi blod är löst. Låt mig wid korset hwila få Och ej utur mitt fäste gå, Utan stå.

11. Föröka, Jesu, med ditt ord Och styrk din lilla flena hjord, Som dig till öfwerherde fått; Lär oss att skilja ondt och godt, Wilja godt.

12. Håll mig i andans fattigdom, Gör mig enfalldig, Jesu from. Låt mig förfara blodets kraft, Af lifwets träd få suga saft, Lif och kraft.

13. Tänk på den stora, blinda hop, Som ligger än i mörkrets grop; Å, käre Herre, gif dem nåd, Att de må lyda Andans råd, Söka nåd.

14. Hjelp hwar och en uppå sin ort, Som lif i din försoning sport. Wi bönsta alla, i wår bön: O Jesu, med din nådalön Oj bekrön.

15. Din förbön göre, att jag får Bönhjersse hos Fadren wår. Jag står med dig i slägtstapsband; Led du mig med din nådes hand, Till ditt land.

16. På dina händer jag nu står Uppteknad uti dina sår. Hur skulle Gud wäl glömma den, Som har till bror och själawån, Frälsaren?

Met.: Min hjäl hafwer ingen frid etc.

153. **A**rma själars enda tröst, Jag dig syndare hör falla: Kommen, kommen till mig alla, Ängslade och qwalda bröst! I, som uti ångst arbeten, Lutande och sorgsna gå. Hwiltan, den I efterleten, Skolen I hos mig här få.

2. Fast jag ser den minsta del, Jag min börda tung dock finner; Wisa mig, jag dig påminner, Mer

och mer än mina fel. Jag är ond i sjelfwa grunden, Allt i mig förderfwadt är, Ja, jag är i synden bunden, Fräls mig, hjelp mig, Herre kär!

3. Uppryck du all bitter rot. Kärlek åter i mig planta Och, från otroshöjden branta, Böj mitt hjerta för din fot. Gör mig nödställd. Lär mig längta Ester dig, som törstig hjort Ester wattnet, lär mig trängta Ester blodet ditt allt fort.

4. Jag är kraftlös, ljum och kall, Plägar ofta dig förgäta; Dersför längtar jag att äta Lifwets bröd mot swaghet all. Jag är oren, du mig rene. Lys en blind och led en halt. Med min själ du dig förene, Gif mig nåd och hjelp för allt.

5. Locka, kalla, drag du mig; Sök och finn mig, hem mig bäre; Böj mitt hjerta, Jesu käre, Att och söka efter dig. Låt min nöd mig till dig drifwa; Twinge mig och kärlek din, Att jag uti dig må blifwa, Och du bo i själen min.

6. Jesu, se jag wägar då Med ett genomsyndigt hjerta, Fullt af blygsel, sorg och smärta, Till din nådastol att gå; Bär en själ i mina händer, Usel, sjukt och nästan dödd, Ber, du lif i henne tänd Och upprättar mig i nöd.

7. Applåt, Herre, sjelf min mun, Wärdes mig med wällust stänka Och nu all min jemmer dränka I din öppna nådebrunn. Wärdes hjertat mitt bereda Med sann tro, ensaldighet, Fattigdom och syndaleda, Längtan efter salighet.

8. Må jag minnas hwad jag är: Dren, full af synd och smärta, Med ett ondt, förderfwadt hjerta. Hjelplös jag din hjelp begär. Lär mig och att rätt besinna, Hwad det är att så gå fram Och all nåd och sällhet finna Uti dig, Guds dyra Lam!

MeL: Sit, o Jesu, samloms etc.

154. **N**å, min dyre Frälsare, Arma sjäalars wån för andra, Du, som undfår syndare Och med dem will bo och wandra; Kom och sätt dig hos oss neder, Sag dig hjertligt derom beder ::

2. Låt oss din närwarelse Nu med böjda hjertan ära. Låt oss barnsligt på dig se Och allt godt af dig begära, Så för oss som alla andra, De till Sion wilja wandra ::

3. Wiså oss, o dyra Lam, Hur ditt helga hjerta blödde, När du uppå korsets stam Utaf kärlek för oss dödde; Hur du än af kärlet brinner, Tills du wåra hjertan winner ::

4. Sag så wåra hjertan in, Att de också af kärlek blöda. Låt det ej gå ur vårt sinn', Hwad det kostat dig för möda, Innan du oss kunnat frälsa Och förwårfswa ewig helssa ::

5. Detta är den enda sak, Som kan hjertat helt intaga. Den som deruppå fått smak, Slipper sedan till att klaga; Ty man äter sig då mätter Utaf nådens söta rätter ::

6. Låt oss då, som syndare, Få wid dina fötter ligga, Endast efter blodet se Och om det i trone tiggå, Tills wi rätt få smaka kraften Utaf denna gudastafen ::

7. Lär oss bli ensalbiga, Du vårt Lam och herde kära, Hela hjertat åt dig ge, Som will omsorg derom bära. Låt allt, hwad oss hittills felat, Uti blodet blifwa heladt ::

8. Låt det blifwa vårt begär Att få blodets kraft erfara Och dig städse hafwa kär, I ditt sällskap alltid wara, Att så hemwist uti såren, Beta bland de löpta såren ::

9. Nu jag tror dig wäl om godt, Att du håller
hwardu lofwat; Med allt detta i rikt mått Har du
mången själ begåfwat, Hwaraf jag ensaldigt dö-
mer, Att du mig och ej förglömmar ::

10. Si, här är då hjertat mitt, Gör dermed,
som du bäst finner. Gif, och gif mig blodet ditt,
Hwaraf lif och kraft upprinner. Käre Jesu, tag mitt
hjerta Till en lön för all din smärta ::

11. Och, jag beder än en gång, Dyra Lam, o,
glöm ej detta, Eljest blir mig tiden lång, Mig dock
med ditt blod nu mätta; Ty jag ser, att oet mig
felas, Hwaraf all min skada helas ::

12. Så får jag till deras tal, Som sig inner-
ligen fröjda Öfwer deras nådewal Och för Lammet
ståds stå böjda, Se mig äfwen vara dragen Och af
blotta nåd upptagen ::

Mel.: Således är vår kyrkogång etc.

155. Jesu, lifwets kraft och ord, Låt dig den-
na stunden finna. Sitt sjelf främst
wid detta bord; Tala, att vår själ må brinna.
Låt vårt hjerta känna kraften Af ditt blod, den dyra
fasten ::

2. Andamålet ser du wäl, Hwarför wi här för
dig ligga; Själen swälter ju ihjäl, När wi ej om
nåden tigga. Wi till särens öppna brunnar Toga
våra torra munnar ::

3. Du har sagt: hwar två, hwar tre Äro, will
jag äfwen vara. Wi dig då, o Jesu, be, Att så
löftets kraft erfara. Låt ej nåd och frid oss tryta,
Utan ymnigt nederslyta ::

4. Jesu Christe, lär oss att Din närvaro wörd-
samt ära. Påminn oss hwardyrbar stätt, Wi i

fwaga käril bära. Låt of annat tal ej föra, An
det du will gerna höra ;:

5. Lär of tro helt rätt och slätt, Guds med tro-
ne Skriften tyda, Korset är vårt schiboleth; Annat
främmande månd' lyda. Den, som intet wet af så-
ren, Ur ej utaf rätta såren ;:

6. Låt din Andas nådeswind Wederwicks våra
sinnen. Of med dig alltmer förbind. War städs
dyr i våra minnen. Bind of våra hjertan hopa,
Att som en wi alla ropa ;:

7. Sänk of ännu djupare Ned uti ensaldighe-
ten. Låt of mer och mer så se In i sjelfwa hem-
ligheten. Låt of rätt så känna, lära, Swad för
ondt wi med of bära ;:

8. Jesu, låt ej satan få Hindra detta vårt um-
gänge. Wärdes främst i spetsen stå; Och din elds-
mur om of stänge. Då wi korsets sana föra, Må-
ste segren of tillhöra ;:

9. Andra statta för stor mån Att så högas wän-
skap ega. Wi med menniskones Son Utrahelst vårt
sällskap plåga, Han, som till vårt själabästa Låtit
sig wid korset fästa ;:

MeL: Jesu, all min lust och etc.

156. **W**ärdes för mitt arma hjerta, O, Guds
Lam, Te dig fram Uti all din
smärta. Öppna du mig sårens källa, Att ditt blod,
Som en flod, Derutur må wälla.

2. Si, jag lägger hjertat neder För din fot,
Tag emot Denna skänk, jag beder. Der behåll det
och förwara, Att jag får Ur din sår Stundlig kraft
erfara.

3. Utom dig har jag ej trefnad; Men ditt blod,
Jesu god, Gör en salig lefnad. När som blodet

slöddar öfwer I min själ, Mår jag wäl Och ej mer behöfwer.

4. Låt ej något mig förwilla, Må jag bli Ett armt bi, Som jemt sitter stilla Uppå helga såren röda Och med flit Skyndar dit, Der min själ får föda.

5. Hjertans Lam, jag böjes neder, Att du mig Gländig Sådan kost tillreder. Nu så will jag för mig taga, Åh, min wän, Ingen än Hos dig haft att klaga.

6. Dyra blodet, som har runnit, Och ditt kött Är så sött, Se'n des kraft jag sunnit, Att jag ger-na allt förgäter, Allt försmår, Endast går Och det manna äter.

7. Uti örtagården söna Går jag ut, Hwar minnut, Och får krasten röna Af de liljor, som der lufta, Och den flod, Jesu blod, Som min själ månd' fukta.

8. Jag mår wäl och will ej byta Bort min lott För allt godt, Mig kan intet tryta Jag har Frälsaren och blodet, Hwar en tår, Hwart hans sår, Hela döds wettsfloden.

9. Allt är mitt och mitt skall blifwa, Och jag ser, Had' du mer, Skulle du det gifwa; Du wist tog dig gansta nära, Då du dig Sjelf åt mig Gaf, min Herre kära.

10. Dersför gråter nu mitt hjerta, Och min själ Åfwenwål Känner kärleksmärta. Jag går böjd och lysser spåren Efter dig, Som för mig Fått de många såren.

11. Hwad skall jag wäl säga mera? tack min wän, tack igen! Lär mig mer värdera Din förfoningsblod och pina. Hjelp mig att Dag och natt Kyssa såren dina.

12. Jag mig helt åt dig will gifwa. Du besallt
Framsör allt, Att jag din skall blifwa. Låt mitt
göra bli att tigga Och ta mot; Wid din fot Nöjd
och fattig ligga.

Mel.: D, Stapare, och gode etc.

157. **D** Jesu, låt ditt dyra blod In i mitt
hjerter flyta. Låt helga sårens hel-
sofod Alldeles det förbyta. Låt mig ej weta annat
råd, An lefwa på din blotta nåd, Den nåd, som
du förwärfwat har, När som du bar Dens synder,
som dig korsfäst har.

2. I blodet, som ur såren rann Uppå förso-
ningsdagen, När du förlofning för mig wann, Då
du fullgjorde lagen, Der will jag två min arma
själ, Der lefwer hon och mår helt wäl, Der wede-
rwickes hon hwar dag Och med behag Städs kän-
ner dina kärleksflag.

3. Så war och blif min egendom, Jag will ej
mer begära, Ditt blod må bli min läfedom, Din
smälek all min ära, Din pina all min fröjd och ro,
Ditt sidosår mitt hus och bo; Ditt purpurflåde, som
du bär, O, Jesu kär, Det style mig, som naken är.

4. Att du war bunden, gör mig fri; Din swag-
het är min styrka. Det hän du led, o, må det bli
Min kraft att rätt dig dyrka, De röda strimmor på
din kropp, De lysa allt mitt mörker opp. Det ord,
som du på korset sagt: Det är fullbragt, Det ware
i mitt hjerta lagdt.

5. Allena Jesu blod och dödd, Samt kors och
bittra pina, Hans swett uti hans själandödd, Hans
bot för synder mina, Hans spitehål och sidosår, De
stygn, som Han af törnet får, Det ware allt min
salighet, Så att jag wet, Att jag är hans i ewighet.

Mel.: Seelen Bräutigam etc.

158. **M**ilda marterlam, Du på korssets
stam Lät ditt blod så ymnigt
flyta, Att oss nåd ej skulle tryta, Och med dina
sår Wann du helsan wår.

2. Gudablobet ditt Lät på hjertat mitt Utan
återwändo rinna, Att jag saft och kraft må finna,
Och min arma själ Ståds hos dig må wål.

3. Dina helga sår, Dem jag estetrår, För mitt
hjerta sjelf förklara. Låt dem ståds min tillflykt
wara, Att, ehwar jag går, Fly till dem jag sår.

4. Helga mig hwar stund I ditt blodsförbund,
Att jag har min lösepenning Rätt i wårde, kraft
och känning Och i sidan din Gömmer själen min.

5. Låt mitt öga dig Korsfäst ha för sig, Måla
sjelf dig i din smärta För mitt öga och mitt hjerta,
Att jag öfwer allt Ser din korsgestalt.

6. Ser dig i din bild, Huru du så mild För
min synd till döds dig blödde, Som ett lam ofskyl-
digt dödde; Werldens skulder bar, För oss slagtab
war.

7. Dyra Lam, se jag Wörbar dina slag, Dina
strimmor, sår och ränder, Kysser dina stungna hän-
der Och wid föttrens flod Hemtar upp ditt blod.

8. Hemta du då mig, Hulda wån, till dig. Tag
den synden från mitt hjerta, Att jag dig månd' gö-
ra smärta, Eller önska mig Något utom dig.

9. Bort med annat allt. Blott din blodsgestalt
Låt bestråla själ och sinne, Ögon, öron, tankar,
minne; Ty i blodet ditt Trifs blott hjertat mitt.

Mel.: O Gud, som af kärlek etc.

159. **D**u korsfäste Jesu, du är ju den wån,
I hwilken hwart hjerta må fröj-
da sig än, Du werkar med dina så kraftiga sår, Att

man dem åtnjuta af hjertat åtrår; Må du och upp-
tända mitt hjerta och mod Att brinna af kärlet till
dig och ditt blod.

2. Mitt hjerta gör öppet, rätt fattigt och böjdt,
Mitt hjerta gör stadigt, rentwaget och nöjdt. Du
ser, att jag dagligt behöfwer din nåd; Ty lär mig
och taga de säkraste råd Att söka och finna de strim-
mor och slag, Som föra och sätta mitt hjerta i lag.

3. Ditt sårade hjerta det läke min själ; Ditt
blodiga hjerta besprånge mig wäl. De sårade hån-
dernas tvingande kraft Behålle mig ständigt wid
pinan du haft. De sargade fötternas spikar och hål
Redtråde rätt synden och ware mitt mål.

4. Du länke och böje mitt hjerta, min mun Att
tigga och njuta ditt blod hwarje stund, Att lofwa
och wörda, att kyssa och be, Till des jag dig får
uti himmelen se, Då ropet och sången om blod och
om Lam Skall höras och föras i ewighet fram.

Met.: Så stön lyser den etc.

160. **A**d, låt ditt helga blod, Guds Lam,
Som rann för mig på korssets
stam, Rätt flyta på mitt hjerta. Mitt lif i detta
blodet är; För des förtjenst står jag nu här Och
wördar all din smärta. Kom mig I dig Att in-
sluta. Låt mig njuta Hägn och trefnad I ditt blod
min hela lefnad.

2. Ad, för mig snart som djupast in I dina
sår och sidan din; Låt mig der wara salig Och dricka
fötman af ditt blod, Rätt smaka dig, min Jesu god,
Och känna nåd otalig. Låt mig Stundlig I mitt
hjerta Af din smärta Och din pina Finng hjelp mot
synder mina.

3. Jag ger mig dertill nu åt dig, Och du, mitt Lam, ger dig åt mig. Du ser mig, som dig smärtat. Ditt dyra blod, den purpursaft, Din blodswett gifwer själen kraft; Din korsbild binder hjertat. Jag fick En blick Och blef nöjder, Salig böjder Af lik strimma, Låt den nu ståds för mig glimma.

4. Hwad är jag, att du wårnad bär Om mig, en mast, som uslast är Af hwad wi uselt nämne! Är någon arm, så är jag wift, Ett intet, syndig, full med brist Och dock ett nådens ämne. Mitt Lam, Träd fram För mitt hjerta I din smärta, Låt mig ligga Som en mast för dig och tigga.

5. Jag faller för den thronen ner, Från den du mig i stotet ser Och will uppå mig tänka; Der sten och ljus utaf dig går, Och dina strimmor, slag och sår Som tusen solar blänka, Hwars sten Sig, se'n Tränger neder Och sig breder Norr och söder Osver mig och mina bröder.

6. Jag lefwer då för Lammets blod, Ja, i och genom sårens flob, Mitt lif är i det ena. Hwad ögat gör, hwad öra, mun, Hwad hand och fot, har allt sin grund Af sårens kraft allena. Förnöjd Och böjd Har jag blifwit, Att du gifwit Mig bland såren Lif i blodet, ro i såren.

Met.: Guds dyraste Lam etc.

161. **A**ck, Frälsare kär, Låt mig nu få spörja, att du är mig när. Låt hjertat få känna gudomelig kraft Af mödan, den du för mig syndare hast, Af plågan och pinan, du för mig utstod, Din swett och ditt blod.

2. Jag ställer mig fram För dig, du mitt blodiga, sårade Lam. Låt falla en droppe ur nådenes

brunn, Ur sidan och såren i själenes mun; Du ser ju, min hungriga, törstiga själ Behöfwer den wäl.

3. Se här hwar jag är; Här har du mitt hjerta, min Frälsare kär. Så fattig jag kryper, så hör jag dig till; Så blodig du hänger, du min wara will. Jag ger dig mitt elände, gif mig ditt blod I hjerta och mod.

4. Du har ju förråd På blod och ett hjerta, som brinner af nåd, Så ger du wäl med dig åt den, som ej har Det minsta, som duger här inom-bords qwar. Jag will icke heller ha någonting mer, An blodet du ger.

5. Gjut ur dina sår, O Lam, på mitt hjerta, så att det undfår Den saliga känning, du syndare ger, Så bryr jag mig sedan om ingenting mer. Stor sak i all werlden, när du med ditt blod Upp-lifwar mitt mod.

6. Jag kysser din fot, Du som för mig erlagt så fullgiltig bot, Att jag nu får komma så utfattig fram, Som jag mig besinner, till dig, o Guds Lam; Jag twättar med tårar och torkar igen Din spikhål, min wän.

7. Ser jag uppå mig, Så stämnes och blygs jag; men ser jag på dig, Så ropar mitt hjerta: ack, Frälsare kär, Hur kommer det till, att du älskar och bär En själ, som uppriswer så tidt dina sår; Du mig dock undfår.

8. Jag tackar dig, Lam. Mitt hjerta försmät-ter af kärlek och stam. Tack, att du led döden för syndares skull. Tack, att du nu leswer af kärlet så full För syndare arma, hwars endaste råd Är fly till din nåd.

9. Utför nu ditt werk. Mitt hjerta i trone be-fästa och stärkt, Låtännas beständigt ditt blod i

min själ, Så att jag må trifwas och alltid må wäl. Städs wäxa i nåden, förswagas i mig, Men lefwa i dig.

Hel: Lär mig, min dyre Frälsare etc.

162. **W**år öfwerherde, till oss sänd Din nådes Helga Anda. Din helga eld bland oss upptänd Och wärdes bland oss wandra. Oss i din nåde inneslut Och öfwer oss din Anda gjut ::

2. Kom nådens Ande och oss stöt; Dig till oss nådigt hulle. Instänt oss nådemjöllan söt. Oss med god ting du fyll. Låt wällust flyta kring ditt bord Och nåden drypa af ditt ord ::

3. Oss wärdes så, o Helge And', Wår Frälsare förklara. Att hjertat tändes uti brand, Och att wi så försara En salig winning, del och kraft Af all den nöd, Han för oss hast ::

4. Låt ingen planta här förgås; Antag dig själawården. Kom med din nådeswind och blås Igenom örtagården; Låt träden drypa, bära frukt Och gifwa dig en ljustig lutt ::

5. Af olja gjut wår lampa full, Som enfans kär i Zarpa. Gif hwar sin rökwerksstål af gull Och hwar sin gyllne harpa. Låt lampan brinna, röken gå I höjden, då wi harpan slå ::

6. Låt oss i korsets hemlighet På denna nådestunden Se under, som wi förr ej sett, Och för oss rätt på grunden. Ack, lär oss, lär oss, lär oss tro Och så i dig wår själaro ::

7. Slit sönder alla otrons band, Som oss i loppet hindre. För dig wi äro stoft och grand, Ett intet och än mindre. Ack, gör mig för dig nederböjd Och själan endast i dig nöjd ::

8. Förena i ett kärleksband Och samtligen så
noga Och seban, med din nådesband, Så fast och
sammanfoga Med brudgummen, vår själaman, Att
ingen och åtsilja kan ;:

Met.: Jesus är mitt lif och helja etc.

163. **S**ulde herde, föd de fåren, Som du
sjelf från ulfven tog, När du uppå
forset dog. Led och mig på rätta spåren Till ditt
dyra fårabus, Der du sjelf är sol och ljus.

2. Tag mig upp uti din kyrka Ibland din för-
samlings folk, Der du sjelf är ordets toll, Och der
bröder dig städs dyrka Och dig sjunga hjertligt lof,
Att det hörs till himlens hof.

3. Ympa mig in i den stammen, Som är full
med nådens fast; Må jag af ditt blod så kraft Att
i trone ropa: amen, Hosianna, Jesu min, Du mig
föpt att wara din.

4. Gör mig till en lem i kroppen, Blif mitt
hufsvud och försvar, Ja, min broder, vän och far.
Låt mitt blod till sista droppen Brinna af din kär-
lek så, Att jag städs dig älska må.

Met.: Hela werlden fröjdes etc.

164. **M**ättigaste segerhjelte, Lejon utaf Ju-
da stam, Bind nu swärdet wid
ditt hälte, Träd för allas åsyn fram; Så att hela
werlden ser, Du är Gud och ingen mer.

2. Herre, hjelp, det går så sakta Med ditt wert
på jorden wid; Minsta delen nåden akta, Största
delen har ej tid. Werlden smädar på allt sätt Je-
sus utaf Nazareth.

3. Sädesman, si säden qwäfwes Utaf törne,
snärjeband. Wingårdsman, om här ej gräfwes

Lifstel tar ju öfverhand. Säden trampas ned förän, Man wäl hunnit utså den.

4. Detta ser du, store Herre, Och kan likwäl tiggastill. Den, som ond är, blifwer wärre, Swar en lefwer, som han will. Christen, som af Kristus nämns, För hans namn i sällskap stäms.

5. Om du detta framgent lider, Att all werlden rasar så, Fruktar jag, att du omsider Liten lön här månde få; Den du köpt är åter såld Under fordna herrars wäld.

6. Stig då neder uppå jorden, Som en segerwinnare, Du, som är besogad worden Att, som allmän Frälsare, Forora ut för det du dött Och ditt blod för själar blödt.

7. Wisa dig uti den prydnad, Du från Bozra fordom gått. Winn med orden allas lydnad. Låt för dina kärleksfott Stora hopar falla ned Och med tårar tiggastill fred.

8. De, som emot Herren pocka Och ej akta lagens hot, Öfvertala du och locka Att godwilligt taga mot De blodröda nådesbref, Som du uppå forset stref.

9. Låt af dina läppar flyta Fridens ewangelium. När du låter Moses ryta Att för blodet redarum, Bjud Johannes straxt gå fram Och predika: si Guds Lam!

10. Drype dina spår af fetma, Må ditt ord bete sin kraft, Och hwart hjerta smaka sötma Utaf blodets purpurfast. Öhr, att dina kärleksflag Öf behålla wid din lag.

11. Inwig prestler, som predika Utaf kärlek för din hjord. Bjud att alla tala lifa, Lifa hjertan, lifa ord. Lejon utaf Juda stam, Låt ditt uppsåt städs gå fram.

12. Rusta dina wittnen ringa Med din Andas gåfswor mång'. Låt din kärlek dem så twinga, Att de aldrig alla twång, Aldrig sjelfwa söka ro, Aldrig tala förr'n de tro.

13. J, som lif i blodet funnit, Sjungen Lammet tack och lof, Tacken för det blod, som runnit; Skaffen Honom ymnigt rof. Skämmens ej, J syndare, Wittna om er Frälsare.

14. Hedren eder blodbrudgumme, Salems döttrar, på allt wis; Ty om J förblifwen stumme, Skola bergen ropas pris. Låten ej den nya sång Bli er gammal eller lång.

Mel.: Säll den som hastwer etc.

165. Mitt Lam och blodbrudgumme god, Ack, att ditt kors, din döb, ditt blod Rätt kändes i min arma själ, O, huru mädde jag då wäl.

2. Ack, att jag låg i stoftet så Som synderstan för dig ändå, Nedtryckt och böjd, som hon och war; Ack, att ej sjelfgjordt fram jag bar.

3. Hur skulle då ditt blod hwar stund Mig fröjda i min hjertans grund. Hur wille jag då glädja mig J dina sår rätt innerlig.

4. Mitt Lam, du känner ju mitt sinn', Sag will dock ewigt wara din. Du har ju köpt mig, som jag är, Hwarom din Ande wittne bär.

5. Allt i din döb förswinna må, Hwad du ser mig i wägen stå; Gör sjelf en wäg till hjertat mitt. Låt kännas kraft af blodet ditt.

6. Ja, rena mig i samma blod Och stärk min anda, själ och mod. Sänk i din graf min egenhet. Tag från mig min lätt sinnighet.

7. Gör mig i dina sår helt nöjd; På det jag

städs må, dig till fröjd, Som fattig syndare för dig
 I stoftet djupt ödmjuka mig.

Mel.: Jag ropar till dig etc.

166. **D** Jesu Christ, min Frälsman, Som
 så af kärlek brinner, Att jag det
 rätt ej fatta kan, Ej det utsäga hinner, Upptänd
 din kärlek i mitt sinn', Att jag mig till dig trän-
 ger, Vid dig hänger Och, såsom köpt till din, Dig
 tjenar mer ju länger.

2. Bebo du ensam hjertat mitt Igenom rätta
 trona. Hjelp, att jag väljer korset ditt Till all
 min stätt och krona. Jag alla ting ur hågen min,
 Som of åtskilja kunna Och ej unna, Att all min
 själ och sinn I dig allen' bli funna.

3. Hur saligt, ljustigt, godt och skönt Mig sma-
 far dock din nåde, När jag den rätt i trone rönt,
 Föraktar jag all wåde; Ty låt ej något annat mig
 Få röna, se, begära, Ålsta, ära, An kärlek din och
 dig, Som själen bäst kan nära.

4. D, att din nådes öfverflöd Jag i mitt hjerta
 funne. D, att din ädla kärleksglöd I ewig kraft
 der brunne. Åt, hjelp mig waka dag och natt, Att
 nåden din bewara Mot den skara, Som efter den-
 na stätt Ur satans rife fara.

5. För mig är du, min Frälsare, Bespottad och
 hudslängder Och törnekrönt bland rösware På kor-
 sets träd upphängder, Samt dödd med ångest i ditt
 blod. Hjelp, att jag detta under Alla stunder I
 tro, med krossadt mod Och hjerta böjdt, begrundar.

6. D, att utgjutna blodet ditt, Det helga, dyra,
 warma, Jag kände städs i hjertat mitt, Det onda,
 falla, arma. Låt, Jesu, detta blodets saft In i

mitt hjerta sluta, Det förbyta Och med deß ljuswa
kraft Mitt hjertas hårdhet bryta.

7. Åh, om mitt hjerta öppet stod Och städs i
trone gömde, Den röda swett, det dyra blod, För
synden af dig ström'de. Åh, om min slutna ögon-
brunn Sig öppnade rätt wida, Tårar strida Utgöt,
att jag hwar stund Fick kärleksmärta lida.

8. O, att jag dig, som barnet spädt, Så länge
esterginge Och gråtande dig följde tätt, Till du i
famn mig sänge; Så att din kärlek ur ditt bröst
Sig i mitt hjerta wiste, Gladde, liste, Så att af
nåd och tröst Uppelbad jag dig priste.

9. Åh, drag mig, Jesu, efter dig, Så will jag
dig och nalkas; Jag will dig kysa hjertelig Och i
din stugga swalkas. Jag will utaf din dyra mun
All tröst mig låta stänka, Mig insänka I dig, o
lifwets brunn, Och der min synd fördränka.

10. Min tröst, mitt ljus, min stätt och del, Min
staf och wäg till lifwet, Tag mig till egendom så
hel, Som du dig sjelf mig gifwit. Allt utom dig
är idel pust; De andra tingen alla Åro galla;
När du ger ljuslig lust, De mig rätt bittra falla.

11. Du, Jesu, är den bästa ro, Som själen
gör rätt nöjder. Åh, låt mig alltid hos dig bo,
Bli trogen, glad och böjder. War du min eld och
i mig brinn; Min glädje och fördela; Lisa, hela,
All syndasmärtan min, Deß sår och hwad kan fela.

12. I nåden din hwad saknar jag? Hon är min
sol, mitt skygge, Min källa, der jag tvås hwar dag,
Mitt hus, min tillflykt trygge, Mitt söta win, mitt
himlabröd, Min bröllops klädebona, Fröjd och kro-
na, Min tröst i all min nöd, Mitt hopp, min stätt i
trona.

13. Om du din kärlek från mig drog, Hwad

funde mig då hjälpa? Om du din nåd mig undantog, Mitt hopp stragt skulle stjelpa; Ty hjelp mig fly all synd och last, Dig älska, söka, fatta I mitt matta Och usla hjerta fast, Städs hålla och dyrt skatta.

14. Din kärlek har jag alltid sport; Du har mig till dig dragit Och, förrän något godt jag gjort, Till nåd af kärlek tagit; Så låt nu alltid samma wård Mig leda, lära, föra, Bistånd göra Och om mig slå en gård, Den ingen kan förstöra.

15. Låt och det kall, deri jag står, Din nåd wälsignadt göra Och, om jag från dig wilse går, Mig stragt till rätta föra. Låt henne alltid goda råd Och rena verk mig lära, Till din ära All synd och öfwerdåd Att fly, hwad namn de bära.

16. War du min glädjesol i nöd, I swaghet war min styrka, Att jag intill och i min död Dig kan i trone dyrka; Så att din nåd och kärlek i Min död mig styrker, gläder Och tillstäder, Att tröstefull och fri Jag i ditt rike träder.

Mel.: Jesus allt mitt goda är etc.

167. Jesu, som för mig blef dödd, Lär mig tro på dig allena. Tag bort alla falska stöb Och mig helt med dig förena. Ja, låt helga blodet ditt Kraftigt bli på hjertat mitt.

2. Gif mig andans fattigdom. Gör mig rik i fattigdomen, Kom och bo hos mig, ad, kom, Du är rätta rikedom. Då min egendom du är, Har jag allt hwad jag begär.

3. Du, som trone börjat har, Gör i hjertat tron uppriktig. Hjelp, att bli i trone qwar. Gör mig din försoning wigtig; Så att jag ej nån'sin må Wilja utom dig bestå.

4. Låt min arma själ bli fast Vid ditt ord och bittra pina. Gör mig fri från otrons last, Du som burit synder mina. Lär mig, Jesu, känna väl, Att du köpt min arma själ.

5. Dina strimmor, hugg och slag Lär mig, Jesu, rätt begrunda. Låt mig ingen stund och dag Någon annan ro åstunda, An att tänka på de sår, Hvaruti min sällhet står.

6. Säg du ömt uppå min själ, Då hon mände dig korsfästa; Se då, Jesu, äfwenväl Nu uppå mig till det bästa. Låt din död och uselhet Lända mig till salighet.

Mel.: Lof, pris och tack etc.

168. Guds milda Lam, som lät på forset rinna Ditt dyra blod, ack, lät mig rätt bestinna Allt mer och mer min stora uselhet, Min fattigdom och din barmhertighet.

2. O dyra Lam, mitt enda lif och helsa, Som blifwit dömd, att du mig skulle frälsa Från död och dom, ack, lär mig se och tro, Att döden din kan gifwa lif och ro.

3. Du värdes mig, o, milde Jesu, stänka Din Andas ljus att alltid väl betänka, Hvad det för nöd och död har kostat dig Att helt ur satans wäld frlösja mig.

4. O, Jesu kär, ack, öppna ögon båda, Min syndandö och mitt elände ståda, Att blodet din må bli allt mer och mer För hjertat mitt rätt nödig, dyr och kär.

5. Ditt blod, din död mig twinge, att jag längtar Och stundelig till nådastolen trängtar, Att bedja om delaktighet och kraft Af mödan all, som du för mig har haft.

6. Du dyra Lam, ack, låt mig aldrig wanka
 Ifrån ditt kors; men låt alltjemt min tanka, Ehwart
 jag går, rätt wara ställd på dig, Så wandrar jag
 med glädje lifwets stig.

7. Guds rena Lam, ack, låt din kärlek taga Mitt
 hjerta in; min dyre Jesu laga, Att jag till salig-
 het må akta nog, Att du på träd för mina synder
 dog.

8. Håll, Jesu, jemt mig wid de öppna såren.
 För mig i bete, herde, bland de såren, Som
 följa dig och winna ewigt lif. Ack, bed för mig
 och, hwad jag bedit, gif.

Met: Sit, o Jesu, samloms etc.

169. Jesu, Frälsare, bered, Med din nåd
 mitt arma sinne, Med din Helga
 Anda led Tanken till ditt äreminne; Med din kär-
 lek, såren, blodet Frista upp och stärk mig modet ;:

2. Låt Gethsemane nu bli Själens bo och rätta
 eden, Der jag till min tröst får si, Hur ditt blod
 utsläcker wreden; Drages jag af nöjen andra, Låt
 mig till ditt kors få wandra ;:

3. Lär mig troget waka, be Och min själ i han-
 den bära. Låt mig dagligt bättre se Synderna,
 som mig beswära. Upptäck mig den onda grunden,
 Hellre nu än sista stunden ;:

4. Men gif och frimodighet, Samt förtröstan af
 allt hjerta Att i trons ensaldighet, Styrkt utaf
 din döb och smärta, Syndabördan till dig draga
 Och din nåd igen mottaga ;:

5. Låt mig wäga till i dig, Dagligt mera stad-
 gad blifwa, Les, min Jesu, du i mig. Wårdes mig
 ditt sinne gifwa. Öör mig stundligt mera böjder,
 Kneblig, trogen, lydlig, nöjder ;:

6. Egenwiljan dämpa du, Adam i ditt blod du dränke, Och den synd, sig rör ännu, I ditt nådeshaf du sänke. Egenfärlig, lust och wilja Wårdes, Jesu, från mig silja ::

7. Werka i mig barnslig tro, Att jag mycken frukt må bära. Kärlek, lydnad, frid och ro Wårdes af din död beståra. Låt mig i din fruktan wandra Från en klarhet till den andra ::

8. Bind mitt hjerta wid dig så, Att jag städe till dig länd. Korsfäst för mitt öga stå, Hwad jag gör, hwart jag mig wänder. Låt mig alla gås-
wor bära Dig till tjenst, till tack och ära ::

Met.: Lär mig, min dyre Frälsare etc.

170. Se här, min Jesu, kommer jag Att dig mitt hjerta stänka. I nåd och kärlek mig mottag, Åt, wårdes mig insänka I dina helga, djupa sår, Att jag der tröst och hwila får ::

2. När jag ej är wid muntert mod, Låt mig se dina tårar, Erfara kraften af ditt blod Och se, hur man dig sårar; På det din ödd, o Jesu blid, Förbyta må min sorg i frid ::

3. Så trög, eländig, hård och ljum, Så håglös, så owällig, Så lam, så blind, så döf och stum, Så usel, arm och dålig, Som du nu ser mig, drag mig fram Till dig, du sargade Guds Lam ::

4. Med otro full och helt förströdd, Olydig, tom och faller; Dock af ditt löfte understödd, Jag dig till fota faller. Förlåt min otro, stärk mitt hopp, Församla mig och wärm mig opp ::

5. Uppmuntra mig, min tanke höj, Att all din nåd besinna. Min själ för dig i stoftet böj; Men

att jag och må brinna Af kärlek, tro och salig fröjd,
Så gör mig i ditt blod förnöjd ;:

6. Jag nyss uppstigen från mitt fall, Det jag
med blygd beklagar, Bönfaller för din fotapall, Att
du mitt samvet' twager, Mitt hjerta renar och mitt
mod Uppmuntrar åter med ditt blod ;:

7. Låt mig på andras fel ej se, All mistro du
fördrifwe; Men kärlek och förtroende Mig i des ställe
gifwe. Jag har nog af min egen del; Mig wisa
mina egna fel ;:

8. Min tro ser nu din kärleksbild, Som war så
platt föraktad, Men kärleksrit derhos och mild. På
korset blifwit slagtab. O, marterlam, af nåde full,
Ditt blod asplane all min skuld ;:

9. Jag tillflykt tar med flyndsamt fart Till öpp-
na särens näste. Hjelp mig, att jag med trone
snart I dem får säkert fäste. Åt, låt det ej dra
länge ut, Förrän min otro ser sitt slut ;:

Mel.: Jesu, du dig sjelf etc.

171. Jesu, du är sjelfwa lifwet, Och ditt ord
och tal är sannt, Som du oss af
nåde gifwit, Att wi det må gömma grannt I vårt
hjerta och betänka, Hvad du lidit har för oss, Att
wi skulle ej förgås.

2. Men, fast du af kärlek brinner, Hårda hjer-
tat i mitt bröst Ingen kraft i sig dock finner Till
att lyda Andans röst. Om du ej i hjertat plan-
tar Ordet om ditt blod och sår, Inga rötter det
då får.

3. Dyre Jesu, för den smärta, Som du för oss
lidit har, Lägg ditt ord så i vårt hjerta, Att det
blifwer hos oss qwar; Ty om det sig kraft der win-
ner, Så får döden ingen makt Osver oss, som sjelf
du sagt.

4. Men den som ditt ord föraktar, Han kan aldrig salig bli; Om han än derefter traktar, Skall han dock en gång få si, Att han fåfängt sig bemödat, Och att han har byggt på strå, Som för elden ej kan stå.

5. Om han ock sig nog förhäfwer, Ingen annat säga tör, Än att han ostraffligt lefwer Och en ärbar wandel för. När han ej sin tro har grundat På den klippan, som står fast, Så förgås han dock med hast.

6. Jesu tal är lif och anda För en fattig syndare, Som från synden sig will wända Och sin stora nöd får se; När han hör den röst som bjuder: Kom nu dristigt hit till mig, Kom när synden trycker dig.

7. Ingen har jag än förkastat, Som i tron till mig har flytt Och ur syndasönnen hastat Samt sin förra lefnad flytt. Just för edra arma själar, Som har syndens börda känt, Fadren mig i werlden sändt.

8. När en nådehungrig kommer Och får höra dessa ord, Jesus är så mild och frommer, Går med syndare till bord Och med lifwets ord dem mättar, Helar deras syndasår, Han nytt lif och anda får.

9. Jesu, wärdes du mig leda Med din nåds och löstes ord Och af nåd så sjelf bereda Hjertat till en fruktsam jord; Hjelp mig ewigt ha i minne Läran om ditt kors och döb, Att jag undgår ewig nöd.

Met.: Tacen Herranom, som etc.

172. **S**å tag, min Frälsare, ditt barn wid handen. Du kärlek sjelf, bind mig med kärleksbanden.

2. Låt nåden städse hwila på mitt hjerta, Så stillas oro all, samt sorg och smärta.

3. Låt blodet, som så ymnigt är utflutet, Bli i mitt falla hjerta nu ingjutet.

4. I helga blodet låt mig ren bli tvättad, Att genom dig jag blir till lifs upprättad.

5. Den klädningen, som är af dig förwärswad, Förwara sjelf, att den ej blir förberwad.

6. Vår du mig, att min egen fromhet glömma Och mig allenast af ditt blod berömma.

7. Så får du då, o Jesu, din åstundan. Jag blygs, att jag så länge gått dig undan.

8. Tag då, min Jesu kär, mitt hela hjerta, Jag sjelf ej astwå kan min syndasmärta.

9. Du, som mig köpt och staffat saligheten, Låt mig bli din i tiden, ewigheten.

Mel.: Jesu, djupa såren etc.

173. Jesu, låt din helga pina Bli min enda helgelse. Åh, låt djupa såren dina Mig mot synden krafter ge. Åh, mig påminn swedan din, När mig något faller in. Låt mig nåd ur såren hemta Att med synden aldrig stämta.

2. När mitt kött sin ondskas wisar, Lär mig stragt till forset fly. Gif, att mig ditt blod då lissar, När min otro mig will bry. Gif mig kraft af dina sår, Att jag öfwer satan rår. Gör mig af din blodskraft riker, Att allt klenmod snart bortwiker.

3. Låt mig werldens nöjen glömma I åtankan af din döb. Wårdes i din famn mig gömma, När mig träffar sorg och nöd. Låt min enda glädje bli Att på dig, min Jesu, si, Der du hängde blek och blodig. Gör i trone mig frimodig.

4. Låt mig hela hjertat sänka I din kärleksrika flod. Allt bekymmer låt mig dränka I ditt rosenröda blod. All min omsorg från mig tag. Mitt besvär du nådigt drag. Hjelp, att jag till dig må hafa Och min sorg uppå dig kasta.

5. Låt för allt, hwad mig månd' fela, Mig få bot i dina sår. Wårdes mina brister hela Med ditt blod, som allt förmår. Jesu, intryp pinan din I mitt hjerta, håg och sinn'. Låt din döds- och ångestsmärta Aldrig gå utur mitt hjerta.

Mel.: Sätel's äre wår tyrfogång etc.

174. Selge Ande, lär oss tro. Wäck oss upp ur syndens dwala. Låt ej wår förmenta ro Längre kunna oss hugswala. Gör en hwar rätt angelägen Om den rätta himlawägen ::

2. Låt oss uti grunden se Otron, som all synd har wållat, Och att wi wår Frälsare Gj för allt wårt goda hållit, Att wi ha så ringa åttat Sammet, som för oss blef slagadt ::

3. Hjelp oss ständigt kunna tro, Att oss synden är borttagen I hans blod, och samwetsro Wunnen på försoningsdagen, Att oss intet kan fördöma, När wi i hans sår oss gömma ::

Mel.: O, Selge Ande, tom till etc.

175. Min blodbrudgumme, Jesu blid, Jag will mig dig i ewig tid Trolofwa uti trona; Du mig behagar framför allt Uti din purpurs korggestalt Och i din bröllopskrona.

2. Ty hör af nåd min trägna bön: Tag mig till brud och arbetslön För all din nöd och möda. Jag är ju din, ad, med all rätt; Ty du mig köpt med ångestswett Och med ditt blod det röda.

3. Mitt hjerta ware mer ej mitt; Åh, gör det till ett offer fritt, Som ljusst för dig må luktta. Åh, wårdes sjelf det med ditt blod, Som win och glädjeolja god, Bestänka och besukta.

4. Hjelp mig att fly till dina sår, Der du för mig på spikar står Med utbredd famn i smårta. Åh, tag du mig af nåde in, Igenom öppna sidan din, Uti ditt kärlekshjerta.

5. Omfamna mig med nådens arm Och gör mig af din kärlek warm Samt brinnande i trona. Hjelp mig förakta fröjd och lust, Att älfsta dig i nöd och pust Och intet för dig stona.

6. Schwad jag tänker, talar, gör, War du mig korsfäst målad för, Att jag dig jemt må ståda. Åh, blif för mig af hjertat dyr, Så wet jag wist, att jag undflyr Lättsinnighet och wåda.

7. Af hjertat hafwer du mig kär; Gif mig och nåd, att jag dig är Din brud, den täcka, rena. Ditt blod, ditt kors, ditt we och hån, Det göre mig hwar dag mer mån Att tjena dig allena.

Mel.: Jesus allt mitt goda är etc.

176. **N**aramildaste Guds Lam, Wårdes utaf nåd nu höra, Schwad jag har att bära fram För ditt milda nådesböra. Hjelp mig tro, att du will ge Mer än allt det jag kan be.

2. Se nu till en syndare, Som sig böjt till dina fötter. Blif du min förmyndare. Låt mig icke bli utstötter. Gif, att utaf nåd jag får Lif och frid i dina sår.

3. Tänk i nåd på dina barn, Som i hela werlden finnas. Låt ur otrons swåra garn Många flera ännu winnas. Blif en eldsmur om vårt bo, Att wi må i dig ha ro.

4. Dyra Lam, du ser nu wäl, Hurudan jag för dig sitter; Huru som min arma själ Är bestänkt med syndasmittor; Huru trögt mitt hjerta är Till att ständigt ha dig färd.

5. Efter jag nu sådan är, Trolös, wårdslös, fall, förlorad, Jag min nöd till dig frambar; Hjelp mig tro, jag är utforad. Hjelp mig ropa om din nåd; Ty jag wet ej annat råd.

Met.: Af Adams fall är platt förderj etc.

177. Du älskare af syndare, För hwilka du hast möda, Du werldenes försonare, Som willigt lät dig döda; Låt of bland dina köpta färd, Som din gemenskap pläga, Få nu och städs i dina sår Wårt högsta nöje ega.

2. Låt derom bli vårt mesta tal, Att du behagat lida. Låt of så se vårt nådawal I din uppstungna sida. Hjelp wörda dina spikehål Och kyssa dina fötter. O Jesu, lät wid detta mål Ej någon blifwa trötter.

3. O Jesu, seger, makt och wäld, Lof, wisshet, pris och ära, Låt of förutan uppehåll Dig samtliga hembära. Halleluja! nu sticke sig Att lofwa dig hwar tunga, Med Seraphim att prisa dig Och helig, helig sjunga.

4. Du Stons Lam, wi lofwe dig, Som blifwit här förattad Och siff på korsset ömkelig För wåra synder slagtad. Du hafwer köpt of med ditt blod Och frälsat utur nöden; Du dödad är, o, Jesu god, Att wi må slippa döden.

Met.: O Jesu, full af nåd etc.

178. O Jesu, lät min själ Sig af din nåd så gläda Och med beundran stor Åståda kärlet din. I blodet mår jag wäl. Om

dig vill jag helst qwäda. När du i hjertat bor,
Så är och himlen min.

2. Jag faller för dig ner Och forset ditt upp=
höjer. Jag wördar dina sår Och all din pina högt.
Jag nu din kärlek ser, Det mig i stoftet böjer, Att
du all nöd utstår Och mig uppsätter högt.

3. Du är allsmächtig Gud, Som mig och allt har
skapat, Och sjelfwer den, hwars lag Jag syndat har
emot; Men sjelf du fyllt din bud Och synderna af=
strapat. Mot lagen bröt och jag, Men du sjelf
gjorde bot.

4. Hwad är jag dock, jag stoft? Hwad woro
mina fäder? Att sådan nåd är min, Och du så har
mig lär; Mot höghet din ett doft, Mot allmatt din
en sjäder, Mot heligheten din En syndare jag är.

5. Låt dock din nådeslod I hjertat mitt inström=
ma Och Andans kärlekseld Upptändas i min själ.
Ack, låt ditt kors, ditt blod, Ditt kärlekshjerta öm=
ma Bli mig för ögat ställdt Och mig förklaradt wäl.

6. O, låt din ångst och döb, Ja, marter, qwal
och pina, Ditt hän, förakt och spott, Din blodswett,
kamp och strid Mig frälssa af all nöd Och ifrån
synder mina, Mig gifwa himmelsk lott Och ewig
själafrid.

7. Låt din rättfärdighet Och gällande försoning,
Tillfylltsgörelse Och ständiga förbön Bli mig till
salighet, Till oförstyld försoning, Till synds för=
låtelse, Min himlabrudgum stön.

Mel.: Säll den, som hafwer etc.

179. **M**in dyre Jesu, lär du mig, Hur jag
må kunna tacka dig För all den
nåd du wisar mig, Sem är så gansta ömfelig.

2. Jag är helt full af syndamehn; Men, dyre

Jesu, gör mig ren Ut i ditt blod, min Frälserman,
Tag dock mig arma nådigt an.

3. Jag känner mina syndasår; Men wet och
väl, att du förmår Mig helsa ge samt lif och kraft
Ut af ditt blod, den helga saft.

4. Ditt blod, som ur din sida rann, Det mig
allena hjälpa kan. Af sårens källor styrkes jag,
När jag är kraftlös, matt och swag.

5. Gif mig der kraft till tro och lif. Ut af ditt
blod mig styrka gif Att motstå synden, djefwulen,
Och hålla mig till dig, min wän.

6. När någonting mig fattas må, Hjelp mig
straxt fram till korsset gå, Der du min nöd med nåd
anser, Att der min hörda lägga ner.

7. Lär mig att tro och på dig se, Till des du
hjelp mig täcks bete, Tills för ditt blod du, Jesu
blid, Ger lisa, tröst, samt fröjd och frid.

8. Du hjälper mig i all min brist Och uti all
min nöd så wist, Som du har med ditt blod och
död Mig frälst från satan, synd och nöd.

Mel.: Jesu är mitt lif och etc.

180. Jesu, wärdes mig nu göra Till en fat-
tig syndare Och mig tronens hun-
ger ge Efter nåd, att jag må töra Gå till dig med
muntert mod Och mig sänka i ditt blod.

2. Dron will mig än beswära, När jag ser,
jag usel är Och ej kan dig ha så kär, Som jag
will; och, wärdes nära Andan min med lifwets bröd,
Annars blir jag åter död.

3. Gud, hwars lag har uppväckt sorgen Söwer
min owärdighet, Öfr mig glad, att jag och wet,
Det du gått för mig i borgen, Ja, betalt min myck-
na skuld Och är mig dersöre huld.

4. *Ät*, förklara mig din pina, Att jag må det rätt förstå, Hur du måst till döden gå I mitt ställe, så att mina Synder lägo på din rygg; Ty gör mig wid korset trygg.

5. *Intryck* i mitt matta sinne Djup åtanka af din nöd, Ångest, pina, qval och död. Blif så dyr uti mitt minne, Att jag aldrig annat vill, Än dig ewigt höra till.

Met.: Lär mig, min dyre etc.

181. *D* Helge Ande värdes mig Af nåd änyo födda Och i mitt hjerta grundelig Allt syndawälde döda. Ryck undan alla falska stöd. Inplanta mig i Christi död ;:

2. Förklara för mig lifwets ord Om nådens himmelrike. För mig till Jesu bröllopsbord Och gif mig kläder slika, Swari jag står förutan fram, När brudgummen sjelf kommer fram ;:

3. Med ögonsalwa smörj min syn, Att jag med trones öga Må se igenom otroskyn Wäd' djupet och det höga, Samt bredden och den längd, jag wet, Som är i korsets hemlighet ;:

4. Rätt kännedom gif hjertat af All ondskan, som det hysar, Och att det är en syndagraf, Fast den hwitmenad lysar; Gif, att jag djupt mig böjer ner Och Gud för nåden ära ger ;:

5. Förklara Jesus för min själ, Betyga för mitt hjerta, Att Han af nåd för mig blef träl Och utstod dödens smärta, Och att så högt Han älskat mig, Att Han för mig utgifwit sig ;:

6. *Ät*, låt mig se, hur synden min Förörkte Jesu bödda, Att Honom jag för mödan sin Mer tacka må och wörda. *Ät*, wisa mig de djupa sår, Som Han för mina synder får ;:

7. Ja, Helge Ande, lär mig se Den blodswett,
Jesus fällde Med ångest i Gethsemane, Och tro, att
sådant gällde Och ewigt gäller mig till tröst, Att
jag dermed är återlöst .:

8. För mig till sinnes Jesu qual, Hans ån-
gestfulla hjerta, Tröstlösa mod och sorgetal, Kors,
nöd och själasmärta, Hans hårda kamp, hans töm-
da kraft. Intryck hos mig all nöd Han haft .:

9. Hans pina, marter, sweda, we, Förakt, elände,
jemmer, Hans plågor, fattigdom och spe Och allt
hwad Honom klämmer, Ställ detta för min tro så
wål, Att det rätt lifwar upp min själ .:

10. Gif mig i all hans pina del Och kraft utaf
hans seger, Att jag i trone Jesus hel I hjertat bär
och eger, Så fast, att jag i detta namn Kan finna
rum i Fädrens famn .:

Met.: Min själ hastwer ingen etc.

182. Här, min Jesu, öppnar jag Nu för
dig mitt hjertas tempel; Lär du
der med ditt exempel, Med ditt ord och nådens lag.
Fadren dig för mig förklare Och inprägle mig din
bild. Andans nåd mig wisad ware Och din döds-
kraft, Jesu mild.

2. Här din lärjunge nu går Att ditt ord i sto-
lan höra. Wårdes mig uppmärksam göra, Jag Ma-
rias hjerta får, Der hon wid din fot nu sitter, Dig,
sin bästa del, rätt lär, Att hon od, allt hwad hon
gitter, Söker öfwa det hon lär.

3. Här blir läst ditt nådspatent, Måttigaste Her-
re, Förste. Låt till mig, din skuldnär störste, Fri-
dens bud dermed bli sändt. Fria du den bundna
slafwen. Underlåtaren betäck. Skydda mig med se-
gerglaswen. Nådens spira bruden rädd.

4. Här en blind till ljuset går, Sions sol och Jakobs stjärna, Lys och led du mig, som gerna Af dig öppna ögon får. Låt ditt ord min lyfta vara; Andans ljus tänd upp i mig. Viljan din mig städs förklara Och upplys mig nådelig.

5. Här till lifwet förs en dödd, Lif och anda du mig gifwe. Lifwets ord min lifskraft blifwe. När mig du, o, lifwets brödd! Lifwets brunn mig öfverflöde. Lifwets träd, din frukt mig rädd. Syndens lif du i mig döde. Trones lif i mig uppväcd.

6. Här en blödig och försagd Söker wänskap, nåd och hyllest. Låt din nåd och huldhet fyllest För mig bli ådagalagd. Usel syndare nedfaller, Ber om hjelp mot syndens gift. Nådesol, en ljum och tapper Ber om värma, kraft och drift.

7. Här en sjuk, o läkare, Hwilkens nöd sig dagligt öker, Dig om läkeedom nu söker; Med ditt ord mig helsa ge. Här en arm till statten längtar, Nådens häswor öppna mig. Dären efter dig här trängtar; Gör mig klof och wis i dig.

8. Skänk en stridsman, modfällb, swag, Swärd och mod och kraft att strida. Och till hwila i din sida Tröttnad wandringsman intag. Flygtig duswa hem du gifwe, Hon sig har till arken wändt; Dina får min fristad blifwe Och ditt blod mitt element.

9. Här du gäst till bords du ser, Ordet ditt på mig befanna, Att du himlamust och manna Nu för intet åt mig ger. Dig ditt får i famnen springe, Föd och wänj det wid din röst. Kärlek din nu barnet twinge Till att ligga wid ditt bröst.

10. Bruden i din örtagård Wid hwart träd dig fallar, beder: Wingårdsman kom till mig neder Att ta om din kära wård. Låt ditt ord mig weder-

qvicka, Gif mitt matta sinne mod, Låt mig lif och kraf-
ter dricka Ur din friska nådesflod.

11. Här en köpman siter, far Ester perlor, hwad
han hinner. Hjelp mig, Jesu, att jag finner Dig,
min äkta perla klar; Och att jag allt mitt försäljer
Att få dig i trone satt, Så att du mitt hjerta wäl-
jer Till ett gömsle för din stadt.

12. Här en tiggare går fram, Som will lust till
bönen sinna; Låt min själ i andakt brinna För din
fot, Guds dyra Lam! Låt din nåd mig krafster sän-
da, Och din Anda mana mig, Att jag utan åter-
wända Ligger, tror och älskar dig.

13. Främlingen på denna jord Dig begär till
far och moder, Blodsförwandt samt resebroder, Och
till resekost ditt ord, Till sitt hemwist sälla höjden,
Till umgänge englar mång', Till sin glädje himla-
fröjden, Till sin syftla bön och sång.

14. Sift en dödlig beder dig: Wårdes mig den
konsten lära Dagligt dö och ändå bära Dig och ewigt
lif i mig. Otron du ifrån mig stilje, Mig i trones
wapen ställ, Att jag, när så är din wilje, Möter
döden segerfäll.

Met.: Swarthän skall jag dock fly etc.

183. **D**itt blod, Guds dyra Lam, Som uppå
korsets stam För vår skull hafwer
runnit Och ewig seger funnit, Du i vårt land och
rike Till domedag predike.

2. Min konung, Jesu kär, Du har en wäldig
här Och rätt till hela jorden Från södern intill
norden, Ho will dig nu förmena Dig att med ditt
förena?

3. Arbetat hafwer Gud På jorden för sin brud
Och ser i sina händer Båd' norr- och östänländer.
Han will dem sammansöra Och ewigt sälla göra.

4. Lyft upp din hand, wår Gud, Gif ut det fära bud, Att sångar warða lösa, Få lifwets watten ösa; Att barnen bli som sanden I norr- och söder-landen.

5. Du Sions Lam och hopp, Lyft segerfanan opp, Drag de förströdda barnen Till dig ur otrosgarnen. Församla, herde söte, Dem kring dig till ett möte.

6. Kom, dyra offerlam, Och te dig för oss fram. Du blef för oss föraktad Och uppå korset slagad; Du är wår konung worden I himlen och på jorden.

7. Kom, stånd oss med ditt blod, Gif lammen lejons mod. Tänd rökwerk i de ringa Och låt de harpor klinga, Som spela Lammets wisa Och blodet ewigt prisa.

Mel.: Förbida Herren Gud etc.

184. Du kärleksfulla Lam, Som mina synder bar Och för min blygd och skam På korset offerad war, Här kommer jag, en tiggare, Du ser förut hwad jag will be. Du ser wäl jag behöfwer kraft Af blodets dyra saft ;:

2. O, låt mig blifwa nöjd, Min Jesu, i din famn. Låt hjertat få sin fröjd Blott wid det korssets stam, Der blodets kraft sig låter se På arma, usla syndare; Dersför låt mig, o Jesu kär, Jemt ha mitt hemwist der ;:

3. Der njuter ständigt jag Till min sbrlörsta själ Hwar timma, stund och dag Ett outfägligt wäl. Der dristar ingenting mig bry, Och nåden är mig alltid ny. Der eger jag en salig ro I särens nöjda bo ;:

4. Mig dersföre nu slut I helga sären in Och blodets sötma gjut I hjerta, håg och sinn'. Förklara dig hwar dag och stund Med kraft uti min

hjärtas grund, Så att jag rätt erfara lär, Att du
min Gode är ;:

Mel.: Jesus allt mitt goda är etc.

185. äll och salig den som här Jesus haf-
wer till sin krona Och med längtan-
de begär Honom fattar uti trona, Han har wist i
sanning fått Allt, hwad som kan kallas godt.

2. War och blif då städs mitt allt, Käre Jesu,
Saron's lilja, Endast dig har jag utwalt, Intet
ställ mig från dig stilja. Låt mig dig få ega hel
Och förblif min enda del.

3. Låt mig som ett lttet bi Uti rosenröda såren
Semt få sitta och deri Njuta kraft att bli wid spå-
ren, Dem du tecknat för din hjord I ditt dyra nå-
desord.

4. Åh, låt dina öppna sår Bli mitt sälla bo
och näste, Lust och ro ehwar jag går, Säkra borg
och trygga fäste; Tills jag dem får kyssa der, Hwar-
est du är ewigt när.

Mel.: Åh, himmel, se hwad etc.

186. Guds menlösa Lam, Du som dig
låtitt döda Och blodet strömwis
flöda Af kärlet till oss fram, Si, här mitt hjerta
ligger Och om ditt blod nu tigger. Åh, hjertans
Jesu god, Bestänk mig med ditt blod.

2. Jag har wäl nåd försport, Ty du mig till
dig dragit Och synderna borttagit, Ja, mycket godt
mer gjort, Hwaröfwer jag mig böjer I stoftet och
upphöjer Ditt namn och gudaråd, För denna sto-
ra nåd.

3. Dock hjertat än åtrår Och hungrar efter kraf-
ten Utaf den ädla fasten, Som slöt ur dina sår Och

kan mitt hjerta rena Och mig med dig förena, Samt göra själen böjd, Rätt salig och förnöjd.

4. Jag dig af hjertat ber, Att du ock till mitt bästa Mitt hjerta må befästa I nåden, som du ger, Det rent i blodet twätta Och i din frid försätta, Besegla med ditt blod Och löftets Anda god.

5. Se denna salighet Mitt hjerta efterlängtar, Hwaraf det äfwen trängtar Att få delaktighet; Ty då blir jag först nöjder Och rätt i hjertat böjder, När jag ditt blod har känt Och fått till element.

6. Gör mig till syndare, Som, frälsad från all wåde, Nu lefwer blott på nåde Hos dig, min Frälsare. Låt det mig bli rätt herrligt, Dyrt, wigtigt, oundärligt, Att du med blod och döo Mig frälsst af all min nöd.

7. Åh, Jesu kär, ditt blod, Ditt blod mig nu meddela, Sänk neder hjertat hela I denna helga flod. Låt mig allt mer bli dragen Och utaf nåd intagen I dina helga sår, Ehwar jag går och står.

Met.: Låt oss nu Jesus prisa etc.

187. **W**in syndastuld den swära Förlåt, o, Fader mild. Min otro, som will dåra Mig gif, o Jesu, till. Förlåt, o Helge Ande, Att jag i mörko lande Så länge farit will.

2. Lär mig nu rätt wärdera Din nåd, o Fader huld, Som du i Sonen kära Betett ock för min stuld. Du, dyre ljusets Ande, Kom ock med nåd tillhanda, Ditt arma stoft och mull.

3. Uti mitt usla hjerta Låt mig bli andligt arm; Men af din blod och smärta Få kraft och blifwa warm. Gör mig, som är eländig, Likwäl i tron beständig Till satans största harm.

4. Låt mig mer aldrig wåga Ifrån din sida gå,

Mig själf till samwetsplåga; Men ståds wid korset stå Och troget wid dig blifwa, Som satan kan fördrifwa, Att han ej ståda må.

5. Din dödd, ditt blod, din pina Intill min sista stund Låt uti själen stina, När döden gör min mun Helt tyst och hjertat bräcker, Att du då wedergwicker Min själ och hjertans grund.

MeL: Nu hwilar hela jorden etc.

188. **N**å, huru angeläget Det är att jemt och träget, Mitt Lam, omfamna dig; Men när man börjar glömma Sig uti sären gömma, Så saknar man straxt ro hos sig.

2. Gif derför hwar handwänning Min själ en kraftig känning Utaf ditt dyra blod; Så att jag jemt må röna, Utaf din blodswett stöna, Ny kraft i hjerta, håg och mod.

3. Mig wärdes också gifwa Att rätt ensaldig blifwa, Ja, mig helt barnslig gör Att allt å sibo sätta, I trone weta detta, Att du mig köpt, jag dig tillhör.

4. Låt mig oå, Jesu fromma, Hwar dag allt längre komma I syndakänslan in; På det jag må allt mera Dig lära att wärdera Och ifrigt söka nåden din.

5. Ja, du min brudgum blida, Låt din uppstygna siba Mitt enda hemwist bli. Jag löper annars fara; Men deri kan jag wara, Ehwad mig händer, trygg och fri.

MeL: Min själ och sinne, låt etc.

189. **D**u, Jesu, som ej wänder åter Att klappa på mitt hjertas dörr, Gif nåd, att jag dig oå inlåter Och dig mitt hjerta öp-

pet gör. Din nådestämman röre mig, Att jag får
lust och håg till dig.

2. Du ropar: gif mig nu ditt hjerta, Slut det
ej till för mig, din wän. Jag har det köpt med
mycken smärta Och bör nu hafwa det igen, Till lön
för myckna mödan min, Den jag har haft för fräls-
ning din.

3. Slätt rör ej dem, som, sjelfwa fromma, O
Jesu, icke wilja tro; Men de det lydigt efterkomma,
Dem stänker du all själaro, De så erfara all den
kraft, Som din försoning har och haft.

4. Ty hjelp mig att din nåd besinna Och att
på ditt maningsljud, Begynna af din kärlek brinna,
Stå upp och söka dig, min Gud, Som söker mig så
nådelig Och står tillreds att möta mig.

5. Att jag dig sinner, dig anammar, Dig föl-
jer och dig hafwer in Uti min arma hjertas kam-
mar, Der jag den must, det söta win Och dyra sal-
wa njuta får, Som slyter utaf dina sår.

6. Att jag får se dig i den krona, Du har uppå
din bröllopsdag, Och i din segers klädebona', Som
du då drog med stort behag; Ja, se hur du betäckt
af blod På spitar törnekrönt der stod.

7. Åh, hjelp att jag i detta blodet Må finna
rening för min själ, Få ständig tröst för sorgsna
modet Och oförryckt deri må wäl. Att hjertat blir
i blodet rent, Och jag med dig i tron förent.

8. Hwad nöd likwäl det mände wara Att gå en
syndens, satans träl; Men, åh, hwad lust att få för-
fara Din helga blodskraft i sin själ! Ty hjelp mig
hålla blodet kärt Och mer än hela werlden wärdt.

9. Ja, låt ditt kors, din död och pina, Ståds
bli förklarad i min själ; Och, dödde du för synder

mina, Då jag än war en syndaträl, Så låt mtg
för din döb nu bli Från olla mina synder fri.

Me l.: Åh, hjertans we etc.

190. **M**in själawän, Som mig igen Från
döden löst och wunnit Och till
mig en ewig rätt Derigenom funnit.

2. Jag offrar dig Min själ och mig Med allt,
som gör dig hinder, Tag, o Jesu, från mig bort,
Hwad mitt hjerta binder.

3. Bete mig nåd. Din hjälp och råd Låt aldrig
här mig fela. Wårdes du med dina sår Hjertats
frankhet hela.

4. Gör mig förnöjd Och endast böjd Att tänka
på den pina, Som du, o, Guds dyra Lam, Led för
synder mina.

5. Åh, låt din nöd, Ditt blod, din döb, Bli kraf-
tig på mitt hjerta; Ly, o Jesu, mig till lifs led
du döb och smärta.

6. Du wardt hudslängd Och blef upphängd I-
bland ogerningsmänner, Att jag måtte räknas bland
Guds utvalda wänner.

7. Jag syndaträl Får nu må wäl Utaf de
många slagen, Som du, herrars Herre, tålt På för-
soningsdagen.

8. Låt, Jesu, mig Beståda dig Och dina törne-
taggar, När för mycken ströplighet Samwetet mig aggar.

9. Det sista sår, Din sida sår Utaf det hwarssa
spjutet, Bliw we och den sista hamn För min själ på
slutet.

Bönesång till Sjös.

Me l.: Jesus allt mitt goda är etc.

191. **J**esu, i ditt namn jag går Nu ombord
att hädan segla. Hjelp mig uti din

na sår Ståds mitt otros anlet spegla. Låt i tron-
ne refan sse Till ditt kors, min Frälsare.

2. Styr min fart med nådig hand, Blif min
kosas rätta regel. Låt din nådes Helge And' Blå-
sa wind i trones segel. Låt din hufwa kärleksfamn
Bli i storm min säkra hamn.

3. Reser afgrunden sig opp Och tycks wilja mig
uppsluka. Låt ej slitt förta mitt hopp; Men mig
endast förödmjuka. Låt mig styrkt utaf ditt blod
Se derpå med muntert mod.

4. När mitt skepp i sus och brus Uppå hwita
böljan wankar, Låt, min sol, ditt nådeljus Få upp-
lysa mina tankar, Att, om det i grunden går, Jag
blir frälst i dina sår.

5. Då du styrer, går det wäl, Då du bjuder,
blir det stilla. Bjud och nu min arma själ Att ej
något annat wilja, An i stillhet, lugn och lä Söka
dig min Frälsare.

6. Gör mig till ett solegrand, Arm och liten i
min' ögon. Wiså mig, hur jag ej kan Mer än wa-
ra oförmögen. Låt det bli mitt enda råd Att för-
trösta på din nåd.

7. Du uti din hand mig har, Jag då af dig
ödmjukt beder: Gör mig till ett sådant kar, Det du
till din egen heder, Hwarest wi och lända an, Ståds
till något bruka kan.

8. Låt vårt skepp ej stöta på Något grund och
hemlig klippa; Skall det än i stycken gå, Låt min
själ dock undanslippa. Låt mig ej för syndig ro
Lida skeppsbrott till min tro.

9. Nej, blif du mitt ögonmål Och min ester-
sötta krona. War min pol- och segelnål, Den jag
följer uti trona; Tills jag trots min uselhet Sam-
nar i all salighet.

Tacksägelsesång till Sjös.

Mel.: Nu hvilat hela jorden.

192. **S**af tack, o, Jesu dyre, Som fört så
wäl vårt styre Med din fördolda
hand, Att du oß oftad drifwit Den wäg, der mån-
gen blifwit Ett plötsligt rof för sistars tand.

2. Tänk, om wi kunnat ståda All farlighet och
wåda, Som okänd här oß mött, Hur wi fått un-
danslippa Så mången hemlig klippa, Som tusen
stopp i stycken stött.

3. Åh, huru god du warit, Hvad kärlek jag er-
farit! Hvad nåd och ymnig tröst! Då böljan däckat
stöljde, Du mig med manteln höljde Och tryckte mig
intill ditt bröst.

4. Du har mig welat frälsa, Du styrkt och krop-
pens helsa Och mig ur faran fört; Men framsför
allt war prisad, Att mig den nåd är wisad, Att ej
min lilla tro upphört.

5. Åh, tack, min Jesu söta, Att jag min staf
får nöta I denna pilgrimsfärd Och får mig så på-
minna, Att det ej står att finna Warattig stad i
denna werld.

6. Jag har med nöje stådat, Hur böljan, som
oß bådats En oundwilig nöd, För oß har nödgats
rymma, Som Simsons lejon grymma, Och flykta
för sin egen döb.

7. Regn, wäder, bligt och donder Predika Her-
rens under Och lyda Skaparns bud. De stora has-
djur tumla Och hafwet tyckes mumla Att på sitt
sätt lossäga Gud.

8. Förlåt mig, store Herre, Att jag är mycket
wårre, Som föga lofwar dig För all den wård och

hågnad, Den myckna nåd och sågnad, Som du allt-
jemt bewisar mig.

9. Glöm mina synder snöda, Med blodets pen-
sel röda Gör på min räkning slut; Ty om du räk-
nar noga Och kastar grant din loga, Så faller jag
med agnar ut.

10. O, herde öfwer alla, När will du mig hem-
kalla? Dock säg sjelf stund och tid. När jag ditt
blod får njuta Och i din famn mig sluta, Far jag
med Simeon i frid.

11. Korsfäste kärlek kära, Dig ware ewigt ära,
Som stänkt mig nåd att tro. Se'n jag lagt wan-
dringsstafwen Bredwid min' ben i grafwen, Skall
jag i Salems hyddor bo.

12. Jag glädes, att det lider Allt närmare och
frider Fram till den tänkta ort. Hur skall min själ
sig gläda En gång, då jag får träda Igenom nya
stadens port!

Bönestäng före den Hel. Ratt- warden.

Mel.: Min själ hafwer ingen etc.

193. Styrk mig nu, o Jesu god, Fäst wid
dig mitt hela hjerta. Intryck i
min själ din smärta. Gif mig kraften af ditt blod.
Wisa mig din wärk och pina. Upptäck mig din
själändö. Låt mig ståda såren dina. Hjelp mig tro
uppå din dödd.

2. Trones swaga wese tänd. Bräckta rör med kraft
du styrke. Lif i döda benen werke. Torra grenen
näring sänd. Blås upp trones lilla gnista. Styrk
nu späda plantans lif. Låt ej hoppets ankar bri-
sta. Trones wingar styrka gif.

3. Synnen i ditt blod förbränk. Gör mig fri på denna stunden, Rätt försont med dig i grunden; Fri fullkomlig tillgift stänk. Låt mig röna, tro, erfara, Att du tar bort all min last, Att du will mig nådig vara, Att jag blir i nåden fast.

4. Gör mig till en värdig gäst Nu wid detta nådabordet, Der du sjelf ju efter ordet Rätta spis och drycken äst. Kläd mig nu i bröllopsstruden. Gif mig tillförsigt till dig. Haf behag till ringa bruden Och trolofwa dig med mig.

5. För mig, herde, nu i bet, Lifwets bröd, du mig bespise. Himlaman, din kraft du wise. Gör nu mig i wällust fet. Led mig till de friska watten. Stänk mig nådefalken full. Gif nu hela sällhetsstatten Att mig arma stoft och mull.

6. Öppna, Jesu, dina sår. Låt deß nådestrimor röda Mig så ymnigt öfwerflöda, Att jag i förundran står. Wärdes i min själ ingjuta Blodets honungsföta saft, Att mitt hjerta böjdt må njuta All deß dyra helsokraft.

7. War mig nu närwarande, Mig med nåd du öfwerflygge, Dig ett tabernakel bygge I min själ, o Frälsare. Dig så nådigt mig förklare, Att jag dig korsfästad ser. Ja, din nåd och kärlek ware Öfwer mig till ett banér.

8. Wiså dig för mig rätt blid, Kom till mig och hjertat hugna. Wärdes sinnets oro lugna, Uppfyll mig med nåd och frid. All min wilja, håg och tanke I din nåd förluste sig. Mina tankar sjelf du samke I en medelpunkt fring dig.

9. Kom, förena dig med mig, När jag din lekamen åter. Hjelp, jag aldrig dig förgäter. Låt mig leswa uti dig. I mitt hjerta du såds blifwe,

Lefw, werke, styre, bo Och mig med din kärlek drif-
we I all lydnad, tjenst och tro.

10. När jag dricker nu ditt blod, Du dermed i
hjärtat följte Och med nåd mig öfwerhölje, Så att
jag, o, Jesu god, Din närwarelse så finner Och
blir så förnöjd och böjd, Att mitt hjerta till dig
brinner Och blir fullt med frid och fröjd.

Tacksägelseång efter Nattwarden.

Met.: Min själ hafwer ingen ro etc.

194. Roswa Herren Gud, min själ, Må ditt
namn nu wara prisadt, Att du mig
så nådigt spifat Och nu mättat mig så wäl. O,
min själ, må du upphöja, Prisa glad den Herren
fär, Som dig welat så förnöja Och dig är så gan-
sta när.

2. Böj, o själ, dig ödmjukt ned. Kyß och twät-
ta Jesu fötter. Blif af kärlek aldrig trötter. Wör-
da, älska, tro och bed. Helge Ande mig utrusta,
Mig med hjelp tillhanda gack, Att jag må min själ
förlusta I beständigt lof och tack.

3. Tack, min brudgum hwit och röd För all
nåd, du mig har gifwit, För det du har mensta blif-
wit, För din kärleks öfwerflöd, För ditt armod, nöd
och möda, För ditt helga ord och tal, För din bön
och blodswett röda, För din suckan, gråt och qual.

4. Tack för utståndt hån och spe, Tack för slag
och ond belöning, För hudslängning, törnekroning,
För din myckna ångst och we. Tack för sår och så-
radt hjerta, För ditt blod och myckna nöd, För ditt
själaqual och smärta, För korsfästelse och dö.

5. Tack för din försmädelse. Tack, att du min
owän bundit, Att du döden öfwerwunnit. Tack för

din uppståndelse. Tack, att du för och förklarar Löf-
tet om din Helga And'. Tack, att du till himlen
farit Och dig satt på Fadrens hand.

6. Tack för allt du, Jesu huld, Med din nöd
åt mig förskyllde, Att du lagens bud uppfyllde, Att
du har betalt min skuld, Att du all min synd till-
gifwit, Att du mig försont med Gud, Att du har
min brudgum blifwit, Och att jag nu är din brud.

7. Tack, att jag derpå fått pant; Styrka så för
tron som modet I ditt helga kött och blodet, Jag
nu fått, min blodsfröwandt. Att jag är med Gud
förenad, Står i din rättfärdighet, Är från alla
smittor renad Och har ärft din helighet.

8. Tack, att nu din Helga And' Med mig witt-
nar i mitt hjerta Om min del i all din smärta Och
förening i ditt band. Ewiggt lefwer och förblifwer
Jag i dig och du i mig; Ty du mig ditt hjerta
gifwer, Och jag åter mitt åt dig.

9. Men, min wän, haf i ditt stydd Nu min själ,
den ringa bruden, I den hwita silkesstruden, Hwar-
uti hon blifwit prydd. Gå mig med din nåd till-
handa, Att jag blir inom min borg Och ej löstets
Helga Andas Mer orsakar någon sorg.

10. Låt och nu min stärkta tro Sig i kärlet
werksam wisa, Dig med willig lydnad prisa Ut
mildhet, frid och ro, I frig bön och rätt förtröstan,
Ren och ädel ödmjukhet, Huld barmhertighet mot
nästan, Tålmod och wänlighet.

11. Wärdes dig, o, Jesu kär, Dagligt bättre
mig förklara. Låt mig stundeligt erfara, Att du i
mitt hjerta är. Att jag dig i trone åter, Så och
dricker hwarje stund Och ej ewigt mer förgäter Wårt
upprättade förbund.

12. Tack och för det nådens råd, Du af kärlet

welat sluta, Att wi ej allenast njuta Genom tron
 på dig all nåd, Utan du och will of gifwa Här
 ditt kött och blod till spis Och med of förenad blif-
 wa På så stort och hemligt wis.

Barnafång.

Mel.: Mitt hjerta fröjda dig etc.

195. **M**in dyre Jesu, du, som ormens huf-
 wud krossat, Åh, hjälp mig, ar-
 ma barn, du har ju mig förlossat. Till åren är
 jag ung, i synden gammal nog. Förlåt mig, Jesu
 min, åh du, som för mig dog.

2. I dopet har du mig till egendom upptagit;
 Du hafwer all min synd uti ditt blod astwagit.
 Men åh, min Frälsare, hur ofta har jag se'n Mig
 sölat uti synd och glömt, att jag war ren!

3. Jag vågar mig ändå till dig, o Jesu, kom-
 ma, Fastän jag syndat har; åh, Herre Jesu from-
 ma, Jag ber, så godt jag kan, till nåd upptag du
 mig. Åh, gif mig kraft att tro och lita blott på dig.

Loofsånger.

Mel.: Upp, min tunga etc.

196. **L**åt of prisa, Lammets wisa Sjunga
 med all helgons här, Högt beröm-
 ma, Aldrig glömma Lammets, som vår glädje är.
 Hela werlden För wälfärden Lammets med of lof
 hembär.

2. Englar alle Nederfalle. Jord och himmel,
 böjen er. Högsta throner, Rasten kronor Nu för
 Lammets fötter ner. Lofswen Herran, När och Her-
 ran, För den nåd, Han of betar.

3. Lammet blödde, För oss dödde Och oss med sig fast förbandt, Har oss gifwit Sälla lifwet, Som så dyrt Han återwann. Satan krossat, Oss förlofsat, Då Han satt sitt lif i pant.

4. Himlasfröjden Högt i höjden, I sin och sin Faders famn, Han oss stänkte, Då wi tänkte Att förgås i dödens hamn. Bytte wåde Uti nåde, Att wi loswa må hans namn.

5. Sorg wi sinna, Wi ej hinna Dig, wårt Lam, rätt loswa än. Full är hägen, Men förmågan Ar des mera swag igen. Mer wi tänka Lof dig stänka, Längta wi till himmelen.

6. Wi erinra Oss, att glindra Wi der så och lifna dig, Få den struden, Som du bruden Loswat hafwer nådelig, Der wår tunga Först att sjunga Bliw rätt kraftig, lärð och wig.

7. Fröjd och glädje I en kedje Fogas der med lof och pris. Guds beläte Får ett säte I wår själ, som då blir wis. Der wi ståde All Guds nåde, Som oss blir wårt paradys.

8. Der wår wilja Wi ej stilla Kunna från Guds wilja mer. Ny och helig, Skön och daglig Bliw den kroppen, man der ser. Ljusets kläder Man iträder. Himmelsk ära oss då ser.

9. Ej beswärlig, Ald, nej, herrlig, Kraftig bliw wår swaghet då. Solen fina Kan ej stina Nu så klart, som wi der må. Öförgänglig, Ej fåsänglig, Bliw den glädje wi der få.

10. Wi för stolen Skåda solen, Som derfrån bestrålar oss. Kring den gamla Oss församla Samt upptända wåra bloß. Sjunga helig! Hellig! helig! Lammet och wår Gud i oss.

11. När wi akka Rätt betrakta, Hwad för ära oss då ser, Estersinna Och rätt sinna, För hwars

full Gud den betar, Wi of samla, Unga, gamla,
Fallande för Lammet ner.

12. Tack af hjerta, Tack för smärta, Tack för
färlkestålmod. Tack för ångslan, Tack för fångs-
lan, Tack för smälek, swett och blod. Tack för wån-
da, Du utstånda För of måst, Tack, Jesu god!

13. Tack för nöden, Tack för döden, Tack, o
Jesu, tack för allt. Du fullgjorde, Hwad wi borde,
Dch hwad lagen of befallt. Pris och ära, Jesu
fära, Ste dig ewigt tusenfällt!

14. Ho nu minnes, Hwad der finnes I Guds
stad Jerusalem, Han må längta, Hjertligt trängta,
Slippa denna werlden slem. Dock wi bida, Tåligt
lida, Wägen bär ju till vårt hem.

Mel.: Sätebs är wår tyrfogång etc.

197. Tag, o Jesu, lof och pris Utaf spena-
barnens munnar. Stumma djuren
på sitt wis Skaparns underwerk förkunnar. Hur
stall den då wara tyster, Som fått se hwad englar
lyster ;:

2. Ack, hur tröga äro wi Att dig stundeligt an-
ropa, Andock du wår själ gjort fri, Will med nåd
of öfwerhopa. Bruka då hwad fått du sinner, En-
dast du vårt hjerta winner ;:

3. Kärleksfulla menslowån, Wi of här för dig
nedböja. Wi ej, som wi borde, men, Som wi kun-
na, dig uppböja. Du får pris, då wi erfara, Hu-
ru mild du mände wara ;:

4. Låt din ljufwa nådeshand Mer och mer wid
dig of fästa. Knyt helt fast vårt wänstapsband,
Rom att ewigt hos of gästa. Låt mistanken lands-
förwisas Dch ej någon Achän hysas ;:

5. Tack, att du of tagit opp. Tack, att du wår

själ städs föder. Stärk den stänkta tro och hopp.
Tänk på alla dina bröder. Tack ste dig, som of
förunnat Lofwa dig, så godt wi kunnat ;:

6. Nu wi sluta denna sång; Men låt nåden din
ej sluta. Tack, att wi fått denna gång Nit wäl-
signelse åtnjuta. Wi för samma man städs ligga;
Ty wi blygas ej att tigga ;:

Met.: Jesus är min vän etc.

198. Gud ste lof, nu är jag gläder, Jesus
är min Frälsare. Gud är min
försonte Fader. Anden wittnar det skall ste, Att jag
skall med mycken gamman Få med Jesus leswa sam-
man Wid hans dyra nådethron, Som ett fattigt
nådehjon.

2. Gud ste lof, den usla tiden, Då jag lesde
utan Gud, Är en gång till ända liden. Och att
jag den bröllopsstrud Fått i tiden här, Ikläda, Uti
den jag skall framträda Inför herrlighetens thron
Till min brudgumme, Guds Son.

3. Gud ste lof, jag slapp den börda, Som min
själ beswärade, Synden, som mig wille mörda Och
påföra ewigt we. Se, jag lyckligt nu har funnit
Lammet, som har seger wunnit, Så att Frälsarens
person Är nu min igenom tron.

4. Gud ste lof, jag får nu ligga För Guds
Lam, som slagadt war, Och om nåd i stoftet tigga,
Ropa tröstligt: Abba Far! Ja, jag wet min bön
blir hörder, När hon blir af Lammet förder, Ad,
det är mig en stor mån, Att min broder är Guds
Son.

5. Gud ste lof, när denna hydda Uti döden slås
omfull, Skall min Jesus själen stydda, Som då
blifwer ärofull. Ja, jag wet, att jag får wara En

ibland den stora stara, Som för Lammets stol och thron Stämmer in med englaton.

MeL.: Så skon lyser den etc.

199. **S**alleluja, lof, ära, pris Ste Herren, som är stor och wis Och mächtig öfwer alla, Från ewighet till ewighet, För all den stora salighet, Swartill Han öf månd' falla. Sjungom, Sjungom, Gladlig, gladlig, Helig, helig, Helig Herran. Lofwen Honom när och fjerran.

2. Halleluja, Guds rena Lam, Som offradt är på korsets stam, Ste ewigt pris och ära! Han hafwer med sitt blod öf köpt, Dermed besprängt och deri döpt, Sin nåd månd' öf förära. Helig, Salig Är den wänstap Och gemenskap Han will gifwa, Då wi städs hos Honom blifwa.

3. Halleluja, wi lofwe dig, O, Helge Ande innerlig, Att du på nytt öf söder, Skåder öf den stöna strud, Som Jesus wunnit åt sin brud Och henne ger af nåder. Eja, Eja, Det är fröjder, Som gör nöjder, Det är gamman Och ett ewigt hofstanna.

4. Halleluja, pris, ära, lof Ste Gud uti fitt himlahof. Wi glädjas allesamman. Låt öf med hela himlens här Loffjunga Lammets mer och mer Med glädjesånger, amen. Sjungom, Sjungom, Gladlig, gladlig, Helig, helig, Helig Herran! Prisen Honom när och fjerran!

MeL.: Lofwen Gud i himmelshöjd etc.

200. **S**jungen, sjungen med stor fröjd, Att det hörs i himmelshöjd, Sjungen Gud vår Frälsare, Som har dött för syndare.

2. Stämnen in med englar all', Att kring mar-

ken gifwes skall. Jesus har här kommit ned, Wun-
nit oss en ewig fred.

3. Träden fram, I hedningar, Kommen hit, I
konungar, Öfren stänker, mirrham, gull. Gud är
död för eder skull.

4. Himmelen utwidge sig. Jorden sägne sig af
dig. O, du helgaste monark, Låt din arm sig wisa
stark.

5. Gif dig så bland oss här an, Att man in-
tet annat kan, An för dina fötters thron Nopa:
Jesu, Davids Son!

6. Hwarje själ här ware din. Ingen ware
längre sin. Drag med din rättfärdighet Alla till
din salighet.

7. Jesu, sjelf befast din stol. Lys för oss, vår
nådesol. Elden gånge framsför dig, Att de starka
gifwa sig.

8. Så så wi dig sjunga lof Ewigt uti himlens
hof, Tacka dig för sår och blod, Prisa dig med lu-
stigt mod.

Mel.: O Gud, det är min etc.

201. Jag tackar dig, o hjelte, Som tog mig
utur nöd Och döden nederfällde,
Då du för mig blef död.

2. Lof ste dig för all nåde, Som jag af dig
förspord. Min själ du frälst ur wåde. Min plikt
du har fullgjort.

3. Pris ware dig, som tagit Mig upp uti din
famn. Din nåd har mig nu dragit Till salighe-
tens hamn.

4. Jag will dig ewigt ära För lifwets dyra
ord, Hwars kraft, o, Jesu kära, Är i min själ för-
spord.

5. Triumf will jag dig sjunga, Som nådigt

frälsat mig. Nu får med frigjord tunga Jag ewigt prisa dig.

6. Halleluja! mitt hjerta Utropar med stor fröjd;
Ty Jesus från all smärta Mig frälsat, och jag är nöjd.

Måltidsfånger.

Mel.: När får jag min skrud etc.

202. **T**ack, syndares wän, Som åter igen
Dj måttat i dag Med nödtorftig
föda Till vårt wälbehag. Ack, mätta vår själ Med
blodswetten röda, Att hon ock mår wäl.

2. Jag ser, att min kropp Gj höra kan opp En
dag eller två Med mindre han längtar Sin spis
till att få. Gif, Frälsare god, Att själen ock träng-
tar Så efter ditt blod.

3. En tiggare har Gj mer, än han tar Af gif-
warens hand, Och måst eljest ligga Med lebigan
tand; Så gif ock, att jag Utfattig må tigga Nåd-
smulor hwar dag.

4. O, Frälsare from, Jag tror dig derom, Du
ger mig mitt brödd, Som jag kan betarwa Till lifs-
understöd; Ty foglarna små, Som ej kunna haf-
wa, Sin föda ock få.

5. Du öppnar din hand Och gifwer vårt land
Ett dageligt brödd, Att intet får tryta Och orsaka
nöd; Så lär ock igen Wår bröddbeta bryta Ut nå-
gon Guds wän.

6. Drif hunger och nöd, Samt smittosam döb,
Långt härifrån bort. Låt ymnighet kröna Wår få-
derneort; Men låt i min själ Mig hunger få röna,
Så trifwes jag wäl.

Mel.: Nu låt of Gud vår etc.

203. **I**ack, Herre, som förlånar, Hwad till
vår nödörft tjenar; Som wid
ditt löfte blifwer Och dagligt brödd of gifwer.

2. Ditt fadershjerta ömma Kan aldrig barnen
glömma; Af nåd det öfwerlöbber Och utaf kärlet
blöbber.

3. Du ger of mången gåfwa, Och under det wi
fofwa. Ja, du will fjelf ha möda Att förja för
vår föda.

4. Ty hjelp of då att börja För själens wäl-
färd förja. För kroppen drar du sorgen Såwål i
dag som morgon.

5. Du föder fogelns ungar; Ty dö wi ej af
hunger. Ja, förrän wi det göra, Skall korpen brödd
of föra.

6. Ty låt of dina gåfwor Och nu förlänta huf-
wor I wälluft ej förtära; Men dig till pris och åra.

7. Wi då vår spis anamma; Men bedja med
detsamma Dig, Jesu, efter ordet Att sitta främst
wid bordet.

8. Wi kunna ej förgäta, Att du behagat äta
Med syndare på jorden Och spifat dem med orden.

9. Ty låt of of wid denna Vår måltid alla
känna Och samtligen erfara, Att du will när of
wara.

10. I våra hjertan tala Och of med nåd hug-
swala, Så att wi alla finna, Det våra hjertan
brinna.

11. När nu vår måltid göres, Gif, att bland
of ej höres, Och wi ej företaga, Hwad dig ej månd'
behaga.

12. Med dyra nådesanden Och ljufwa kärleks-
banden Of alla wärdes noga I kärlek sammanfoga.

13. Drag öf, så att wi löpa Och städs för in-
tet löpa Af dig, wår nådefonung, Våd' win, mjölk,
must och honung.

14. Gif öf den spisen sanna, Ditt kött, wårt
himlamanna, Ditt blod, den söta nektar, Att ej wår
själ försmäktar.

15. O herde, beta fåren Uti de helga fåren,
Som ymnigt öfwerflöda Af andlig själasöda.

16. Du nådigt öf tillstädje, Att ösa här med
glädje Ur dyra helsobrunnen, Som uti dig är sunnen.

17. Ja, låt ditt blod ej tryta, Men ymnigt nu
nedflyta I våra själar snöda, Att de oå få sin söda.

18. Wi dig, o Herre, prisa, Som dagligt will
öf spisa Och rundligt söda både Till själ och kropp,
af nåde.

Morgonsånger.

MeL: Såleds är wår thyfogång etc.

204. Tac, min dyre Frälsare, För en rolig
sömn och hwila, Nu bör jag dig
äran ge Och se'n till min syßla ila. Wårdes nu
i dag mig leda Och mig till din tjenst bereda :::

2. Åh, hur god är du mot mig, Nåden din är
öfwerflödig; Men att kunna tacka dig, Är din hjelp
och kraft mig nödig. Du, som bor uti det höga,
Se med nåd mitt hjerta tröga :::

3. Alla mina fel och brott Jag dig ber, att du
förglömmer, Samt de onda tankeskott Och de synde-
fulla drömmar, Som jag ser med mycken smärta,
Jag i natt haft i mitt hjerta :::

4. Mig förbensfull med ditt blod Du från alla
smittor twage Och mitt hjerta, Jesu god, Med
din kärlek till dig drage, Att jag ser och glädes åter
Deras, att du mig förlåter :::

5. Rätt så uselt som det är, Ligger jag mitt hjerta neder För din thron och fötter här Och dig gansta ödmjukt beder: Led det sjels, o, Jesu kära, Till ett offer dig till ära ;:

6. Blif i dag mitt ögonmål, All min hjertas fröjd och trefnad. Åh, i dina spikhål Gif mig frid och nöjder lefnad, Att, som lusten mig omgifwer, Hjertat jemt i blodet blifwer ;:

7. Göm det uti dina sår Att beständig ro åtnjuta. Led mig sjels i dina spår, Wårdes mig i dig insluta, Att jag ej min tro och wilja Från ditt kors i dag må stilla ;:

8. Låt lätt sinnighet och slärd Aldrig få den själen fånga, Som dock är så mycket wärd, Och du köpt med plågor många. Hjelp mig helt ensaldig blifwa. Dig i dag mitt hjerta gifwa ;:

9. Jag dig beder, när jag tar Nu mitt arbete för händer Och derwid mitt sinne har, Att du hjertat till dig wänder Och i dina sår insluter, Der det ständig frid åtnjuter ;:

MeL: Den signade dag, som etc.

205. Nu lofwa, min själ, den himmelste wän, Som burit har synderna dina Och wisar, att Han en nåbedag än Af himmelen låter dig sfinna; På det du nu må betänka igen Hans ångest och blodiga pina.

2. Mot syndare är hans tålmod stort, Det kunna wi dagligen sinna. Han straffar oss ej, som Han hade bort. O, att wi det kunde besinna Och prisfa den nåd, Han med oss har gjort, Då blodet Han för oss lät rinna.

3. Från ångest och nöd min fattiga själ Är friad uti din försoning; Från sjukdom och död har krop-

pen jemväl För din skull åtnjutit förskoning. Så länker du på din uslaste träl, Du himmelska herre och konung!

4. Åh, låt dina sår, blodstrimmor och slag Mitt hjerta i trone upptända. Ditt blodiga kors låt blifwa i dag Ett ögonmål för mig elända. Mig styrke din nåd, jag eljest är swag, Mitt hjerta att städs till dig wända.

5. Att höra ditt ord och lyda din röst Sjelf böj du mitt hjerta och öra. Din ångest låt bli min glädje och tröst Mot allt, hwad min ro kan förstöra. Ja, efter du mig med blod hafwer löst, Så låt mig dig ewigt tillhöra.

6. Kom, Frälsare kär, och fatta min hand. Kom leb mig i frid denna dagen. Låt mig af din nåd och Heliga And' Hwar stund till dig mera bli dragen Och så wid dig fäst med kärlekens band, Att jag ej må dådan bli tagen.

Me l.: Nu tackar Gud allt folk etc.

206. **W**ris ware dig, min Gud, Att jag i frid fått sofwa Och åter wakna upp, att jag dig nu kan loswa. Du har din engla-wård utstickat till mitt bo, Att mörkrets makt ej har förstört min nattero.

2. Bewisa mig din nåd, som åter ny är worden. Låt mig din kärlek se mot syndare på jorden. Hjelp mig, att jag nu kan förtroligt bära fram Min brist och all min skuld till dig, Guds dyra Lam!

3. Förklara, Helge And', mig Sonens dyra nåde. Hjelp mig af hjertat tro, det Han mig frälst ur wåde; Men lär mig blygas wid, att jag än finns så kall Mot min förbarnare och mot hans kärlek all.

4. Förblåt, ja, jag wäl ser, hur gerna du för-

låter, Förlåt mig nu min brist, och när jag felar åter, Så tag mig i din famn och tryck mig till ditt bröst, Att jag din nåd kan se och smaka så din tröst.

5. Vill köttet reta mig och fienden mig fälla, Låt, Jesu, dina sår och låt din förbön gälla. Låt ej min ströplighet få nederslå mitt mod, Men gif frimodighet i ditt försoningsblod.

6. Jag ber om ditt beskydd i såren denna dagen, Att jag af ingenting må blifwa från dig dragen. Förswara nådeligt ditt eget arma sår. Statt för mig, hwit och röd, ehwar jag går och står.

7. Åh, att hwar droppa blod din godhet kunde prisa. Åh, att mitt hela hus mig måtte hjälp bewisa Att med förenad lust och med ett samlat ljud I glädje öfwer nåd lossjunga dig, min Gud.

Mel.: Åh, himmel, se hwad etc.

207. **S**e, natten är förbi, Och solen nu upp-rinner, Att mörker platt förswinner, Och jag får dagen si. Du mig i natt bewarat Och med din nåd förswarat; Så styrk i dag mitt mod, O Jesu, med ditt blod.

2. Jag borde dig i dag, Guds dyra Lam, rätt prisa För nåden du täcks wisa Mig syndare, att jag En nådesdag får lefwa, På den du mig will gifwa Lif, helsa, frid och ro, Som oå ny nåd att tro.

3. Men jag med blygd och skam Mig oförmögen finner; Ty hjertat rätt ej brinner Af kärlek till Guds Lam, Som dock, så oförtrutet, Sitt blod för mig utgjutit Och lidit korssets dödd Af kärleksöfwerflödd.

4. Dock på din nåd, mitt Lam, Jag dristar nu att bära, Ditt namn till lof och ära, Mitt morgon-offer fram. Jag mig i stoftet böjer Och blodet ditt

upphöjer, Som flöt af korset ned, Då du här för mig led.

5. Tack, att du skapat mig Till menniska på jorden, Och att jag se'n är worden Inplantad uti dig I dopet, då du tagit Bort synden och mig tvagit Ren i ditt blod och gett Mig tronens salighet.

6. Tack, att du welat dig Af nåde så förbarma Utöfwer mig, jag arma, Som har besläktat mig Och glömt, att jag war renad Med blodet och förenad Med dig, min Jesu god, I denna helga flod.

7. Tack, Jesu, att jag får Som syndare här ligga, Om reningsblodet tiggas, Som flöt ur dina sår. Jag warit ogudaktig, Får likväl bli delaktig Utaf ditt helga blod, Min dyre Jesu god!

8. Låt hjertat rätt bli fäst Wid korset, Jesu kära, Låt det bli all min ära, Och det jag älskar mest. Lär mig dig hjertat gifwa Och rätt ensalbig blifwa, Så att jag rätt förstår Ditt blod och dina sår.

9. Låt alla syflor här Förrättas till din ära Och derom wittne bära, Att din jag werkligt är. Låt mig i dag utföra Allt, hwad jag har att göra, I trone på ditt blod Med gladt och muntert mod.

Met.: Blida sol, gå, låt etc.

208. Solen som en brudgum går Utur tyfsta stjernetältet Fram på wida himlafältet, Der hon prydd och färdig står Och sig fröjdar som en hjelte, Att hon wägen löpa får.

2. För dej ljus får mörkret fly. Skuggan bort af dagen drifwes, Och nu som på nytt upplifwas Allt hwad fins i mark och by. Dö ny dag och tid nu gifwes, Och Guds nåd blir åter ny.

3. Upp, rättfärdighetens sol, Som oss saligheten bringar Under dina nådewingar! Lys upp nor-

dens mörka pol. Styr oss med ditt helga finger,
Herre, på din nådastol.

4. Verldens ljus och trones lif, Mörkret ur min
själ fördrifwe Och mitt swaga hopp upplifwe. Mig
en sann upplysning gif. Ordet i min själ du strif-
we Och min sol i dag förblif.

5. Straxt när jag nu waknat opp, Du mitt
hjerta först intage, Mina sinnen till dig drage,
Tron förnya, samt mitt hopp Och min fiende för-
jage Med des hela afgrundstropp.

6. Tac och pris, att du i natt Hafwer welat
mig bestydda. Ware nu och om min hydda Dina
hjeltars wagnborg satt. Blifwe du i dag min pryd-
nad, Årefrona, strud och stätt.

7. Låt din nåd, o, Jesu god, Som en morgon-
dagg nedregna. Wärdes och mitt hjerta sägna Med
ny styrka af ditt blod. Låt din huldhets wård mig
hägna Och din kärlek ge mig mod.

8. Bo hos mig, o Helge And! Led i dag mig,
Jesu söte. Sänd mig Jakobs englamöte, Som mig
bär uppå sin hand, Att ej foten ens sig stöte Här
uti mitt wandringsland.

9. Att jag på de lejon går Och får trampa på
de drakar, Hwilkas grymhet förorsaka Dina barn så
många sår; Att mig ormen, hwarlen raker Eller kro-
fig, stada sår.

10. Din förnedringsprakt och prål, Din rubin-
besatta frona Och din purpurs klädebona, Dina sår
och spikeshål, Blifwe denna dag i trona Nu mitt en-
da ögonmål.

11. Och som tiden hastigt går, Wärdes mig och
städs uppmåna, Att jag på min wärbjobana Följer
tätt i dina spår, På det jag ej förr må stanna,
An jag fram till målet når.

Mel.: När får jag min etc.

209. Mitt hjerta, waf opp I tro och i hopp! Se solen sitt ljus Anyo will wisa Och lyser ditt hus; Ty må du igen Med lofsång beprisa Din himmelske wän.

2. Märk Jesu behag Att ännu en dag Dig frist låta se, På det du må lära Allt mer och mer be; Ty fall nu straxt ner Ditt lof att hembära För nåden Han ger.

3. Tack, mildaste Far, För det att du har Mig welat i natt Så nådigt bewara Och wakt om mig satt. Du skyddat mitt bo, Att utan all fara Jag njutit min ro.

4. Från nådenes stol Låt lysa din sol, Att jag utaf dig Upplysning må finna Att wandra din stig. Låt otrones sth Allt mera förswinna Och nåden bli ny.

5. Tänd i mig ditt lif Och nådigt mig gif, Att jag för din thron Beständigt må ropa: O Jesu, Guds Son, Förskona, gör wäl, Med nåd öfwerhoppa Min fattiga själ.

6. Ack, se, jag är blind. Mitt sår du förbind. Ack, wärdes mig ge Din salwa den sköna, Att jag måtte se. Af nåde mig lät Din blodskraft så röna Och styr mina sjäät.

7. Hjelp mig, som är döf, Allt sikonlös, Hwar med jag mig täckt, Ifrån mig att kasta Och blifwa uppväckt Att lyda ditt råd, Till såren mig hasta Och tiggga om nåd.

8. Min nakenhet kläd, Och hjertat du gläd. Se, själen är tom. Ack, lär mig att trängta Till dig, som är from, Lik törstande hjort, Och efter dig längta, Som allt för mig gjort.

9. Min hunger, och, släck Och synden betäck Med röda ditt blod; Min börda du lätta Och friska mitt mod. Och, borttag all nöd. Mitt hjerta du mätta Med lefwande bröd.

10. Jag nödställd här är Och därför begär Jag plats i din' sår. Att jag denna dagen Minuteligt får Utjuta din tröst Och städse bli dragen Till dig, som mig löst.

11. Min Jesu, du war' Mitt wärn och försvar Mot fiendens nät, Att de mig ej snärja. Och, Jesu, mig lät I bön och i tro Mig manligen wärja Och i dig ha ro.

12. Fullborda ditt werk, Min anda du stärk Att glad och förnöjd All lydnad dig wisa Och göra med fröjd Mitt embetes kall; Så skall jag dig prisa I ewighet all.

MeL: Jesus är min hägnad etc.

210. Matten är försluten, Sjal, war ofbrutren Att hembära lof Själwännen kära, Som har täckts bestära An en dag på prof. Res dig opp Med tro och hopp, Med ditt hjerta, håg och tunga Jesus att lofsjunga.

2. Pris ste alla stunder Dina kärleksunder, Som min själ förspört. O, om rätt min tunga Kunde dig lofsjunga, Som hon alltid bort; Ty du har, Min milde far, Mera nåd mig welat wisa, An jag kan beprisa.

3. Först att jag blef skapad; Se'n, då jag förtappad Låg uti mitt blod Och så grusligt felat, Du mig kraft meddelat Uti lifwets flod, Så att jag får hwarje dag, Som en dyrköpt syndar' ligga Och om rening tigga.

4. Låt mig wäl använda, Till ditt lof full-

ända Hwarje kort minut. Lär mig rätt besinna
 Och mig jemt påminna Lifwets snara slut. Rena
 mig Minuteligt Uti sårens springefälla, Som månd'
 städs uppvälla.

5. Ratten, som bortsluttit, Har du mig inslutit
 I ditt gudahägn. Trygg i dig jag hwilar Fri för
 satans pilar, Hwilka tätt som regn Flyga om. Kom,
 Jesu, kom! Låt mig få i själen smaka Lifwets ho-
 nungskaka.

6. När jag råkar synda, Hjelp mig genast styn-
 da I enfaldighet Fram till nådastolen. Ad, låt nå-
 dasolen Med beständighet Lifwa opp Mitt swaga
 hopp, Som litet blomstret ofta salnar Och af otro
 fallnar.

7. Lär mig bättre fatta Och allt mera statta
 Andans fattigdom. Jesu, broder kära, Blif alltjemt
 mig nära. Gör min själ rätt tom, Att jag må
 Den nåden få Se, hur nödig din försoning Är till
 min förskoning.

8. Ja, jag faller neder Och af hjertat beder:
 Styrk min swaga tro. Pröfwa du mitt hjerta. Tag
 bort otrons smärta. Gif mig ständig ro. Låt ej
 pust, Ej werldens lust, Eller någon egen wilja Mig
 ifrån dig stilja.

9. Will mitt kött mig fälla, Låt din förbön
 gälla, Att ej stenden Må mig så anklaga Eller stäl
 andraga, Mig till spott och mehn. Hjelp min själ,
 Immanuel, Djupare i såren tränga Och wid korset
 hänga.

10. Låt mitt hjerta vara Fritt från all den fara,
 Man kan råka i, När man delar tankar, Eller wårds-
 löst wanlar Alltför tygelsfri. Lär mig rätt På bar-
 nasätt Uti trone bedja, waka Och ej se tillbaka.

11. Medan dagen ilar, Gif, att hjertat hwilar

Ut hos dig ändå. Om jag råkar sela, Vårdes mig
stragt hela, Rena, stära, två. Gör min mun Att
dag och stund Till din ära wara färdig, Sjunga:
du är värdig.

Mel.: Nu tackar Gud allt följt etc.

211. **A**å, harpan ostämnd är, jag kan med
fröjd ej lofwa Min högt lofwärda
Gud, som tryggt mig låtit lofwa. Min wilja, håg
och lust är till hans tjenst ja kall, Att hjertat tän-
ker knappt på hans wälgerning all.

2. Min gamla vart har på nytt med mig upp-
waktat, Åå, ingen dag jag än des onda sällskap
saknat; Ty är jag också trög att tröftligt bära fram
Min brist och själanöd för dig, Guds dyra Lam.

3. Jag längtar icke rätt att smaka få din nåde.
Jag gläds ej, fast jag förre har rönt din hjälp i
wåde. Jag stämmes icke stort, fastän jag är så kall
Mot dig, min Frälsare, och mot din kärlek all.

4. Se, sådan ser jag ut, åå, Herre, dig förbar-
ma Utöfwer all min nöd och hjälp af nåd mig ar-
ma. Min själ, den du uppsökt och warit dig så
dyr, Till dig, sitt fasta stott och sällhetsklippa, flyr.

5. Fast denna morgonstund är illa nog förnötter
Dch din mig wista nåd med otad än bemötter; Jag
doå ej släpper dig, förrän jag tillgift får Dch re-
ning från min synd i dina helga sår.

6. Så låt min arma själ nu hela denna dagen
Bli stundligt närmare till helga korset dragen.
Hjelp mig beständigt der i trone kunna stå Dch re-
ning, lif och kraft utaf ditt blod undfå.

7. Här ser du mig, min wän, här har du den,
som tränger; Du är ju den, som ej från nåden nå-
gon stänger. Styr hjertat mitt i dag att tänka på

din döb, Så wandrar jag förnöjd och fruktar ingen nöd.

Aftonsånger.

MeL: Nu hafwer denna dag etc.

212. Den ena dagen fort Går på den andra bort Till ewighetens port. Min lifstid från mig far; Hwar qwäll står jag dock qwar Uppå min gamla ort.

2. Se, nu bestinner jag, Att äfwen denna dag Har för mig blifwit all; Och jag står här med blygd I stället för uppbyggd, An lika ljum och kall.

3. Långmodiga Guds Lam, Jag öfwerhöljs med Nam Häröfwer inför dig. Jag faller för dig ner Och dig rätt ödmjukt ber, Att du förlåter mig.

4. Förlåt mig för hwar stund, Jag ej i hjer-tats grund Har warit böjd för dig, Och för hwart fåfängt ord Och tanke, som är spord I denna dag hos mig.

5. Ack, tag dock af min rygg Den syndabördan stygg, Som jag nu till dig drar Och sjelf har på mig fäst, Den jag wäl allramest I dag förökat har.

6. Sänk otroslasten hel Och alla mina fel I hafwets djup, så att De följa dagen åt, På den jag dem begått, I glömskans långa natt.

7. Min räkning nådigt slut, Stryk hela skulden ut, Som jag har hittills gjort. Betala, Jesu god, Med ditt dyrbara blod För mig båd' smått och stort.

8. Bewara mig, att jag, Derför att jag är swag, Ej jemt förtörnar dig Och städs med samma sat Will göra dig omat; Men dock ej bättra mig.

9. Nej, hjälp mig synden fly, Fåfångligheten

fly, Ståds taga till i tro Och ha ett hjerta rent,
Som är med dig förent I ständig frid och ro.

10. Ty låt mig sofwa wäl, Ej känna i min själ
Min owäns starpa stott, Ej öfwerhopad bli Af oren
fantast Och syndigt tankebrott.

11. Gör, mildaste Guds Lam, Min stende till
skam. Jag beder dig nu, att Du för ditt nådesnamn
Mig tager i din famn Och kärlekswård i natt.

12. Sträck dina wingar ut Och under dem mig
slut. Med nåd mig öfwerstygg Och waka öfwer mig,
Så att jag nu i dig Må sofwa fäll och trygg.

Met.: Jesus allt mitt goda är etc.

213. **F**ack, o Jesu, att du mig Äter har en
dag förlänat; Men förlåt, att jag
ej dig I ensaldig trohet tjenat. Tänk ej på, hur
ofta jag Syndat hela denna dag.

2. Fäst mitt hjerta mera tätt Wid ditt kors ige-
nom trona. Styr med nåden mina fjät; Wisa
mig din törnekrona. Göm min synd i dina sår,
Förrän jag till hwila går.

3. O, Guds Lam, dig beder jag: Bed, då jag
ej orkar lofwa; Kroppen, wet du, har det lag, Att
han måste stundom sofwa; Bed, att ej min hwila,
ro Må upphöra och min tro.

4. Låt din nådes ljuswa And', Då jag waknar,
ej upphöra Annu flera otrosband Fram i klara lju-
set föra. Red mig till ett sådant kar, Swaras du
sjelf heder har.

Met.: Så stön lyser den etc.

214. **M**in Jesu, upptag mildelig Det afton-
offer, som jag dig Af hjertat nu
will göra. Låt mun och hjerta stämma in. Ja, rör

du sjelf nu tungan min Och böj till mig ditt bra.
Låt ditt blod Gifwa mod, Allt frambara Lof och
ära, Pris och heber, När jag här nu faller neder.

2. Tack ware dig, min Jesu god, Som så med
mig haft tålmod Allt intill denna stunden. Din
färlet är ofägelig, Hwarmed du städse älskat mig,
Som är så ond i grunden. Ack, min vän, Låt mig
än Blott af nåde Från all wåde Gulpen blifwa.
I din hand will jag mig gifwa.

3. Bestärma dem, som på dig tro. Upplys dem,
som i mörkret bo. De fallna och uppräta. De swa-
gas styrka sjelf du war Och blif de faderlöfwas far.
De hungriga och mätta. Hjelp, wi må, Stora, små,
Unga, gamla Och församla Och anropa Dig om
hjelp nu allihopa.

4. Tänk ej uppå, hur ofta jag Har syndat mot
dig denna dag, Min Jesu, jag dig beder. Hjelp
mig i trone till dig fly, Låt nådens dag i hjertat
gry, Fast solen nu går neder. Jesu kär, Blif mig
när; Låt mig wara Utan fara I ditt stöte. Amen,
hör, o, Jesu stöte!

Mel.: Nu hwilar hela jorden etc.

215. **M**in själ, se allt är stilla, Haf, stog
och blomman lilla Med glädje
lofwa Gud. Allt, hwad om dagen spritter, Nu tyst
i stuggan sitter Och lemnar dig nu ensamt ljud.

2. Märk, hela lusten tystnar Och liksom stilla
lyfnar Nu till din bön, ditt lof. Se, djuren ha
utsprungit Och foglarna utsjungit. Gör du som de,
gå se'n och sof.

3. O, store Gud och Fader, Ho ser, och blir ej
glader, Din makts- och nådeshand, Hwarmed du wift
regerar Och äran din förmerar I himmel, jord, lust,
fjöd och land.

4. Jag undrar wid mig sjelfwer, Hur du all werlden hwälfwer Att dermed tjena mig; Hur du så ömsint lagar, Att wi må våra dagar Tillbringa här i frid med dig.

5. Min Gud, jag har ock funnit, Se'n solen sist upprunnit, Hur du har wårdat mig. Tack ware dig, min Fader, Att jag nu frist och glader, När hon går ned, får lofwa dig.

6. Men det mig högt förtryter, Att jag städs mot dig bryter Och märker mycken brist; Att jag ej rätt kan lofwa För hwarje dyrbar gåfwa Och för den nåd, du mig bewist.

7. Jag borde bättre stöta Och ick så förnöta Min dyra nådetid. Man bör ju tiden löpa, Ej obetänksamt löpa Dit, der ej hjertat finner frid.

8. Men jag i dag har syndat Och mig i otro syndat Att göra fall på fall, Ibland af swaghet felat, Ibland mitt hjerta delat, Ibland båd' warit ljum och kall.

9. Det här och hwad mitt hjerta Mer kännes wid med smärta Och allt, du med mig wet, Det mig så wist fördömer, Att jag all ursåkt glömmar Och stannar i stor häpenhet.

10. Jag beder, ropar, tigger, Så usel jag här ligger, Min Frälsare, Guds Lam: Ad, wårdes mig försona Och all min synd försona, Den du betalt på korsets stam.

11. Jag mig nu lägger neder Och dig af hjertat beder Om hwila i din samn. När jag ock se'n fått sofwa, Låt mig stå upp och lofwa, Förnöjd och glad, ditt dyra namn.

Me'l.: I stogar och du etc.

216. **G**n nådedag är åter all Och mörka natten ingå ställ; Så gå min

själ till Lammet ditt Och säg, hvad du har gjort,
helt fritt.

2. Har du åtnjutit ro och fred? Har du vid
korset legat ned Och tiggat om rening, hjälp och råd,
Att du för allt må finna nåd?

3. Åh, jag har varit håglös, kall, Och ofta
ganska när till fall; Ty beder jag om blodet ditt,
Att det uppvärmer hjertat mitt.

4. Åh, skall jag dömas efter lag, Så är jag,
Jesu, allt för swag, Af fruktan, ångest, nöd och skam,
Att töras fram till dig, Guds Lam.

5. Men lagen du fullkomnat har Och syndastul-
den på dig bar; Ty vågar jag uppå ditt blod, Så
får mitt hjerta muntert mod.

6. Nu två mig ren i blodet ditt Och låt allt
det, som varit mitt, Till intet bli, att du blir allt;
Värm upp mitt hjerta, som är kallt.

7. Haf tack för all den nåd jag sport, För hvad
du mig i dag har gjort; Haf tack för allt ditt tåla-
mod, Din trofasthet, o Jesu god!

8. Haf, Jesu, på mig nådigt ått. Låt dina
englar hålla wakt I natt och alltid, att jag må All
förg och farlighet undgå.

9. Låt mig insomna i ditt stöt Och i din famn
ha hwila stöt. I dina sår jag gömd må bli, All
salighet är blott deri.

10. Du wärdes ock i kärlek se Till andra barn,
som derom be; Låt dem få njuta frid och ro; På
dig, o Jesu, stadigt tro.

11. Så stola wi, samt helgon all, Loffjunga
dig med fröjdestall, Guds Lam, som för oss dödad
är. Lof ste dig här och ewigt der!

Mel.: Nu hwilar hela jorden etc.

217. **G**å går du åter neder, Du himlens
glans och heber Och jordens wäl-
behag, Se'n du, som Herren welat, Dß åter har
meddelat En stön och herrlig nådesdag.

2. Men du, min själ, besinna, Hur timmarna
förswinna, Hur fort din dag förgår, Hur du allt
äldre blifwer, Till grafwen närmre klifwer Och sist
din aften ståda får.

3. Betänk nu wid dig sjelfwer, Att du från Ba-
bels elfwer Skall ändtligt affted ta Och resa hän
från jorden Till dyra himlaborden, Der Lammet
skall sitt bröllopp ha.

4. Mitt hjerta börjar brinna, När jag mänd'
rätt besinna Den stundens ljuslighet. Mitt Lam, i
dina händer Jag då min anda sänder, Den är ju
din, som du wäl wet.

5. Jag mig och nu påminner, När tidens sol
förswinner, Och werldens aften slår, När hafwen
skola bullra, Och domens åstor mullra, Då, när
Guds Son man ståda får.

6. Hwad jemmer, strån och ångslan, Hwad gruf-
lighet och sängslan, Då qwäl hwar werldens wån;
Men hwad för anstalt göres, Hwad hosianna höres
Bland dem, som känna Domaren!

7. Nu ligg min själ och hwila; Hwad det än
månde ila, Allt detta skall du se. Till sömn jag mig
nu reder, Wälsigna den, jag beder, Min själawån,
min Frälsare!

Dödsfänger.

Mel.: Jesus, du dig sjelf etc.

218. **D**öd, o död, du ljufwa lisa, Tyfta
hwilorum, min graf, D, hwad tjenst

du skall mig wisa, I det du ju tager af Mina skuldror all min börda, Att, af wedermöda trött, Jag får dö och sofwa fött.

2. Barnet älskar modersfammen; Trötte dagafarlen ro; Drifwet steppsfolk lugna hamnen; Strämda fogeln och sitt bo; Segraren och längtar fara I triumf och segerwagn: Döden gör mig samma gagn.

3. Sötma från den starke flyter, Mat af frosharen ju går; Jesu döb wår döb förbyter I den största sällhet wår. Döden är ju nu min winning; Ty mitt lif är Jesus hulb, Som har dött för all min skuld.

4. Åh, hwi skulle jag ej wilja Gå med Simeon i frib Och ju förr dej hellre stila Mig från en förderwad tid, Från en swag och syndig hydda, Från en ond, förförst werld, Full af ränker, list och skärd.

5. Ja, det fagnar mig wist mycket, Att min döb mig skall en gång Göra fri från allt betrycket, Allt det hat, föraft och twång, All den ogunst, sorg och smälet, Olust, jemmer, nöd och strid, Som mig möta all min tid.

6. Åh, hur glad skall jag då wara, När jag ser mig undangått Hwarje för mig utställd snara, Glöddande och skarpa stott; När min döb mig gör den tjensten Och mig till den borgen för, Der sig ingen owån rör.

7. Sälla stund, då bandet brister, Och jag blir den Adam qwitt, Som med tusen streck och lister Annu bor i hjertat mitt; Då jag leda synden slipper, Som här gör mig trög och kall Och städs kommer mig på fall.

8. Åh, när jag dig, Jesu, eger, Samt din döds- och blodsårs kraft, Har jag del uti den seger, Of-

wer fienden du hast; Kan då allt för din skuld
lida, Uti dig och stilla bli; Wore likwäl hellre fri.

9. Är då, Herre, så din wilja, Tag mig snar-
ligt till dig opp. Wärdigas mig, arma, stilla Ifrån
denna dödens kropp; Ty jag längtar hemma wara
Hos min Gud och Frälsare Att, hwad jag nu tror,
få se.

10. Att i himlens arfweländer Ta min stöna
strud emot, Att få kyssa Jesu händer Och loffjunga
för hans fot, Att Guds majestät åstada Och de
Lammets helga sår, Hwari all min fröjd består.

11. Ty den försmaf, jag re'n eger Af ditt blod
och särens kraft, Wida, wida öfswewäger All den
fröjd jag nånsin haft; Dersför jag och hjertligt läng-
tar Att dig se min Frälsare, Ansigte mot anstigte.

12. Då du nådigt på mig drager Herrlighetens
hwita strud Och mig uti famnen tager, Som din
älskelige brud, Då jag full af glädje blifwer Och
får större salighet, An jag här mig önska wet.

13. Dock om ännu dig behagar, I ditt kärleks-
fulla råd, Att förlänga mina dagar, Gör mig nöjd
och med din nåd; Gör och då mitt hela hjerta
Stundligt mera till dig böjdt Och uti din död för-
nöjdt.

14. När jag sist skall hädansara, Wärdes då,
o, Jesu god, Dig uti min själ förklara, Mig hug-
swala med ditt blod Och mig, för din död, sist taga,
Uti trone rätt förnöjd, Upp uti din himmels höjd.

Mel.: När får jag min etc.

219. När kommer den dag, Då ändteligt
jag får också gå hem Att ewigt
förblifwa I Jerusalem? När hörer jag opp Att
tiden fördrifwa Med längtan och hopp?

2. Jag räknar hvar dag, Hvar timma och slag,
Som klockan här slår, Och önskar, jag måtte Snart
läggas på bår. Jag vet, att jag då Fick inom
förlåten Till Cherubim gå.

3. Jag ser med behag, Hur dag ifrån dag Min
ströpliga tropp Bli'r hosfällig, mätter Och trög i sitt
lopp; Jag slutar deraf, Jag snart blir författer Till
ro i min graf.

4. Åh, Frälsare blid, Låt mig gå i frid, Jag
hörer dig till, Hjelp låta mig nöja Med allt hvad
du vill; Men, trofaste vän, Åh, värdes ej dröja
Att hemta mig hem!

5. Ej orsaken är Misnöje, besvär, Samt werl-
denes tvång, Hvarföre min lefnad Tycks vara så
lång; Nej, sedan jag fått I såren min trefnad Har
sådant förgått.

6. Jag ser mig ha fog Att ställa min håg Från
jordenes grus Och lyfta min' tankar Till helgonens
hus; Ty allt hvad som väl I werldene wankar
Ej mättar min själ.

7. Du, Frälsare huld, Är sjelf dertill skuld, Som
lätit mig se Den gränslösa glädje, Du lofwat bete
De fargade bröst, Som här welat medge Att höra
din röst.

8. Allt sedan jag fick I såren en blick Och först
lärde tro Och började finna I såren min ro, Så
törstar jag blott Att ändtligen hinna De saligas
lott.

9. Ju mera jag får Din sida och får I anda-
nom si, Des mera jag längtar Der ewigt få bli.
Det ökar mitt hopp, Och dagligt jag trängtar Få
gå till dig opp.

10. Din martergestalt Mig ljusligt befallt, Med
hjerta och mun, Dig ständigt anropa Till yt-

tersta stund. Åh, Frälsare blid, Låt oss få tillhoppa
Tillbringa vår tid.

11. Din kallande röst Meddelar väl tröst; Ditt
saliga ord Den häfthet månd' krydda, Som finns
på vår jord, Dock förjer jag mest, Min jordiska
hydda Vid jorden är fäst.

12. Mitt hjerta och hopp Väl swingar sig opp
Och njuter det väl, Som Frälsaren slänker I syn-
darens själ. Jag tycks vara der; Men när jag betän-
ker, Så är jag dock här.

13. Jag bär i min barm, Mig sjelf till stor harm,
En dödsfänge, som Har afhört för detta Fördö-
melsens dom. Ej bryr mig hans pock; Allt gny af
hans sjettrar Oroar mig dock.

14. Åh, saliga dag, På hvilken oå jag Den
bördan blir qwitt, Som nu mig så trycker Och oroar
tidt, Det ströpliga bo, Som ofta här rycker Ifrån
mig min ro.

15. Besinna dock väl, Min frigjorda själ, Då
du får se Gud Och Frälsaren kära I denna din
hud, Hwad prydnad och pratt, Hwad höghet och ära,
Bland härarnas makt!

16. Hwad klarhet och ljus I himmelens hus,
Hwad glädje och fröjd, Hwad sällhet få dröja I
himmelens höjd, För nådenes thron Sig ewigt få
böja Och bo hos Guds Son!

17. Jag slutar deraf, Hwad bottenlöft haf Af
andelig fröjd I ewighet blifwer, Då jag här blir
nöjd Till hjerta och mod, När Jesus mig gifwer
Sitt dyrbara blod.

18. Jag dränker mig sjelf I nådenes elf, Då
tankarna gå Att ståda i höjden Den sällhet wi få.
Jag undrar, hur Gud Will slänka den fröjden Att
sådan en brud.

19. Jag glädes och då, Jag tänker uppå, Hur vi, som ej här få vara tillhoppa, Gwinnerligt der Bland englarna mång' Tillfamman's så ropa De utvaldas sång.

20. Det blir då min tröst, En gång blir jag löst; Då kroppen blir stel Och platt nederlagen, Min ädlare del Af Frälsarens hand Blir ewigt upptagen I helgonens land.

21. Jag längtar då fort Till sällhetens ort; Jag yrkar derpå, Dit hjertat är draget, Dit vill jag och gå; Jag är wid godt mod, Ty Jesus mig twagit I stänkelsens blod.

22. Nu kom, när du will, Min Frälsare mild, Jag väntar på båd. Åt, håll du mig färdig Att dö på din nåd; Dertill är jag döpt. Ja, du, du är wärdig, Ty du har och föpt!

Om den Himmelska Herrligheten.

MeL.: I på allt ondt begifna sinnen etc.

220. Åt, bästa tid af alla tider, Åt, första dag af alla dar, Då detta werk, som Herren skapat har Och nu sig om så konstigt wrider, Skall brytas ned, i tusen stycken slås Och uti eld som halm och strå förgås. Då Herren, Herren stiger neder, Först håller dom och så bereder På herrligt wis Ett paradiz, En annan werld och boning Att dem, som fått försoning.

2. Då stola de, som här måst vara, För den iflädda röda Lammets drägt, Ett galet folk och en föraktad slägt, Med kroppar stinande och klara Och outhärlig himlaprakt och ståt Guds dyra Lam så ewigt följa åt Och så med en förklarad tunga Ett fröjdsfullt hosfianna sjunga. Då stola de Förstå och

se, Att Herren dem har unnat, Mer än de tänka kunnat.

3. Då ställ och jag uppå den dagen, Hur swag jag nu och är till själ och kropp, Förändrad, ny ur stoftet resas opp Och utaf englar bli mottagen Att föras in till detta sälla hem, Guds helga stad och hans Jerusalem. Då ställ jag med min ögon båda Guds dyra Lam få ewigt ståda, Som dödad war Och sjelf mig har Med blodet helt rentwagit Och bloitt af nåd upptagit.

4. Men blir min staf ej snart förnötter, Att jag får störda frukten af mitt hopp, Så sätt mig dock på dina höjder opp; Som hjortars, gör då mina fötter, Att jag dig sjunger på mitt strängaspel Och är förnöjd af hjertat med min del. Emellertid mig gläder, tröstar, Att jag med blodet ditt är löster Och wift ställ få Med glädje stå Hos dig uti den struden, Som du förwärfwat bruden.

Met.: Nu hwilar hela jorden etc.

221. Jag ser ett Lam helt fargadt, Med blod bestänkt och färgadt Och öfverfullt med sår, Liksom det varit slagadt, I himlen så högt aktadt, Att midt uti Guds sal det står.

2. Hur af de fyra djuren Desß ära blir frambruren Med undran stådar jag. De med en engeltunga Trefaldigt helig sjunga Och tiga icke natt ej dag.

3. De tjugofyra äldsta, Som genom blodet frälsta På stolar sättas fram, Till jorden sig nedböja, Koffjunga och upphöja Med sång och harpor detta Lam.

4. Se, huru de och hasta Att sina kronor kasta För stolen med böjdt mod. De börja Lammet prisa

Med denna nya wisa: Du har ock köpt med död och blod.

5. Se helgonen kring stolen, Mång' tusen lika solen För Gud och Lammets stå, Som Guds insegel bära Och sina kläder stära I Lammets blod ha låtit två.

6. Se dessa allihopa Med höga röster ropa: Guds salighet är stor! Hör ock ett genljud swara Af tusen englars stara Med amen, lof i himlens chor.

7. Hwärt jag mitt öga wänder I dessa himla-länder Är allas göromål Med lofsång att betrakta Guds Lam, som lät sig slagta, Och wörda djupt deß spitehål.

8. Männ' jag en gång får wara Dä med i denna stara, Som står så hwitklädd der? Jo, amen, tryggt jag säger; En arfwelott jag eger Bland dem, fast jag på jorden är.

9. Tror du min själ de orden, Hwad gör du då på jorden, Tills dit du flytta får? Du stall, till Lammets ära, Den himlasängen lära Att prisfa städs deß blod och sår.

10. Ly om inwånarena I himlen sig förena Med djupt nedböjande Att blodet högt wärdera, Ej wilja något mera Dmtala, höra eller se.

11. Hwad bör då ste på jorden, Der Gud är korsfäst worden, Då blodet slutit der; Der det till löfpenning Behöfwes hwar handwänning, Hur bör ej blodet wördas här?

12. Jo, som erfarit detta, Hwad blodet kan ut-rätta I hjertat och förmå, Han låte ock sin tunga Guds dyra Lam lofsjunga, Att ock från jorden lof må gå.

13. Lof, starkhet, makt och heder Dig, Lam,

hwars blod flöt neder På berget Golgatha! Hwar
mensta må hembära Dig pris och tack och ära, Ja,
amen, lof, halleluja!

MeL.: Så stön lyser den etc.

222. Upp, själar, upp, ack, sen Guds Lam,
Sen hur saktmodigt Han går fram
Och hören på hans tunga. Ack, sen hans röda
purpurroök. Sen Lammets jungfrurs hvita floök.
Ack, hören hur de sjunga. Sen på, De stå För den
gamla Och församla Sina röster. Ack, ho kan då
wara tyster?

2. De äldsta falla wördsamt kull Och trycka an-
letet i mull; De styla sig för thronen. De fyra
djuren lofwa städs, De fyratjugu likaleds Nedka-
sta sina kronor. An mer, Man ser Hednasfloökar,
Tusen floökar, Allesamman Sjunga Lammets lof och
amen.

3. Jag wille gerna sjunga, men Mitt dyra
Lam, du ser jag än Är dertill oförmögen. Jag
släpas med en syndig kropp, Har liten tro och ringa
hopp Och ser med stumma ögon. Ditt blod Mitt
mod Wederqwicker, Mig uppväcker Till att prisa;
Men jag slutar straxt min wisa.

4. Dändlig är din trofasthet; Dock tror jag
min otacksamhet Lär föga mindre wara. Du, store
himlaherres Son, Har stigit neder af din thron Mig
usla att förswara. Du får Mång' sår. Mig du
helar; Nåd du delar Alla dagar, Den jag trögt
nog emottager.

5. Dock gif mig, Jesu, nåd till slut Din nåd
att wörda hwar minut Och stå i trone färdig. Ack,
låt din kärlek twinga mig Af hjertat sjunga stund-
delig, Du är den äran wärdig; Och jag Hwar dag

Wärdig döden Och till glöden Att fördömas, Om din nåde skulle glömmas.

6. Dock tror jag, att ditt hjertelag Ej medger att mig efter lag Från nådastolen stöta; Ty efter du lät rinna blod, Så tror jag, du är allt för god Att mig med wrede möta. Så må Jag då Afwen söka Lofwet öka Med de orden: Tack, att du mig köpt af jorden!

Met.: Du kufwa ort farwål etc.

223. Upp, upp, min själ, och sjung! Förakta jordegruset, Inställ dig glad för Guds och Lammets fotapall. Och fast din ögon tung? Måst blunda wid det ljuset, Så utgjut dock ditt hjerta fullt med fröjdestall; Ty du till fröjden, Som är i höjden, Och Lammets bröllop är ju köpt, ja, med hans blod. All himlens helga prakt Af Herrens stora makt Är fri dig stänkt, det är ditt arf, din skatt, din lott. Ty fröjda dig, betänk, min själ, hwad nåd du fått!

2. Du ej wid Sinai I mörker, ljungeld, dunder Behöfwer stå och bäfwa, när du bjuden äst Att Sion få besj Och Salems glädjeunder Hos Nya Testamentets medlare och prest. Låt arma werlden Ha frid i stjärden; Men sjung du heligt lof, pris, tack, halleluja! Ty fast du än är här Och swaga hyddan bär; Så får dock hjertat wara wid sitt hem, sin skatt. Der kan, der stall, der bör det wara dag och natt.

3. Så tänk då på en gång, Hwad klarhet, ljus och prydnad, Hwad glädjerop, hwad harposlag, triumf och fröjd, Hwad lust, hwad segerfång, Hwad frihet och hwad lydnad, Du en gång ståda får i fälla himlens höjd, För Gudathronen Och ende

Sonen, Der helgon kasta sig och sina kronor ner.
 Der sjunga Cherubim, Der lofwa Serafim, Der
 prisa Gud de hjeltar mång' kring Lammets stol,
 Som lyser mycket mer än himlens klara sol.

4. De äldsta krönta stå, I sida hwhita kläder,
 Wid sina kungastolar kring om Lammets thron.
 An fyra djuren då, Hwars hjerta heligt qwäder,
 Samt englar all' i staror mång', betänt den ron!
 De många tusen, De stora ljusen, De konungar och
 prester, Lammets bröder der, Hwars antal är så
 stort, Hwars sällhet Gud så gjort, Att det i ingens
 hjerta här uppstiga kan, Ty der får bruden rätta
 struden af sin man.

5. An stå med palm i hand Drätneliga tusen,
 Som prydde lofwa Lammets och vår Herre Gud.
 De fylla lifwets land Och höga himlahusen Med
 idel segerång, pris, tack och glädjeljud. Ibland
 den raden I klara staden Får jag wäl och en gång
 af lust bli nog förnöjd. Då jag på Sions brant
 Rundt om från hwarje kant Hör idel fröjd och
 ståda får den klarhet stor, Det huset, hwari sjelf-
 wer Gud och Lammets bor.

6. Ack, när jag en gång sjelf Får i Guds be-
 lät' wafna Och omklädd ståda Gud i desso mine
 hud; Mig två i nådens elf Och ingen önskan sakna,
 Hwad ära då, när jag så säll blir Christi brud,
 Samt får min krona Och klädebona', Det hwhita
 silket, helgonens rättfärdighet; När jag det syndabo,
 Som här blott står min ro, Får byta om i helig-
 het och herrlighet, Samt prisa Gud med lof och tack i
 ewighet.

7. Kan bilden, som endels Och det med ögon
 stumma Nu ses i spegel och mörkt tal, Slik fröjd
 mig ge; Om klang af det der spels Tyds nå min

bron ljumma, Hvad fullhet, när det syns anfigt'
 mot anfigte? När mina tankar Derpå jag samkar,
 Så smakar jag och ser med under Herrens nåd.
 Men när jag tänka will, Hur der och mer går till,
 Att hjeltarna för Lammets fötter falla ner, Will
 jag och här, en mast, mig förödmjuka mer.

8. Den nya wisan der Ståds sjungs till Lam-
 mets ära; Men gammal och utsjungen kan den
 aldrig bli. Den will jag nu och här, Så godt jag
 kan, mig lära, Att uppstå, nederfalla och på Lam-
 met si, Som lät sig föda, Se'n slagta, döda, Och
 of med blodet sitt igenlöst till vår Gud. Det wär-
 digt är ha makt, Kraft, rikdom, wisdom, prast, Lof,
 starkhet, ära, pris och tad' båd' först och sist. Ja,
 amen, himmel, jord, haf säge: amen, wißt!

6000146233

Göteborgs universitetsbibliotek

